

รายงานการวิจัย เรื่อง

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้
เรื่องโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัย
ในการป้องกันโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร

A Study on Factors Effect to
a Knowledge of AIDS and The Use
of Condoms in The Prevention of
Sexually Transmitted Disease
among Undergraduate Students
in Universities in Bangkok

โดย

วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนทุนการวิจัย
จากทบวงมหาวิทยาลัย

คำนำ

ปัญหาโรคเอดส์เป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อสังคม และ เศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังมีการแพร่ระบาดในอัตราที่สูงมาก หนทางหนึ่งที่จะหยุดยั้งการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ได้ก็คือ การให้ความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องของการรับเชื้อ แพร่เชื้อเอดส์แก่ประชาชนในชาติ การวิจัยนี้ต้องการศึกษาถึงระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์ของนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร นอกเหนือจากเรื่องโรคเอดส์แล้วผู้วิจัยสนใจศึกษาถึงระดับความรู้เกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย เพื่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาด้วย ทั้งนี้เพราะในปัจจุบันถุงยางอนามัยมีบทบาทสำคัญในการยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ แต่บุคคลทั่วไปรวมทั้งนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาหญิงยังมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีต่อถุงยางอนามัย คิดว่าการพูดถึงถุงยางอนามัยเป็นเรื่องตลก สกปรก เลอะเทอะ

เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้ทำงานทางด้านสาธารณสุข แต่มีความสนใจที่จะนำความรู้ทางด้านสถิติมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ จึงได้ขอความกรุณาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ทางด้าน การแพทย์และสาธารณสุข 4 ท่าน เพื่อขอคำปรึกษาในเรื่องเนื้อหาต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในแบบทดสอบความรู้เรื่องโรคเอดส์และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 4 ท่าน คือ

รศ. พญ. เขาวรัตน์ ประบักร์ขาม

ที่ปรึกษาสถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน
มหาวิทยาลัยมหิดล

นพ. วสันต์ สิงห์มณี

ผู้อำนวยการกองเวชศาสตร์ชั้นสูติร โรงพยาบาลทหารผ่านศึก
แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบภูมิคุ้มกัน

นางสนองพร ขาวบาง

นักวิชาการสุขศึกษา

สำนักงานสาธารณสุข จังหวัดนนทบุรี

อาจารย์สมศักดิ์ วงศ์วาท

สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน

มหาวิทยาลัยมหิดล

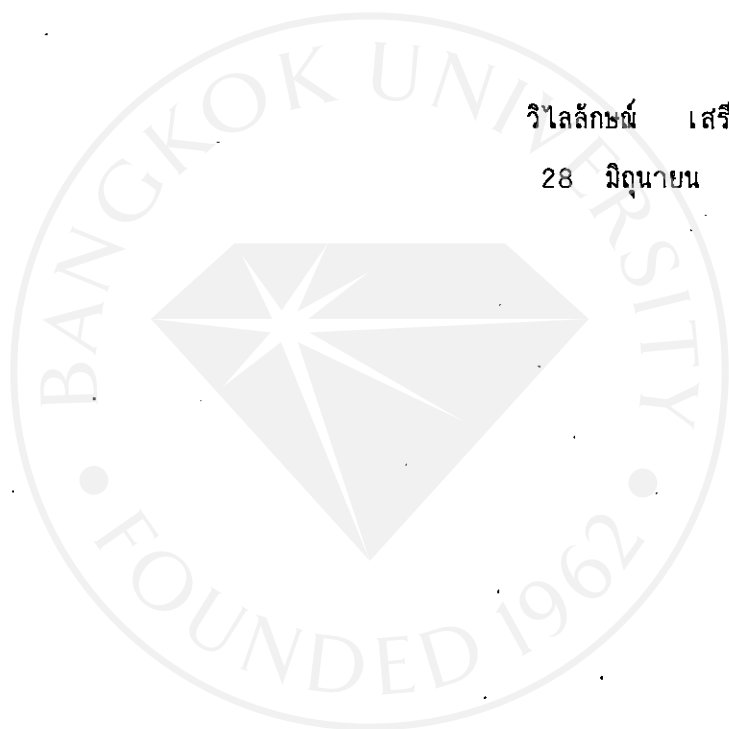
และได้รับคำแนะนำจาก นพ. วสันต์ สิงห์มณี ว่ากลุ่มประชากรเป้าหมายในการวิจัยนี้เป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นบุคคลที่มีความรู้ ในแบบสอบถามจึงน่าจะใช้คำถามที่ค่อนข้างลึกซึ้ง ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่านักศึกษามีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับดี แต่ยังคงขาดความรู้

ในลักษณะที่เป็นเหตุเป็นผล ขาดความรู้ในระดับลึก และมีความรู้เกี่ยวกับดูขงอนามัยในระดับที่ยังไม่ดีเท่าที่ควรโดยเฉพาะนักศึกษาหญิง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 4 ท่าน ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ขอบคุณเพื่อน ๆ อาจารย์ที่กรุณาเอื้อเฟื้อแจกแบบสอบถามให้ ขอบคุณนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังต้องขอขอบคุณ คุณปิยะวดี แสงใหญ่ จากฝ่ายเผยแพร่และอบรม สำนักควบคุมโรคติดต่อ เขต 1 ที่ได้กรุณาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องดูขงอนามัย และขอขอบคุณทบวงมหาวิทยาลัยที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยนี้

วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล

28 มิถุนายน 2538

ชื่อโครงการวิจัย : การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

ชื่อผู้วิจัย : นางวิไลลักษณ์ เสรีตระกูล

ระยะเวลาที่ทำ : กรกฎาคม 2537 - มิถุนายน 2538

ผู้สนับสนุน : ทบวงมหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ต้องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เฉพาะสถาบันที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ปรากฏว่าสุ่มได้มหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยรังสิต มีจำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น 670 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ให้ผู้ตอบตอบด้วยตนเอง สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ การทดสอบแบบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน การถดถอยพหุแบบขั้นตอน การถดถอยพหุแบบโลจิท

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์คือ ชั้นปี สาขาวิชาที่เรียน และประเภทของมหาวิทยาลัย (รัฐ VS เอกชน) โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีความรู้เรื่องโรคเอดส์น้อยกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 นักศึกษาที่เรียนสาขาศิลปศาสตร์มีความรู้เรื่องโรคเอดส์มากกว่าสาขาสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยคือ เพศ และสาขาวิชาที่เรียน โดยนักศึกษาชายมีความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมากกว่านักศึกษาหญิง นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์มีความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมากกว่าสาขาอื่น

A Study on Factors Effect to a Knowledge of AIDS
and The Use of Condoms in The Prevention
of Sexually Transmitted Disease
among Undergraduate Students
in Universities in Bangkok

ABSTRACT

The main theme of this research is to study on the effects of the knowledge of AIDS and the use of condoms to prevent the sexually transmitted disease among the undergraduate students, especially in the university in Bangkok. By multi-stage sampling technique, a random sample of size 670 from Kasetsart University, Srinakarintharawiroj University, Bangkok University and Rangsit University were taken the self-administered questionnaire is the instrument of collection the data. The statistical methods to analyze the data for this research are the percent, the t-test, the analysis of variance, the stepwise regression and the logistic regression.

To summarize this research, the factors that effect to the AIDS - knowledge are the class status, the major-fields and the kind of university (private or public university) .

Therefore, the first year and second year students, Liberal Arts students and public-university students have gained the AIDS knowledge more than the third year and fourth year students, Social Sciences students and private-university, respectively. The factors effect to the knowledge of condom-using are sex and major fields. Therefore, the condom using knowledge is welknown in male students more than female, Sciences students gained the condom using knowledge than the others.

สารบัญ

	หน้า	
คำนำ	ก	
บทคัดย่อภาษาไทย	ค	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง	
สารบัญ	จ	
สารบัญตาราง	ช	
บทที่ 1	บทนำ	
1.1	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2	วัตถุประสงค์ในการวิจัย	3
1.3	ขอบเขตการวิจัย	4
1.4	ข้อจำกัดของการวิจัย	4
1.5	สมมติฐานการวิจัย	4
1.6	คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
1.7	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2	กรอบแนวความคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1	ความรู้เรื่องโรคเอดส์	6
2.2	ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	7
2.3	พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์	8
บทที่ 3	ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1	ประชากรเป้าหมาย	11
3.2	การสุ่มตัวอย่าง	13
3.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	16
3.4	การเก็บรวบรวมข้อมูล	16
3.5	การวิเคราะห์ข้อมูล	17

บทที่ 4	ผลการวิจัย	
4.1	ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	18
4.2	ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง	21
4.3	การวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์	23
4.4	ความรู้เกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์ของนักศึกษา	28
4.5	ความรู้เกี่ยวกับเรื่องถุงยางอนามัยของนักศึกษา	35
4.6	พฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย	39
4.7	ความคิดเห็นของนักศึกษากำหนดตามตัวแปรอิสระ	40
บทที่ 5	การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	
5.1	การใช้ตารางแบบไขว้วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้ เรื่องโรคเอดส์และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	53
5.1.1	การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่อง โรคเอดส์	54
5.1.2	การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับ ถุงยางอนามัย	59
5.2	การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่อง โรคเอดส์และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	65
5.2.1	การใช้ t-test วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ความรู้เรื่องโรคเอดส์	66
5.2.2	การใช้ t-test วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	68
5.2.3	การใช้ Oneway ANOVA วิเคราะห์ปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์	70
5.2.4	การใช้ Oneway ANOVA วิเคราะห์ปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	79

5.3	การใช้การลดรอยพหุแบบขั้นตอน	
5.3.1	วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์	85
5.3.2	วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	89
5.4	การวิเคราะห์พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย	
5.4.1	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเคย/ไม่เคย มีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย	92
5.4.2	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเคย/ไม่เคย มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ	95
บทที่ 6	สรุปผล อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ	
6.1	สรุปผลการวิจัย	100
6.2	อภิปรายผล	105
6.3	ข้อเสนอแนะ	110
บรรณานุกรม		112
ภาคผนวก		114

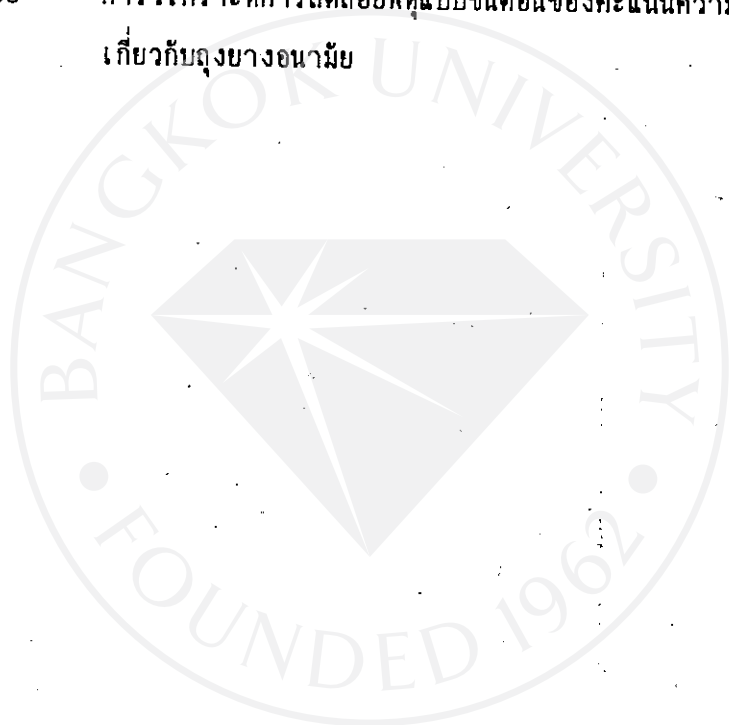
สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่	ตาราง	
ตารางที่ 3.1	จำนวนนักศึกษาภาคปกติ ปีการศึกษา 2536 ของสถาบัน ในประชากร	12
ตารางที่ 3.2	จำนวนนักศึกษาที่เข้ามาเป็นตัวอย่าง จำแนกตามสายการศึกษา และสถาบัน	14
ตารางที่ 4.1	ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	19
ตารางที่ 4.2	ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ	22
ตารางที่ 4.3	ร้อยละของผู้เลือกตอบว่า ปัจจุบันได้รับข่าวสารเกี่ยวกับ โรคเอดส์จากสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทใด จำแนกตาม ประเภทของสื่อ และอันดับการเลือก	23
ตารางที่ 4.4	ร้อยละของผู้เลือกตอบเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่เห็นว่า เหมาะสม จำแนกตามประเภทของสื่อ และอันดับการเลือก	25
ตารางที่ 4.5	ร้อยละของผู้เลือกตอบว่าปัจจุบันได้รับข่าวสารเกี่ยวกับ โรคเอดส์จากสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทใด (ไม่จัดอันดับ)	26
ตารางที่ 4.6	ร้อยละของผู้เลือกตอบเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่เห็นว่า เหมาะสม (ไม่จัดอันดับ)	27
ตารางที่ 4.7	ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้เรื่องโรคเอดส์ ได้อย่างถูกต้อง	29
ตารางที่ 4.8	ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ได้อย่างถูกต้อง	35
ตารางที่ 4.9	พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย	39
ตารางที่ 4.10	ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อ โรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษา จำแนกตามเพศ	42
ตารางที่ 4.11	ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อ โรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษา จำแนกตามชั้นปี	44

ตารางที่ 4.12	ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษา จำแนกตามสาขาวิชาที่เรียน	46
ตารางที่ 4.13	ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษา จำแนกตามประเภทของมหาวิทยาลัย	48
ตารางที่ 4.14	ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษา จำแนกตามภูมิสำเนาของนักศึกษา	50
ตารางที่ 4.15	สรุปความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษากับตัวแปรอิสระ	52
ตารางที่ 5.1	ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามเพศ	54
ตารางที่ 5.2	ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามชั้นปี	55
ตารางที่ 5.3	ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามสาขาวิชา	56
ตารางที่ 5.4	ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามภูมิสำเนา	57
ตารางที่ 5.5	ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามประเภทของมหาวิทยาลัย	58
ตารางที่ 5.6	ร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยจำแนกตามเพศ	59
ตารางที่ 5.7	ร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยจำแนกตามชั้นปี	60
ตารางที่ 5.8	ร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยจำแนกตามสาขาวิชา	61
ตารางที่ 5.9	ร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยจำแนกตามภูมิสำเนา	62
ตารางที่ 5.10	ร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยจำแนกตามประเภทของมหาวิทยาลัย	63
ตารางที่ 5.11	สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์	64
ตารางที่ 5.12	สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	65

ตารางที่	5.13	การวิเคราะห์ความรู้เรื่องโรคเอดส์โดยใช้ t-test :	67
ตารางที่	5.14	การวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยโดยใช้ t-test	69
ตารางที่	5.15	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างสาขาวิชา	70
ตารางที่	5.16	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างสาขาวิชา (ไม่รวมวิทย์สุขภาพ)	72
ตารางที่	5.17	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างมหาวิทยาลัย	74
ตารางที่	5.18	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างชั้นปี	76
ตารางที่	5.19	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างภาค	78
ตารางที่	5.20	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยระหว่างสาขาวิชา	79
ตารางที่	5.21	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยระหว่างสาขาวิชา (ไม่รวมวิทย์สุขภาพ)	81
ตารางที่	5.22	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยระหว่างมหาวิทยาลัย	82
ตารางที่	5.23	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยระหว่างชั้นปี	83
ตารางที่	5.24	ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่าง ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยระหว่างภาค	84
ตารางที่	5.25	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ใช้ในการ วิเคราะห์ความรู้เรื่องโรคเอดส์	86
ตารางที่	5.26	เมตริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการ วิเคราะห์ความรู้เรื่องโรคเอดส์	87

ตารางที่ 5.27	การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอนของคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์	88
ตารางที่ 5.28	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	89
ตารางที่ 5.29	เมตริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	90
ตารางที่ 5.30	การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอนของคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	91

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยกำลังเผชิญกับมหันตภัยของโรคเอดส์ ซึ่งเป็นโรคที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อประมาณ 10 กว่าปีมานี้เอง โรคเอดส์หรือโรคกลุ่มภูมิคุ้มกันเสื่อม (AIDS: Acquired Immune Deficiency Syndrome) ได้คืบคลานเข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่ปี 2527 โดยผู้ป่วยรายแรกที่ได้รับรายงานเป็นนักศึกษาชายไทยที่ติดเชื้อเอดส์จากพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในระหว่างศึกษาที่สหรัฐอเมริกา จำนวนผู้ป่วยเอดส์ในประเทศไทยได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่น่าวิตกกังวลคือ สถิติผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อเอดส์ในประเทศไทยระหว่าง พ.ศ.2527-2531 มีจำนวน 14 ราย ขณะที่ระหว่างปีพ.ศ.2532-2536 เพิ่มขึ้นเป็น 5,180 ราย (กองระบาดวิทยา, 2537:4) ในปัจจุบันกระทรวงสาธารณสุขได้ยกเลิกการค้นหาจำนวนผู้ติดเชื้อเอดส์ไปแล้วตั้งแต่ปลายปีพ.ศ.2535 จึงไม่สามารถทราบจำนวนตัวเลขที่แท้จริงมีแต่การคอยเผื่อระวังโดยสุ่มเจาะเลือดในกลุ่มเสี่ยง 6 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มติดยาเสพติด 2. กลุ่มผู้บริจาคโลหิต 3. กลุ่มชายที่มาขอตรวจโรค 4. กลุ่มหญิงมีครรภ์ 5. กลุ่มหญิงโสเภณี และ 6. กลุ่มชายโสเภณี

อย่างไรก็ตาม นายอาทิตย์ อุไรรัตน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข-การ ได้เปิดเผยถึงสถานการณ์โรคเอดส์ไทยในปัจจุบันไว้ในงานแถลงการณ์การจัดงานประชุมนานาชาติเอดส์ในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก ครั้งที่ 3 ที่จะจัดขึ้นในประเทศไทย (ไทยรัฐ , 24 พ.ค. 2538:19) ความว่า

ล่าสุดเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2538 ยอดผู้ป่วยโรคเอดส์สะสมมาตั้งแต่ปี 2527 ถึงปัจจุบันมีจำนวน 19,055 ราย และผู้ติดเชื้อโดยไม่มีอาการประมาณ 700,000 ราย ซึ่งผู้ติดเชื้อโดยไม่มีอาการนี้จะค่อย ๆ ทอยป่วยเป็นผู้ป่วยเอดส์ไม่น้อยกว่าปีละ 30,000-40,000 รายอย่างแน่นอน

สำหรับสถานการณ์เอดส์โลก ดร.แบรน อี ผู้แทนองค์การอนามัยโลกประจำประเทศไทย ได้เปิดเผยไว้ในงานแถลงการณ์จัดประชุมเดียวกันว่าปัจจุบันมีผู้ใหญ่ที่ติดเชื้อแล้วถึง 18 ล้านคนทั่วโลก เป็นเด็กอีก 1.5 ล้านคน และอีก 4.5 ล้านคนได้รับเชื้อเอดส์อยู่ในขั้นสุดท้าย โดยทุก ๆ วัน จะมีผู้ติดเชื้อเอดส์เพิ่มขึ้น 6,000 คน ในปี ค.ศ. 2000 จะมีผู้ได้รับเชื้อเพิ่มขึ้นอย่างมาก และเชื้อเอดส์นี้จะเปลี่ยนจากประเทศพัฒนาแล้วอย่างอเมริกา มาแพร่

ระบาดอย่างหนักอยู่ในประเทศกำลังพัฒนาอย่างเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งปัจจุบันในภูมิภาคนี้ มีผู้ได้รับเชื้อเอคส์แล้วถึง 3 ล้านคน และส่วนใหญ่ก็เป็นผู้หญิง

โรคเอคส์เป็นภัยมืดที่คุกคาม และแพร่ระบาดอย่างน่าเป็นห่วงในประเทศโดยนอกเหนือไปจากงบประมาณค่าใช้จ่ายในการให้ข้อมูลข่าวสาร ประชาสัมพันธ์ เพื่อการรณรงค์ต่อต้านโรคเอคส์แล้ว รัฐบาลยังต้องเสียงบประมาณจำนวนมากมาหามาหาศาลสำหรับการรักษาพยาบาลผู้ป่วยเอคส์ "ทุกวันนี้โรงพยาบาลของรัฐต้องให้บริการรักษาผู้ป่วยเอคส์จำนวนมากมาย และนับวันจะเพิ่มจำนวนขึ้น ประมาณกันว่า ค่าใช้จ่ายในการรักษาผู้ป่วยเอคส์ตกรายละ 1 แสนบาทเป็นอย่างต่ำ และอาจสูงถึง 5-6 แสนบาทขึ้นไป" (สารคดี, เม.ย. 2538 :119) เมื่อลองคำนวณตัวเลขขั้นต่ำ โดยนำตัวเลขจำนวนผู้ป่วยเอคส์ในแต่ละปีคูณกับจำนวนค่าใช้จ่ายแต่ละราย จะพบว่ารัฐบาลต้องใช้จ่ายประมาณขั้นต่ำถึงปีละ 3 หมื่นล้านบาทเพื่อการรักษาพยาบาลผู้ป่วยเอคส์ ซึ่งผู้ป่วยส่วนใหญ่จะมีฐานะยากจนอยู่แล้ว

ปัญหาโรคเอคส์เป็นปัญหาที่กระทบต่อบุคคล สังคม และประเทศชาติ ทราบิดที่ยังไม่มียาที่จะใช้รักษาและวัคซีนที่จะใช้ป้องกันโรคนี มาตรการป้องกันที่ดีที่สุดในขณะนี้คือการเร่งรัดประชาสัมพันธ์ให้ประชากรรู้วิธีการป้องกันตัวเองโดยการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอคส์ และสร้างแบบแผนความเชื่อที่ถูกต้องในการป้องกันควบคุมโรคเอคส์ เพราะปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้การแพร่เชื้อไวรัสเอคส์ที่สำคัญก็เกิดจากพฤติกรรมของมนุษย์เองทั้งสิ้น ซึ่งแนวทางในการป้องกันควบคุมโรคเอคส์นี้ได้มีการประกาศไว้ในการประชุมสุดยอดรัฐมนตรีสาธารณสุขทั่วโลก ที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อเดือนมกราคม 2531 ความว่า "มาตรการเดียวที่สำคัญที่สุดของโครงการเกี่ยวกับโรคเอคส์ในระดับชาติคือ การให้ข้อมูลข่าวสารและการศึกษาแก่ประชาชน ในอันที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชืโรคเอคส์ ทั้งนี้บุคคล สื่อมวลชน และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องควรที่จะมีบทบาทในการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคนี้อย่างทั่วถึง"

ในระยะเริ่มแรกโรคเอคส์แพร่ระบาดอยู่เฉพาะประชากรในกลุ่มเสี่ยง อันได้แก่ ผู้ให้บริการทางเพศ กลุ่มรักร่วมเพศ ผู้ติดยาเสพติดที่ใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน แต่ในปัจจุบันโรคเอคส์ได้แพร่กระจายเข้าสู่ประชาชนทั่วไปทั้งในเมืองและชนบท จากการศึกษาลักษณะทางประชากรของผู้ป่วยเอคส์พบว่าอยู่ในกลุ่มอายุ 15-29 ปีเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งประชากรในกลุ่มอายุนีนี้เป็นวัยของการศึกษาเล่าเรียน และเป็นประชากรในกลุ่มที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ หากอีก 5-10 ปีข้างหน้าคนกลุ่มนี้ต้องมาจบชีวิตลงด้วยโรคเอคส์ ก็จะทำให้อาจเกิดความสูญเสียอย่างมากในเชิงเศรษฐกิจเพราะบุคคลเหล่านี้อยู่ในวัยแรงงาน และยังคงจะเป็นความสูญเสียเชิงจิตวิทยาสังคมต่อพ่อแม่ และบุตรหลานของเขาอย่างประมาธค่ามิได้

สาเหตุการแพร่ระบาดที่สำคัญของโรคเอคส์คือ การติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในจำนวนผู้ป่วยเอคส์ทั้งหมดประมาณร้อยละ 75 ได้รับเชื้อโดยติดต่อผ่านการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นประเด็นที่

น่าจะคำนึงถึงคือทำอะไรจึงจะมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย รัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหานี้จึงมีการรณรงค์ให้ประชาชนใช้ถุงยางอนามัย เมื่อจะมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่เสี่ยงต่อโรคเอดส์ กระทรวงสาธารณสุขได้มีการริเริ่มโครงการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัย 100% การใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ ให้ได้ผลอย่างจริงจังขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น การใช้อย่างถูกวิธีและที่สำคัญที่สุดคือ คุณภาพของถุงยางอนามัยต้องได้มาตรฐาน เนื่องจากถุงยางอนามัยเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติ ซึ่งมีการเสื่อมสภาพตามระยะเวลา และสภาพแวดล้อม ดังนั้นการเลือกซื้อการเก็บรักษาและการใช้อย่างถูกวิธีก็เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ใช้จะต้องคำนึงถึงด้วย

อย่างไรก็ตาม การรณรงค์ให้ใช้ถุงยางอนามัยเพียงอย่างเดียวคงไม่เพียงพอต่อการบันดลให้การป้องกันการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ได้ผลอย่างสมบูรณ์ มาตรการสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การให้ความรู้ของการมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย (safe sex) และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ แต่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก มีรายงานการวิจัยของต่างประเทศหลายฉบับระบุว่าถึงแม้ประชาชนจะรู้ถึงพิษภัยของโรค รู้ว่าต้องปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะปลอดภัย แต่ก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ จึงควรปลูกฝังให้ประชาชนทราบถึงวิธีการป้องกัน โดยการให้การศึกษาตั้งแต่อายุน้อย ตั้งแต่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนในรูปแบบของเพศศึกษา แต่ในอดีตที่ผ่านมาสังคมไทยยังไม่ยอมรับให้มีการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างเปิดเผย ผู้ใหญ่บางคนคิดว่าการสอนเพศศึกษาเป็นการชี้โพรงให้กระรอก เด็กวัยรุ่นจึงไม่สามารถได้รับความรู้อย่างแท้จริงโอกาสที่จะได้รับความรู้ถูกต้องจึงมีน้อย

ดังนั้น จึงเป็นที่น่าสนใจศึกษาว่า นิสิต นักศึกษา ที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพราะในการรณรงค์ให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ของหน่วยงานต่าง ๆ นั้นจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้าได้ทราบถึงพื้นฐานความรู้ของกลุ่มเป้าหมายกลุ่มนี้เสียก่อน นอกจากนี้การที่จะทราบว่าตัวแปร หรือปัจจัยใดบ้างที่จะมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ในเรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยจะทำให้การเฝ้าระวังติดตามการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในกลุ่มเยาวชนกลุ่มนี้เป็นไปอย่างถูกต้องทิศทางด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อศึกษาถึงระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์ของนักศึกษาในเรื่องพื้นฐานทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับการติดต่อของโรค และการป้องกันโรค

2. เพื่อศึกษาถึงระดับความรู้เรื่องดูยางอนามัยของนักศึกษาเกี่ยวกับการเลือกซื้อและการใช้เพื่อการป้องกันโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ
3. เพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ หรือมีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์และความรู้เกี่ยวกับดูยางอนามัยของนักศึกษา
4. เพื่อศึกษาว่านักศึกษาได้รับความรู้ในเรื่องโรคเอดส์ และการใช้ดูยางอนามัยจากสื่อในการประชาสัมพันธ์ประเภทใดมากที่สุด
5. เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

1.3 ขอบเขตการวิจัย

เพื่อที่จะตอบสนองวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ข้างต้น ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ประชากรที่ศึกษา เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ที่เรียนอยู่ในสถาบันการศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับดูยางอนามัยซึ่งวัดได้จากการทำแบบทดสอบของนักศึกษา

ตัวแปรอิสระ เป็นลักษณะทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี มหาวิทยาลัย สาขาวิชา ที่เรียน ภูมิลำเนา การได้รับ/ไม่ได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากโรงเรียนเดิมมาก่อน

1.4. ข้อจำกัดของการวิจัย

ในวัตถุประสงค์ข้อที่ 5 ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะนักศึกษาชาย ไม่ได้ศึกษาจากนักศึกษาหญิงเพราะสังคมและวัฒนธรรมไทยมีความคาดหวังว่าผู้หญิงไม่สมควรเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ ยิ่งผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานยิ่งไม่สมควรอย่างยิ่ง สำหรับนักศึกษาหญิงการตอบคำถามตามความเป็นจริงอาจทำให้เสียภาพพจน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัยนี้ส่งผ่านมาทางอาจารย์ ยิ่งทำให้ไม่กล้าตอบ แม้แต่นักศึกษาชายบางคนก็อาจไม่กล้าตอบตามความเป็นจริงด้วยเช่นกัน ผู้วิจัยจึงไม่ถามคำถามที่เจาะลึกมากเกินไป เพราะคำถามที่เจาะลึกในเรื่องส่วนตัวมาก ๆ ไม่เหมาะที่จะใช้ถามด้วยแบบสอบถาม ควรใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบ focus group มากกว่า

1.5 สมมติฐานการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี มหาวิทยาลัย สาขาวิชาที่เรียน ภูมิลำเนา

การได้รับ/ไม่ได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากโรงเรียนเดิมมาก่อน มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์

2. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี มหาวิทยาลัย สาขาวิชาที่เรียน ภูมิภาค การได้รับ/ไม่ได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากโรงเรียนเดิมมาก่อน มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

1.6 ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความรู้เรื่องโรคเอดส์ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความรู้เรื่องโรคเอดส์ ซึ่งอยู่ในแบบสอบถามส่วนที่ 2 โดยนักศึกษาจะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบถูก แต่ถ้าตอบผิดหรือตอบว่าไม่แน่ใจจะไม่ได้คะแนน

ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ซึ่งอยู่ในแบบสอบถามส่วนที่ 3 โดยนักศึกษาจะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบถูก แต่ถ้าตอบผิดหรือตอบว่าไม่แน่ใจจะไม่ได้คะแนน

ภูมิภาคเดิม หมายถึง จังหวัดที่นักศึกษาเรียนชั้นมัธยมปลาย หรือชั้น ปวช. ก่อนเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย แบ่งเป็น กรุงเทพมหานคร (ได้แก่จังหวัด กรุงเทพ ธนบุรี นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ) และต่างจังหวัด ซึ่งหมายถึงจังหวัดอื่น ๆ นอกเหนือจาก 5 จังหวัดในเขตกรุงเทพมหานคร

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์ของนิสิต นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

2. ทำให้ทราบถึงระดับความรู้เกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของนิสิต นักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

3. ทำให้ทราบว่าระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยของนิสิต นักศึกษามีผลมาจากปัจจัยใดบ้าง เช่น เพศ สาขาที่เรียน ภูมิภาค การได้รับ/ไม่ได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากโรงเรียนเดิมมาก่อน ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการเฝ้าระวังติดตามการแพร่ระบาดของโรคในกลุ่มเยาวชน

4. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการเลือกใช้สื่อในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ เพื่อให้การรณรงค์ให้ความรู้ในเรื่องโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5. เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา

บทที่ 2

กรอบแนวความคิด และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมา เป็นกรอบแนวคิดได้ตามหัวข้อต่อไปนี้

2.1 ความรู้เรื่องโรคเอดส์

จากรายงานการวิจัยเยาวชนไทย 2531 ในหัวข้อเรื่องความรู้เรื่องโรคเอดส์ ของเยาวชนไทย (วีรสิทธิ์ สิริไตรย์, 2532:145) ได้สรุปไว้ว่าเยาวชนไทยส่วนใหญ่ยังไม่มี ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับอาการและวิธีการป้องกันโรคเอดส์ มีเพียงความรู้ด้านการติดต่อของโรค เท่านั้น ความเข้าใจผิดหรือความเชื่ออย่างผิด ๆ อาจทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการ ติดโรค....จึงควรดำเนินการศึกษาคู่มือวิจัยที่มีผลต่อความรู้ด้านต่าง ๆ นี้ ซึ่งอาจช่วยให้การมอง ทิศทางของการให้ความรู้ด้านนี้แก่เยาวชนได้

การให้การศึกษารื่องโรคเอดส์คือ แหล่งปฐมภูมิในการป้องกันโรคเอดส์โอกาสดี ที่สุดของมนุษย์ที่จะหลุดพ้นจากพิษภัยนี้ คือต้องเปลี่ยนพฤติกรรมบางอย่างของตน การศึกษามีส่วน ช่วยกล่อมเกล่า ชี้นะ วิถีการดำเนินชีวิตที่สามารถป้องกันตนเองจากโรคเอดส์ได้ เด็กและวัยรุ่น คือกลุ่มประชากรเป้าหมายสำคัญ เพราะเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ เนื่องจากเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ ต่อสังคม ผู้คนและสภาพ แวดล้อม มีความอยากรู้อยากลองในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการมีเพศสัมพันธ์และการใช้ยาเสพติด การให้ความรู้เพื่อการป้องกันโรคเอดส์แก่เด็กและวัยรุ่นมีผลต่อการลดลงหรือเพิ่มขึ้นของโรคทั้งใน ปัจจุบัน และอนาคต..... การสอนให้รู้จักป้องกันตนเองจากการติดเชื้อโดยยึดถือตนเองเป็น ศูนย์กลางอาจนำไปสู่ความหวาดระแวง รังเกียจผู้อื่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มุ่งแต่จะรักษาตัวรอด ขาดการมองเพื่อนมนุษย์ด้วยความรักความเมตตา การให้การศึกษาดังสอนเรื่องความเห็นอก เห็นใจ ความเมตตาควบคู่กันไปด้วยมิฉะนั้นการควบคุมโรคเอดส์จะทำได้ยาก (วัฒนา เต่าทอง, 2533:47-48)

สำหรับการให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์กับประชาชนนั้น จากการวิจัยกับกลุ่มเป้าหมาย ต่าง ๆ จะมีข้อสรุปที่ตรงกันว่าประชาชนส่วนใหญ่รู้จักโรคเอดส์ รู้ว่าติดต่ออย่างไรแต่การให้ ความรู้โดยผ่านสื่อสารมวลชนเน้นการให้ข้อมูลด้านเดียว (information giving) ไม่ได้ให้ รายละเอียดเชิงเหตุผลที่จะอธิบายความสัมพันธ์ ความเกี่ยวข้องกันของการแพร่เชื้อ และการรับ

เชื้อโรค ไม่สามารถอธิบายได้ถึงโอกาสเสี่ยงของแต่ละคน ในการคิดโรคเป็นการให้ความรู้ที่ค่อนข้างผิวเผิน (เขาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม, 2537:16)

ในส่วนของ การให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์นี้ กรมสามัญศึกษาซึ่งมีหน้าที่จัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาแก่เยาวชนได้ประกาศเป็นนโยบาย ให้โรงเรียนในสังกัดจัดการสอนเรื่องโรคเอดส์ตั้งแต่ปี 2529 ส่งเสริมให้โรงเรียนจัดสอนเรื่องโรคเอดส์ใน 4 หมวดวิชา ได้แก่ สุขศึกษา วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และวิชาพื้นฐานวิชาชีพสาธารณสุข จากผลการวิจัยเปรียบเทียบความรู้เรื่องโรคเอดส์ของครูมัธยมศึกษาที่สอน 4 หมวดวิชานี้พบว่า ครูส่วนใหญ่มีความรู้ อยู่ในระดับมาก แต่มีครูบางกลุ่มมีระดับคะแนนไม่มากนักอาทิครูในหมวดวิชาสังคมศึกษา (สุรเชษฐ์ บุญเกิด, 2537:105)

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดแนวความคิดที่จะศึกษาเรื่องโรคเอดส์ โดยเน้นหนักที่การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ในกลุ่มเยาวชนไทย โดยศึกษาในลักษณะที่เป็นความรู้แบบเป็นเหตุเป็นผล เป็นความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนเพื่อการอยู่ร่วมสังคมเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อเอดส์ การตระหนักถึงความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ ตลอดจนศึกษาถึงสื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ สำหรับผลงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้บ้างแล้วมีดังนี้

วรัชย์ ทองไทย และอรพินทร์ พิทักษ์มหาเกตุ (2537) พบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ถูกต้องในเรื่องโรคเอดส์กับการติดต่อ อาการและการรักษา ผู้ชายมีความรู้เรื่องเอดส์ดีกว่าผู้หญิง คนในเมืองรู้เรื่องเอดส์ดีกว่าคนในชนบท ผู้ให้สัมภาษณ์ 7 ใน 10 คน คิดว่าตนเองไม่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ แต่ผู้หญิงคิดว่าตนเองเสี่ยงมากกว่าผู้ชาย โทษที่ตนเป็นสื่อที่มีผู้นิยมเป็นอันดับหนึ่งในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ รองลงมาคือวิทยุและหนังสือพิมพ์ตามลำดับ

อุไรวรรณ คณิงสุขเกษม (2537) พบว่าวัยรุ่นชายในชุมชนแออัดมีความรู้ในเรื่องการติดต่อของโรคเอดส์เป็นอย่างดี วัยรุ่นส่วนใหญ่คิดว่าตนเองไม่มีทางติดโรคเอดส์ วัยรุ่นชายในกรุงเทพฯ เป็นจำนวนมากคิดว่าตนเองไม่มีโอกาสติดโรคเอดส์

2.2 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องถุงยางอนามัย

ประเทศไทยได้เริ่มนำถุงยางอนามัยเข้ามาใช้ในประเศเป็นเวลากว่า 20 ปี มาแล้ว โดยในระยะแรก ๆ เป็นการใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนครอบครัว ควบคุมอัตราการเกิดของประชากร ต่อมาเมื่อมีการแพร่ระบาดของโรคเอดส์อย่างรุนแรงกระทรวงสาธารณสุขในฐานะองค์กรหลักที่รับผิดชอบงานควบคุม และป้องกันโรคเอดส์ริเริ่มโครงการส่งเสริมให้ใช้ถุงยางอนามัย 100 % ในหมู่ผู้ชายบริการทางเพศ ซึ่งก็ได้มีผู้ให้ความร่วมมือตอบรับนโยบาย

เป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตามการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกันโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ ให้ได้ผลอย่างจริงจังขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น การใช้อย่างถูกวิธี การใช้อย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญคือคุณภาพของถุงยางอนามัย

นายประวิม พยับวิกาพงศ์ ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์ และจัดหาทุนสมาคมพัฒนาประชากร และชุมชน ได้แนะนำไว้ว่า "วิธีป้องกันเอดส์ที่ดีที่สุดคือ หลีกเลี่ยงกิจกรรมเสี่ยงหยุดการเที่ยวสำส่อน แต่ถ้าหยุดไม่ได้ก็ต้องใช้ถุงยางอนามัย และข้อสำคัญจะต้องรู้จักวิธีใช้ตั้งก่อนใช้ ขณะใช้และหลังการใช้อย่าคิดว่าหลังการมีเพศสัมพันธ์แล้ว ถุงยางไม่แตกไม่รั่วแล้วจะรอดพ้นจากการติดเชื้อ เพราะวิธีการถอดออกก็เป็นขั้นตอนสำคัญเราจะถอดอย่างไร ไม่ให้เชื้อเหล่านั้นมาถูกเราได้" (ไทยรัฐ, 18 ก.ค.37:5)

สำหรับเรื่องคุณภาพถุงยางอนามัย ก็เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องพิจารณากระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศให้ถุงยางอนามัยเป็นเครื่องมือแพทย์ ตาม พ.ร.บ. เครื่องมือแพทย์ พ.ศ. 2531 และได้ควบคุมมาตรฐานตั้งแต่ปี พ.ศ.2532 เป็นต้นมา โดยมีการตรวจสอบคุณภาพ ทั้งระยะเวลาก่อนวางจำหน่าย (Pre-marketing) และระยะเวลาหลังจากออกวางจำหน่าย (Post-marketing) ทำให้ถุงยางอนามัยที่ซื้อขายในประเทศไทยมีคุณภาพได้มาตรฐานมากขึ้นกว่าในอดีตที่ผ่านมา แต่อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติยังคงมีผู้ผลิตและผู้นำเข้าบางรายที่ฝ่าฝืนระเบียบโดยนำถุงยางอนามัยที่ไม่ผ่านการตรวจสอบ Pre-marketing ออกมาวางจำหน่ายตามร้านค้าต่าง ๆ จากการเก็บตัวอย่างในปี 2536 พบถุงยางที่ไม่เคยผ่านการตรวจสอบ Pre-marketing และในกลุ่มนี้ร้อยละ 14.4 ไม่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน (มงคล ณ สงขลา, 2537:274)

จากเอกสาร และรายงานการวิจัยที่ได้กล่าวถึงข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีแนวความคิดที่จะศึกษาถึงความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยของเยาวชนไทยในเรื่องเกี่ยวกับการเลือกซื้อ การใช้อย่างถูกวิธีทั้งก่อนใช้ ขณะใช้และหลังการใช้ เพื่อให้ทราบว่าเยาวชนไทยมีความรู้พอที่จะใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกันโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์

วัยรุ่นเรียนรู้ความชำนาญในเรื่องจำเป็น เช่น การเขียน การอ่าน การเลือกรับประทานอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ความสำคัญของการรักษาความสะอาดของร่างกาย ความปลอดภัยบนท้องถนนโดยเริ่มเรียนรู้จากครอบครัวและครู แต่วัยรุ่นเหล่านั้น จะเรียนรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย เรื่องการหลีกเลี่ยงโรคเอดส์ หรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเรื่องการจัดท้องได้จากใคร เขาจะได้เรียนรู้เรื่องถุงยางอนามัยหรือไม่ จะใช้ถุงยางได้อย่างถูกต้องเมื่อเขา

ต้องการหรือไม่

ทุกสังคมเป็นการยากลำบาก เมื่อจะเริ่มเรื่องเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่น การไม่มีเพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องที่ดีที่สุดในการป้องกันโรคและควรจะแนะนำแก่วัยรุ่น ในหลายแห่ง พยายามที่จะไม่สนับสนุนการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ไม่สนับสนุนให้มีการพูดเรื่องเพศในที่สาธารณะ จำกัดการสอนเรื่องเพศศึกษาและวิธีคุมกำเนิดในโรงเรียน... แต่การจำกัดข่าวสาร ข้อมูลหรือบริการป้องกันหรือลดความต้องการของกลุ่มหนุ่มสาวจากการมีเพศสัมพันธ์กลับทำให้ความสัมพันธ์ทางเพศที่เกิดขึ้นเสี่ยงต่อการติดโรคและการตั้งท้อง จากการศึกษาในประเทศที่พัฒนาแล้ว 37 ประเทศ พบว่าประเทศที่เข้มงวดมากที่จะจำกัดมิให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์มีอัตราการตั้งท้องของวัยรุ่นสูงสุด (สาธารณสุข, ม.ป.ป. : 47)

โรคเอดส์ติดต่อกันได้หลายทางแต่หนทางติดต่อที่สำคัญที่สุดคือ ติดต่อกับการมีเพศสัมพันธ์ ข้อมูลจากกระทรวงสาธารณสุข (2536) รายงานว่าร้อยละ 78 ของผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อเอดส์ได้รับเชื้อมาจากการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นการศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศของประชากรกลุ่มต่างๆ จะช่วยให้มีความรู้ความเข้าใจในพฤติกรรมทางเพศของคนไทยดีขึ้นจะได้ทราบว่าพฤติกรรมใดบ้างที่เสี่ยงต่อการติดเอดส์ เพื่อหาทางปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศให้กลายเป็นพฤติกรรมที่ปลอดภัย (อุไรวรรณ คณิงสุเกษม, 2537:2)

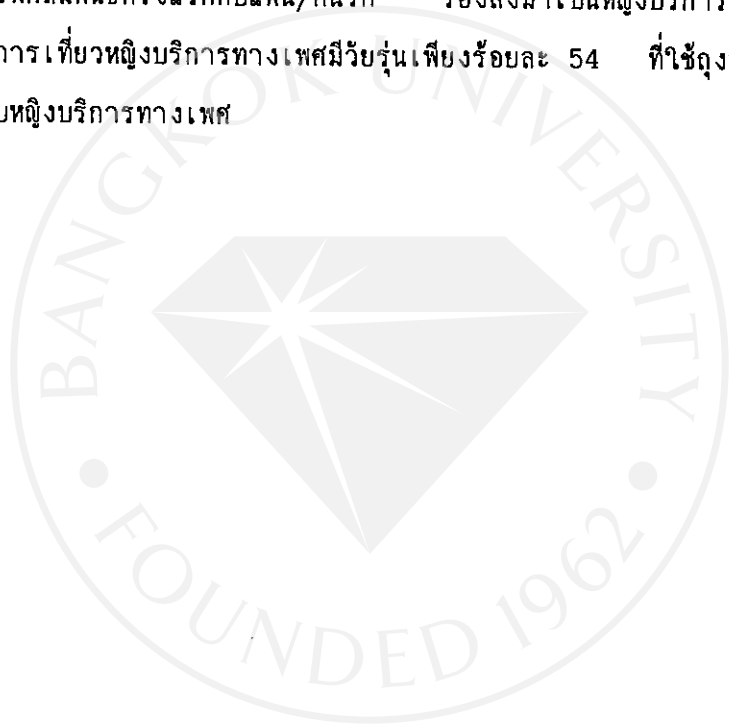
นางวันทนี วาสิกะสิน นักสังคมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้กล่าวว่า "ปัญหาเอดส์ต้องรณรงค์ เรื่องค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศของคนในสังคมให้ได้... การปฏิบัติตัวของผู้หญิงไทยส่วนใหญ่จะไม่กล้าปฏิเสธด้วยความเกรงอกเกรงใจผู้ชายและไม่กล้าพูดเรื่องเพศสัมพันธ์กับสามีทำให้ชายอมรับสภาพ ในมหาวิทยาลัยขณะนี้ ค่านิยมเรื่องเพศของนักศึกษาชายเริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่มีโรคเอดส์ระบาด แทนที่จะไปเที่ยวผู้หญิงกลับมองมาที่เพื่อนนักศึกษาหญิงด้วยกัน เพราะคิดว่า "ไม่ติดเชื้อ" (มติชน, 7 ก.พ. 38:32)

ชุมชนควรมีบทบาทในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงเพื่อลดความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ ที่สำคัญคือพฤติกรรมทางเพศซึ่งได้แก่ การมีคู่นอนหลายคนในระยะเวลาเดียวกัน การไปเที่ยวผู้หญิง(ผู้ชาย) โสเภณี การไม่ป้องกันตนเองมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะการสวมถุงยางอนามัย พฤติกรรมทางเพศเหล่านี้เป็นเรื่องยากที่จะปรับเปลี่ยน ถึงพอจะเปลี่ยนได้ก็เพียงชั่วคราวไม่ถาวรตลอดไป... มีผู้กล่าวว่าให้รอเยาวชนรุ่นใหม่ อบรมเด็กรุ่นใหม่คงจะได้ผลในการเปลี่ยนทัศนคติดังกล่าว (เขาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม, 2537:16)

จากเอกสารและรายงานการวิจัยที่ได้กล่าวถึงข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาชาย ว่ามีพฤติกรรมใดบ้างที่เสี่ยงต่อการติดเอดส์ และจะเป็นช่องทางในการแพร่ระบาดไปสู่กลุ่มเพื่อนนักศึกษาหญิง

สำหรับผลงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้บ้างแล้ว คือ เขมิกา ขามะรัต และคณะ (2535) ได้ศึกษาเอาไว้ว่า มีนักเรียนเป็นจำนวนไม่น้อย (ร้อยละ 82.4) คิดว่าควรจะมีการสอนเพศศึกษาอย่างจริงจังในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา นักเรียนคิดว่าสื่อการสอนเรื่องเพศที่เหมาะสมที่สุดคือการบรรยายของครูในชั้นเรียน ในขณะที่ครูส่วนมากกลับคิดว่าตนเองพอสอนได้แต่ไม่ดีเท่าที่ควร คิดว่าควรจะมีหลักสูตรพิเศษสำหรับครูโดยเฉพาะ เพื่อให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา

อุไรวรรณ คณิงสุขเกษม (2537) ศึกษาว่าวัยรุ่นชายในชุมชนแออัด (ช่วงอายุ 17-24 ปี) ส่วนมากเคยมีประสบการณ์ทางเพศและเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก เมื่ออายุมีมาตรฐาน 16 ปี โดยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟน/คนรัก รองลงมา เป็นหญิงบริการทางเพศส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเที่ยวหญิงบริการทางเพศมีวัยรุ่นเพียงร้อยละ 54 ที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยการสุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาถึงความรู้พื้นฐานทั่ว ๆ ไปของนักศึกษาเกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์ในแง่การติดต่อของโรค, การป้องกัน และความรู้เกี่ยวกับการเลือกซื้อ, การใช้ถุงยางอนามัยเพื่อการป้องกันโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ ศึกษาถึงสื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโรคเอดส์ นอกจากนี้ยังศึกษาถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย รายละเอียดในการศึกษาวิจัยมีดังนี้

3.1 ประชากรเป้าหมาย

ประชากรในการวิจัยนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ศึกษาเฉพาะสถาบันที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นสถาบันที่มีการสอนครบ 3 สาขา คือ

สาขาศิลปศาสตร์ ประกอบด้วยคณะ อักษรศาสตร์ ศิลปศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ วิจารณ์ศิลป์ และประยุกต์ศิลป์ ฯลฯ

สาขาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วยคณะ บัญชี บริหารธุรกิจ นิเทศศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ฯลฯ

สาขาวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วยคณะ วิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาการคอมพิวเตอร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ เกษตรศาสตร์ วนศาสตร์ ประมง ฯลฯ

ปรากฏว่ามีสถาบันที่อยู่ในกรอบการวิจัย 14 แห่ง เป็นสถาบันของรัฐ 6 แห่ง เอกชน 8 แห่ง จากสถิติข้อมูลของปีการศึกษา 2536 พบว่าสถาบันทั้ง 14 แห่ง มีนักศึกษามหาวิทยาลัยรวมทั้งสิ้น 146,567 คน ดังตัวเลขที่แสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนนักศึกษาภาคปกติ ปีการศึกษา 2536 ของสถาบันในประชากร

สถาบัน	จำนวนนักศึกษา
รัฐ	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	16,061
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	14,175
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	12,793
มหาวิทยาลัยมหิดล	8,130
มหาวิทยาลัยศิลปากร	3,960
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (บางเขน, ประสานมิตร)	4,590
รวม	59,709
เอกชน	
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	20,234
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	12,810
มหาวิทยาลัยรังสิต	10,399
มหาวิทยาลัยศรีปทุม (บางเขน)	7,582
มหาวิทยาลัยสยาม	9,097
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	14,444
มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	10,131
สถาบันเทคโนโลยีและสังคม (เกริก)	2,161
รวม	86,858
รวม รัฐ และ เอกชน	146,567

3.2 การสุ่มตัวอย่าง

โดยอาศัยตารางการสุ่มตัวอย่างของ yamane (นิยม ปุราคำ, 2517:10) กำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% และให้มีความผิดพลาดในการประมาณไม่เกิน 5% ที่ $N = 146,567$ ปรากฏว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่างขนาด 625 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่างเป็นแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สุ่มสถาบันโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)

โดยคาดว่านักศึกษาในกลุ่มสถาบันการศึกษาของรัฐทั้ง 6 แห่ง จะไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความรู้เรื่องโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัย ส่วนนักศึกษาในกลุ่มสถาบันการศึกษาของเอกชนทั้ง 8 แห่ง ก็จะไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความรู้เรื่องโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัยเช่นกัน

การสุ่มแบบ Cluster Sampling นี้ถือว่าแต่ละสถาบันนับเป็น 1 cluster จากสถาบันของรัฐ 6 แห่งสุ่มมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง 2 แห่ง โดยการสุ่มแบบ Simple Random Sampling ปรากฏว่าสุ่มได้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจากสถาบันของเอกชน 8 แห่ง สุ่มมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง 2 แห่ง โดยการสุ่มแบบ Simple Random Sampling เช่นกัน ปรากฏว่าสุ่มได้มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยรังสิต

จากขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ 625 คน สุ่ม 4 สถาบัน สถาบันละเท่า ๆ กัน ดังนั้นจึงสุ่มสถาบันละ 157 คน

ขั้นตอนที่ 2 สุ่มนักศึกษาโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling)

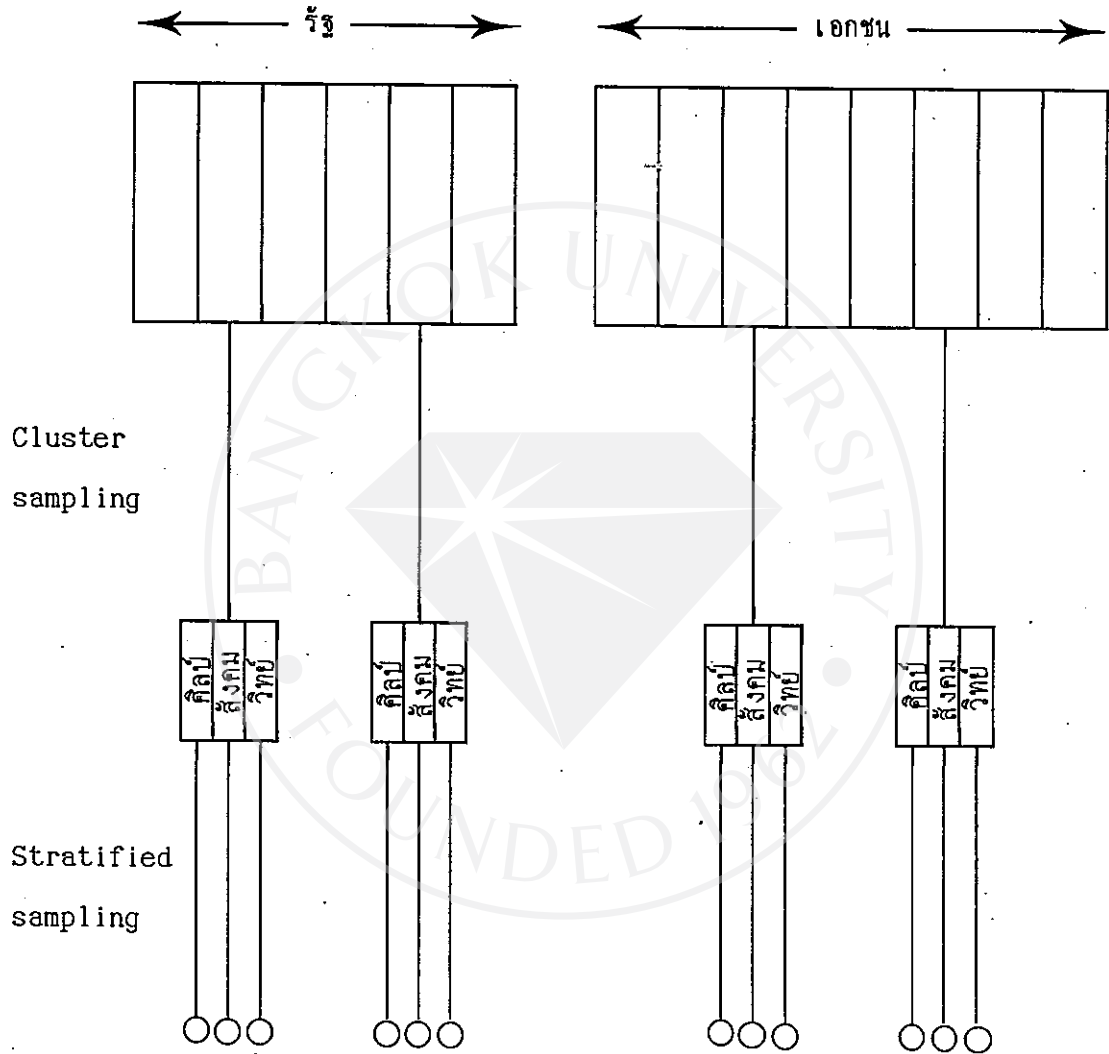
โดยคาดว่านักศึกษาที่เรียนในสายการศึกษาที่แตกต่างกัน (วิทย์, ศิลป์และสังคม) น่าจะมีความรู้ในเรื่องโรคเอดส์และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันด้วย ดังนั้นจึงนับว่าแต่ละสายการศึกษาแทน 1 ชั้นภูมิ ในแต่ละสถาบันจะประกอบด้วย 3 ชั้นภูมิ (stratum) สุ่มทุกสายการศึกษาโดยให้มีจำนวนตัวอย่างที่สุ่มเป็นสัดส่วนกับจำนวนนักศึกษา (Population Proportional to Size ; PPS) ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 จำนวนนักศึกษาที่เข้ามาเป็นตัวอย่าง จำแนกตามสายการศึกษา และสถาบัน

มหาวิทยาลัย	จำนวนทั้งหมด	สุ่มตัวอย่าง
ม. เกษตรศาสตร์		
ศิลปศาสตร์	852	10
สังคมศาสตร์	3,854	43
วิทยาศาสตร์	9,469	105
รวม	14,175	158
ม.ศ.ว. (ประสานมิตร, บางเขน)		
ศิลปศาสตร์	768	27
สังคมศาสตร์	1,681	58
วิทยาศาสตร์	2,141	74
รวม	4,590	159
ม.กรุงเทพ		
ศิลปศาสตร์	1,296	11
สังคมศาสตร์	18,410	143
วิทยาศาสตร์	528	10*
รวม	20,234	164
ม.รังสิต		
ศิลปศาสตร์	1,027	16
สังคมศาสตร์	5,290	80
วิทยาศาสตร์	4,082	62
รวม	10,399	158

* จำนวนตัวอย่างที่คำนวณได้เท่ากับ 5 แต่โดยหลักการสุ่มตัวอย่างให้ปัดเป็นจำนวน 10

ขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างสรุป เป็นแผนภูมิได้ดังนี้

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ให้ผู้ตอบตอบด้วยตนเอง (Self-Administered Questionnaire) ซึ่งประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ 4 ส่วน ดังนี้คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี คณะ ภูมิภาค อาชีพ การได้รับ/ไม่ได้รับความรู้เรื่องเอดส์จากสถาบันเดิม และความเห็นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์เรื่องโรคเอดส์

ส่วนที่ 2 เป็นแบบทดสอบเกี่ยวกับความรู้เรื่องโรคเอดส์ ซึ่งดัดแปลงมาจาก AIDS Information Survey (Di Clement, 1986:1443-1444)

ส่วนที่ 3 เป็นแบบทดสอบเกี่ยวกับความรู้ในการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย โดยส่วนนี้ให้ตอบเฉพาะ นักศึกษาชาย

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้ได้นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและทดลองใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครจำนวน 20 คน โดยผู้วิจัยได้ควบคุมการตอบแบบสอบถามครั้งนี้เพื่อสังเกตดูว่าข้อความในแบบสอบถามชัดเจน และสื่อความหมายได้ตรงประเด็นหรือไม่ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามกลับมาแก้ไขข้อความบางส่วน เพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจน และตรงประเด็นยิ่งขึ้น

หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วมาทำ pre-test กับนักศึกษามหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานครในคณะต่าง ๆ จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) โดยใช้ค่า Cronbach Alpha ปรากฏว่า

แบบทดสอบชุดความรู้เรื่องโรคเอดส์มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ (r_{tt}) = 0.7340

แบบทดสอบชุดความรู้เรื่องถุงยางอนามัยมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ (r_{tt}) = 0.7233

ซึ่งในทางสถิติถือเป็นผลที่น่าพอใจ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลในงานสนาม ทำในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2537 (ตุลาคม 2537-มีนาคม 2538) โดยขอความร่วมมือจากอาจารย์ผู้สอนในสถาบันต่าง ๆ ทั้ง 4 แห่ง ให้ช่วยนำแบบสอบถามแจกให้นักศึกษาที่สอนในชั้นเรียน แล้วส่งกลับคืนเมื่อพบกันใน

ชั้นเรียนครั้งต่อไป โดยผู้วิจัยพยายามให้มีการกระจายกลุ่มตัวอย่างไปตามชั้นปี และคณะต่าง ๆ มากที่สุด เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างที่ได้เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร

ปัญหาอุปสรรคที่พบในงานสนาม คือ นักศึกษาบางคนไม่นำแบบสอบถามกลับมาคืน ต้องมีการนำแบบสอบถามไปแจกให้นักศึกษาในกลุ่มอื่น ๆ อีกหลายครั้งจนกว่าจะได้ครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 จะให้ความร่วมมือนำแบบสอบถามกลับมาคืนมากกว่าชั้นปีที่ 3 และ 4 มหาวิทยาลัยเอกชนจะมีระบบการเช็คชื่อเข้าชั้นเรียน เพื่อบังคับให้นักศึกษาเข้าเรียน ดังนั้นจึงได้อัตราการตอบกลับสูงกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐเล็กน้อย

เมื่อเก็บข้อมูลแล้วจึงคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาบันทึกรหัส และตรวจสอบความถูกต้อง

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC + version 4 โดยแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

1. อธิบายลักษณะของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. อธิบายความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ จำแนกตามตัวแปรอิสระ คือ เพศ สาขาที่เรียน มหาวิทยาลัย ชั้นปี และภูมิลำเนา แล้วใช้การวิเคราะห์แบบไค-สแควร์ (Chi-Square)
3. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัย ในตัวแปรอิสระกลุ่มต่าง ๆ โดยใช้การทดสอบแบบที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (oneway ANOVA)
4. การวิเคราะห์การถดถอย และสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัย กับตัวแปรอิสระต่าง ๆ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis)
5. การวิเคราะห์พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย โดยใช้การถดถอยโลจิสต์ (Logistic Regression)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในส่วนของกลุ่มตัวอย่างว่าการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างจะประกอบด้วยนักศึกษาจากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในจำนวนที่ใกล้เคียงกันคือ 179, 180, 155 และ 156 คนตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างกระจายไปตามชั้นปีต่าง ๆ แต่นักศึกษาชั้นปี 1 และชั้นปี 2 จะให้ความร่วมมือแบบสอบถามกลับมามากกว่าชั้นปี 3 และชั้นปี 4 ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจะเป็นนักศึกษาชั้นปี 1,2 มากกว่าชั้นปี 3,4

เนื่องจากการสุ่มสาขาที่เรียนของกลุ่มตัวอย่างเป็นแบบ (Probability Proportional to Size : PPS) และในมหาวิทยาลัยที่ตกเป็นกลุ่มตัวอย่างจะมีการสอนในสาขาสังคมศาสตร์มากกว่าสาขาอื่น ๆ ดังนั้นจึงได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในสาขาสังคมศาสตร์มากถึงร้อยละ 47.8 และกลุ่มตัวอย่างจะเป็นนักศึกษาชาย หญิงในจำนวนที่ใกล้เคียงกันคือ เป็นหญิงร้อยละ 50.3 เป็นชายร้อยละ 49.7

ประชากรเป้าหมายในการวิจัยนี้เป็นนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงเรียนจบชั้นมัธยมปลายจากกรุงเทพมหานครเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 66.6) อีกร้อยละ 33.4 เป็นนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดตามภาคต่าง ๆ และนักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 95) จะเคยได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากสถาบันการศึกษาเดิมมาก่อนแล้ว กลุ่มตัวอย่างจะมีอายุอยู่ในช่วง 16-29 ปี ค่าเฉลี่ยของอายุเท่ากับ 19.84 ปี

สำหรับคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์ และคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ได้จากการทำแบบทดสอบโดยการนับจำนวนข้อที่ตอบถูก ข้อละ 1 คะแนน ถ้าตอบผิด หรือตอบว่าไม่แน่ใจจะไม่ได้คะแนน แบบทดสอบความรู้เรื่องโรคเอดส์มีคำถาม 42 ข้อ จึงมีคะแนนเต็ม 42 คะแนน ได้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 33.08 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมีคำถาม 20 ข้อ จึงมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ได้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 11.64

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของตัวอย่าง	ร้อยละ (จำนวน)
มหาวิทยาลัย	
กรุงเทพ	26.7 (179)
รังสิต	26.8 (180)
เกษตรศาสตร์	23.1 (155)
ศรีนครินทรวิโรฒ	23.3 (156)
รวม	100.0 (670)
ชั้นปี	
ปีที่ 1	31.8 (213)
ปีที่ 2	28.5 (191)
ปีที่ 3	20.6 (138)
ปีที่ 4	19.1 (128)
สาขาวิชาที่เรียน	
ศิลปศาสตร์	15.2 (102)
สังคมศาสตร์	47.8 (320)
วิทยาศาสตร์	37.0 (248)
เพศ	
หญิง	50.3 (337)
ชาย	49.7 (333)

ตารางที่ 4.1(ต่อ) ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของตัวอย่าง	ร้อยละ (จำนวน)
เรียนจบชั้น ม.ปลายจาก	
กรุงเทพมหานคร	66.6 (438)
ต่างจังหวัด	33.4 (220)
ภาคกลาง	13.5 (89)
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	7.6 (50)
ภาคเหนือ	4.9 (32)
ภาคใต้	7.4 (49)
ได้รับความรู้เกี่ยวกับเอดส์จากสถานศึกษาเดิม	
เคย	95.0 (631)
ไม่เคย	5.0 (33)
อายุ	
ค่าต่ำสุด	16 ปี
ค่าสูงสุด	29 ปี
ค่าเฉลี่ย	19.84 ปี
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.63 ปี
คะแนนความรู้ เรื่องโรคเอดส์	
ค่าต่ำสุด	12
ค่าสูงสุด	41
ค่าเฉลี่ย	33.08
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	4.03
คะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย	
ค่าต่ำสุด	0
ค่าสูงสุด	19
ค่าเฉลี่ย	11.64
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	3.21

4.2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าคุณเองมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 56.6) และส่วนใหญ่คิดว่าตนเองมีความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์อยู่ในระดับน้อย (ร้อยละ 52.3) สำหรับผู้ที่คิดว่าตนเองไม่มีโอกาสติดโรคเอดส์เลยมีอยู่ถึงร้อยละ 37.2 เมื่อถามว่าการสอนเพศศึกษาในคณะที่เรียนอยู่หรือไม่ มีนักศึกษาที่ตอบว่าไม่มีถึงร้อยละ 71.6 ตอบว่ามีร้อยละ 28.4 มีผู้ตอบว่าเห็นด้วยที่จะให้มีการบรรจุเรื่องเพศศึกษาไว้ในหลักสูตรการเรียนระดับอุดมศึกษาทุกคณะ ครึ่งหนึ่งของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด (ร้อยละ 49.6) และมีผู้ตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่งถึงร้อยละ 33.8 มีนักศึกษาเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่ไม่เห็นด้วย

เมื่อถามนักศึกษ่ว่า ถ้าจะเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา "นักศึกษาเห็นว่าใครจะทำหน้าที่สอนเพศศึกษาได้ดีที่สุด" มีนักศึกษาเลือกตอบว่า วิทยากรจากหน่วยงานสาธารณสุข (ร้อยละ 50.5) มีผู้เลือกตอบว่าพ่อ-แม่ กับตอบว่าครูอาจารย์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 21.6 และร้อยละ 20.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ

ความคิดเห็น	ร้อยละ (จำนวน)
ท่านมีความรู้ เรื่อง เอกส์ในระดับใด	
เล็กน้อย	2.2 (15)
ปานกลาง	56.6 (378)
มาก	41.2 (275)
ท่านเสี่ยงต่อการคิด เอกส์มากน้อย เพียงใด	
ไม่มีโอกาสคิดเลย	37.2 (248)
เสี่ยงน้อย	52.3 (348)
เสี่ยงปานกลาง	8.3 (55)
เสี่ยงมาก	2.3 (15)
มีการสอน เพศศึกษาในคณะที่ เรียนอยู่หรือไม่	
มี	28.4 (189)
ไม่มี	71.6 (477)
เห็นด้วยหรือไม่ถ้าจะให้มีการสอน เพศศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	33.8 (226)
เห็นด้วย	49.6 (332)
ไม่แน่ใจ	13.0 (87)
ไม่เห็นด้วย	2.4 (16)
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1.2 (8)
ใครจะ เป็นผู้สอน เพศศึกษาได้ดีที่สุด	
พ่อแม่	21.6 (142)
ครูอาจารย์	20.2 (133)
วิทยากรสาธารณสุข	50.5 (332)
อื่น ๆ	7.8 (51)

4.3 การวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์

ในรายงานส่วนนี้จะศึกษาเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ 2 ประเด็น คือ ประเด็นความแพร่หลายของสื่อในกลุ่มนักศึกษา และประเด็นความเหมาะสมของสื่อในความคิดเห็นของนักศึกษา โดยคำถามในแบบสอบถามทั้ง 2 ประเด็น จะเป็นลักษณะให้นักศึกษาตอบโดยจัดอันดับเพียง 3 อันดับ แต่ก็ยังมีนักศึกษาบางส่วน (ร้อยละ 16.0) ที่ไม่จัดอันดับให้ แต่ก็ได้เลือกตอบมา 3 ข้อตามที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงได้จัดวิเคราะห์ไว้ทั้ง 2 ลักษณะ คือ เป็นแบบจัดอันดับ และแบบไม่จัดอันดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.3 ร้อยละของผู้เลือกตอบว่า ปัจจุบันได้รับข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์จากสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทใด จำแนกตามประเภทของสื่อ และอันดับการเลือก

ประเภทของสื่อ	อันดับการเลือก		
	1	2	3
โทรทัศน์	81.9	11.9	3.9
วิทยุ	2.8	35.0	17.4
หนังสือพิมพ์รายวัน	2.7	18.7	24.6
นิตยสาร	2.0	7.5	16.0
แผ่นพับ/แผ่นปลิว	6.9	19.5	20.6
เอกสาร/หนังสือในห้องสมุด	1.8	3.2	5.7
การบรรยายพิเศษ	1.2	3.7	9.7
อื่น ๆ	0.7	0.5	2.0
รวม	100	100	100

จากตารางจะเห็นว่าสื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่แพร่หลายในกลุ่มนักศึกษามากที่สุด คือ โทรทัศน์ โดยมีผู้เลือกให้เป็นอันดับ 1 ถึง ร้อยละ 81.9 ซึ่งสูงกว่าสื่อประเภทอื่นอย่างมาก สื่อที่มีผู้เลือกให้เป็นอันดับ 2 คือ วิทยุ มีผู้เลือกร้อยละ 35.0 สื่อที่มีผู้เลือกให้เป็นอันดับ 3 คือหนังสือพิมพ์รายวัน มีผู้เลือกร้อยละ 24.6

สำหรับประเภทของสื่ออื่น ๆ กลุ่มตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒวิทยาเขตประสานมิตร ส่วนหนึ่งตอบว่า ได้รับข้อมูลข่าวสารมาจาก บอร์ดรายงาน ป้ายประชาสัมพันธ์ ครู อาจารย์กล่าวถึงในชั้นเรียน โดยที่นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ มิได้กล่าวถึงในส่วนนี้ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตว่าใน ม.ศ.ว. (ประสานมิตร) มีบรรยากาศที่กระตุ้นนักศึกษาให้เห็นถึงความสำคัญของปัญหาโรคเอดส์มากกว่าสถาบันการศึกษาอื่น นอกจากนี้ก็มีนักศึกษาอยู่ส่วนหนึ่งที่ทำให้คำตอบว่าได้ข้อมูลข่าวสารมาจากพ่อแม่ เพื่อน ๆ และได้ยินได้ฟังคนพูดคุยกันด้วยและหนังสือที่ศูนย์หอเทคโนโลยีจัดทำขึ้น

ตารางที่ 4.4 ร้อยละของผู้เลือกตอบ เกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่เห็นว่าเหมาะสม จำแนกตามประเภทของสื่อ และอันดับการเลือก

ประเภทของสื่อ	อันดับการเลือก		
	1	2	3
โทรทัศน์	67.2	16.0	7.0
วิทยุ	4.7	38.3	16.5
หนังสือพิมพ์รายวัน	8.3	14.6	28.7
นิตยสาร	2.6	8.5	16.3
แผ่นพับ/แผ่นปลิว	7.8	10.4	15.1
เอกสาร/หนังสือในห้องสมุด	1.9	3.1	6.7
การบรรยายพิเศษ	12.8	8.2	8.9
อื่น ๆ	0.7	0.9	0.9
รวม	100	100	100

จากตารางแสดงว่า นักศึกษามีความเห็นว่ สื่อประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมเป็นอันดับ 1 คือโทรทัศน์ มีผู้เลือกตอบถึงร้อยละ 67.2 อันดับ 2 คือวิทยุ มีผู้เลือกตอบร้อยละ 38.3 อันดับ 3 คือ หนังสือพิมพ์รายวัน มีผู้เลือกตอบร้อยละ 28.7

สำหรับคำตอบประเภทสื่ออื่น ๆ มีผู้ตอบว่าสื่อที่เหมาะสมควรเป็นวารสารหรือจดหมายข่าวของมหาวิทยาลัย, ให้บรรจุความรู้เรื่องโรคเอดส์ในหลักสูตรที่เรียน และให้มีแผ่นป้ายโฆษณาตามสี่แยกไฟแดงที่มีการจราจรติดขัดมาก ๆ

ตารางที่ 4.5 ร้อยละของผู้เลือกตอบว่าปัจจุบันได้รับข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์จากสื่อ
ประชาสัมพันธ์ประเภทใด (ไม่จัดอันดับ)

ประเภทของสื่อ	ร้อยละ
โทรทัศน์	96.4
วิทยุ	53.3
หนังสือพิมพ์รายวัน	43.7
นิตยสาร	26.1
แผ่นพับ/แผ่นปลิว	42.8
เอกสาร/หนังสือในห้องสมุด	11.9
การบรรยายพิเศษ	14.0
อื่น ๆ	2.8

จะเห็นว่าผลที่ได้จากตารางนี้จะสอดคล้องกับตารางที่ 4.3 คือสื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่แพร่หลายในกลุ่มนักศึกษามากที่สุดคือ โทรทัศน์ รองลงมา เป็นวิทยุ และหนังสือพิมพ์ ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 ร้อยละของผู้เลือกตอบ เกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่เห็นว่าเหมาะสม
(ไม่จัดอันดับ)

ประเภทของสื่อ	ร้อยละ
โทรทัศน์	96.4
วิทยุ	53.3
หนังสือพิมพ์รายวัน	43.7
นิตยสาร	26.1
แผ่นพับ/แผ่นปลิว	42.8
เอกสาร/หนังสือในห้องสมุด	11.9
การบรรยายพิเศษ	14.0
อื่น ๆ	2.8

จะเห็นว่าผลที่ได้จากตารางนี้จะสอดคล้องกับตารางที่ 4.4 คือ นักศึกษามีความเห็นว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมเป็นอันดับ 1 คือ โทรทัศน์ รองลงมาเป็น วิทยุ และหนังสือพิมพ์ ตามลำดับ

4.4 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์ของนักศึกษา

จากแบบสอบถามในส่วนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบทดสอบ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ได้ผลการวิจัยดังนี้

นักศึกษาทุกคนทราบว่าเชื้อเอดส์ติดต่อได้ทางเลือด ส่วนใหญ่ตอบคำถามเกี่ยวกับการติดต่อของเชื้อเอดส์ได้อย่างถูกต้อง ยกเว้นการติดต่อทางน้ำลาย ซึ่งมีผู้ตอบถูกว่าเชื้อเอดส์ไม่ติดต่อทางน้ำลายร้อยละ 63.9 สำหรับคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้นั้น มีบางข้อที่นักศึกษาตอบผิดเช่น เรื่องการบริจาคเลือด มีนักศึกษาตอบถูกว่าไม่ทำให้ติดเชื้อเอดส์ ร้อยละ 28.7 แสดงว่ายังมีนักศึกษาอีกถึงร้อยละ 71.3 ที่เข้าใจผิดคิดว่าการบริจาคเลือดทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้และมีนักศึกษาร้อยละ 31.6 ตอบถูกว่าการใช้แปรงสีฟันร่วมกับผู้อื่นก็อาจทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้

นักศึกษาส่วนใหญ่ทราบว่าผู้ชายบริการทางเพศ และผู้ติดยาเสพติดชนิดฉีดเข้าเส้นมีอัตราการติดเชื้อเอดส์สูง แต่ยังไม่ทราบว่าขณะนี้เชื้อเอดส์ได้แพร่ระบาดเข้ามาในกลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มแม่บ้านแล้ว โดยมีนักศึกษาเพียงร้อยละ 34.8 เท่านั้นที่ได้ติดตามข่าวและทราบว่าเชื้อเอดส์ได้แพร่ระบาดเข้ามาในกลุ่มแม่บ้านแล้ว

มีนักศึกษาร้อยละ 66.9 ทราบว่าผู้ติดเชื้อเอดส์ในระยะแรกจะไม่ปรากฏอาการภายนอกร่างกายให้สังเกตเห็นได้ และมีนักศึกษายู่ถึงร้อยละ 62.8 ที่เข้าใจผิดคิดว่าเชื้อเอดส์จะสามารถตรวจพบได้เมื่อรับเชื้อไปแล้วประมาณ 1 สัปดาห์ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วเชืชนิดนี้จะตรวจพบหลังจากรับเชื้อไปแล้วประมาณ 4-6 สัปดาห์

มีนักศึกษาร้อยละ 57.5 คิดว่าเมื่อเชื้อเอดส์ออกมาภายนอกร่างกายของคนจะสามารถมีชีวิตอยู่ได้นานเป็นสัปดาห์ ซึ่งในความเป็นจริงเชื้อเอดส์เมื่อออกมาภายนอกร่างกายคนจะสามารถมีชีวิตอยู่ได้นานเพียงนาทีหรือชั่วโมงเท่านั้น

มีผู้ที่ทราบความจริงว่า "เชื้อเอดส์ไม่สามารถอาศัยอยู่ในร่างกายของสัตว์ทั่ว ๆ ไป เช่น สุนัข แมว วัว ควาย ได้" มีเพียงร้อยละ 33.6

และสำหรับคำถาม "น้ำยาทำความสะอาดบ้านหรือสบู่นั้น แม้จะไม่ใช่น้ำยาฆ่าเชื้อเอดส์โดยตรง แต่ก็สามารถทำลายเชื้อโรคให้ลดจำนวนลงได้" มีผู้ตอบถูกเพียงร้อยละ 37.8

ตารางที่ 4.7 ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้เรื่องโรคเอดส์ได้อย่างถูกต้อง

1	เชื้อ เอดส์ติดต่อได้ทางใดบ้าง	ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
		ชาย	หญิง	รวม
	1.1 เลือด	100.0%	100.0%	100.0%
	1.2 น้ำอสุจิ	92.8	90.5	91.6
	1.3 น้ำเมือกในช่องคลอด	77.2	72.1	74.6
	1.4 บีสสาวะ, อูจจาระ	78.1	80.4	79.3
	1.5 เหงื่อ	91.9	92.0	91.9
	1.6 น้ำลาย	62.6	65.3	63.9
	1.7 น้ำมูก	77.5	82.8	80.1
	1.8 ลมหายใจ	91.6	94.4	93.0
	1.9 บาดแผล	83.2	88.1	85.7

ตารางที่ 4.7 (ต่อ) ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้เรื่องโรคเอดส์ได้อย่างถูกต้อง

2	กิจกรรมต่อไปนี้ แต่ละกิจกรรมมีโอกาสที่จะทำให้เกิดเชื่อเอดส์ได้	ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
		ชาย	หญิง	รวม
	2.1 ร่วมเพศกับเพศเดียวกัน	97.0%	91.7%	94.3%
	2.2 ร่วมเพศกับต่างเพศ	97.3	98.5	97.9
	2.3 ฉีดยาเสพติดโดยไม่ใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน	99.1	99.1	99.1
	2.4 รับเลือด	92.8	91.7	92.2
	2.5 บริจาคเลือด	31.8	25.5	28.7
	2.6 กอด/ถูกเนื้อต้องตัว	95.2	95.8	95.5
	2.7 ถูกยุง/แมลงกัด	88.9	82.8	85.5
	2.8 กินอาหารร่วมกับคนอื่น	94.3	93.8	94.0

ตารางที่ 4.7(ต่อ) ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้ เรื่องโรค เอชส์ได้อย่างถูกต้อง

กิจกรรมต่อไปนี้ แต่ละกิจกรรมมีโอกาสนี้ที่จะทำให้เกิดเชื้อเอชส์ได้	ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
	ชาย	หญิง	รวม
2.9 ใช้เสื้อผ้าร่วมกับคนอื่น	92.8%	94.1%	93.4%
2.10 ใช้ห้องน้ำร่วมกับคนอื่น	88.9	82.5	85.7
2.11 ว่ายนํ้าในสระว่ายนํ้าที่ใช้ร่วมกับคนอื่น	90.4	88.7	89.6
2.12 ใช้อ่างอาบน้ำร่วมกับคนอื่น	86.2	85.5	85.8
2.13 ใช้ใบมีดโกน/กรรไกรตัดเล็บร่วมกับคนอื่น	76.9	86.4	81.6
2.14 ใช้แปรงสีฟันร่วมกับคนอื่น	32.7	30.6	31.6

ตารางที่ 4.7(ต่อ) ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้ เรื่องโรค เอชส์ได้อย่างถูกต้อง

3	กลุ่มบุคคลที่มีอัตราการคิด เชื้อ เอชส์สูงในปัจจุบัน	ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
		ชาย	หญิง	รวม
	3.1 หญิงบริการ/โสเภณี	100.0%	99.4%	99.7%
	3.2 ผู้ศึกษาเสพติชนนิพนธ์เข้าเส้น	97.6	99.4	98.5
	3.3 กลุ่มแม่บ้าน	27.9	41.5	34.8
	3.4 กลุ่มวัยรุ่น	72.7	64.4	68.5

ตารางที่ 4.7(ต่อ) ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้ เรื่องโรค เอชส์ได้อย่างถูกต้อง

		ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
		ชาย	หญิง	รวม
4	เอชส์คือภาวะของร่างกายที่ขาดภูมิคุ้มกันหรือขาดการป้องกันตนเอง	94.3%	93.2%	93.7%
5	ภูมิคุ้มกันของร่างกายที่ขาดหายไปหรือบกพร่องนี้เกิดจากการทำลายของเชื้อไวรัสที่ชื่อ HIV	97.0	95.8	96.4
6	ปัจจุบันยังไม่มียาชนิดใดที่จะเข้าไปขัดขวางหรือทำลายเชื้อไวรัสชนิดนี้ได้	82.9	85.8	84.3
7	ผู้ที่เป็นเอชส์มีการติดเชื้อแทรกซ้อนหรือโรคติดเชื้อฉวยโอกาสมากมาย ซึ่งส่วนใหญ่มักจะพบกันบ่อยในคนปกติ	82.3	78.6	80.4
8	ขณะนี้ประเทศไทยกำลังอยู่ในระหว่างการศึกษาทดลองผลของวัคซีนเอชส์	83.8	85.2	84.5
9	ผู้หญิงที่ติดเชื้อเอชส์ระยะตั้งครรรภ์สามารถแพร่เชื้อเอชส์ไปสู่ทารกในครรภ์ได้	96.4	96.4	96.4
10	เอชส์อาจเกิดขึ้นได้กับคนทุกเพศทุกวัย	97.3	95.0	96.1

ตารางที่ 4.7(ต่อ) ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้ เรื่องโรคเอดส์ได้อย่างถูกต้อง

		ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
		ชาย	หญิง	รวม
11	เกือบทุกคนเป็นโรคเอดส์	80.8%	76.0%	78.4%
12	ผู้ติดเชื้อเอดส์ในระยะแรกสามารถสังเกตเห็นได้จากอาการภายนอกร่างกาย	71.8	62.0	66.9
13	เอดส์สามารถหลีกเลี่ยงได้ด้วยการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ	67.0	74.2	70.6
14	เชื้อเอดส์สามารถตรวจพบได้จากเลือด ด้วยวิธีการตรวจที่ง่ายและรวดเร็ว	75.4	78.9	77.2
15	เชื้อเอดส์จะตรวจพบได้เมื่อได้รับเชื้อไปแล้วประมาณ 1 สัปดาห์	40.2	34.1	37.2
16	เมื่อเชื้อเอดส์ออกมาภายนอกในร่างกายคนจะสามารถมีชีวิตอยู่ได้นานนับเป็นสัปดาห์	62.2	52.8	57.5
17	เชื้อเอดส์สามารถอาศัยอยู่ในร่างกายของสัตว์ทั่วไป ๆ เช่น สุนัข แมว วัว ควาย ได้	35.1	32.0	33.6
18	น้ำยาทำความสะอาดตามบ้านหรือสบู่แม้จะไม่ใช่น้ำยารักษาเชื้อเอดส์โดยตรง แต่ก็สามารถทำลายเชื้อโรคให้ลดจำนวนลงได้	42.6	32.9	37.8

4.5 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องถุงยางอนามัยของนักศึกษา

จากแบบสอบถามในส่วนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบทดสอบ ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย แบบทดสอบชุดนี้ นักศึกษาชายจะมีอัตราการตอบถูกสูงกว่านักศึกษาหญิง ทุกข้อคำถาม นอกจากนี้อัตราการตอบถูกโดยรวมของแบบทดสอบชุดนี้จะต่ำกว่าแบบทดสอบเรื่องโรคเอดส์ อย่างไรก็ตามมีประเด็นที่น่าสนใจจากแบบทดสอบชุดนี้ดังนี้

"ในปัจจุบันถุงยางอนามัย ที่วางขายในร้านค้าโดยทั่วไป จะมีให้ผู้ซื้อเลือกได้เพียง 2 ขนาดเท่านั้น" คำถามข้อนี้มีนักศึกษาตอบถูกเพียงร้อยละ 8.7 เท่านั้น และถุงยางอนามัยบางชนิดมีน้ำยาเคลือบไว้เพื่อฆ่าเชื้อโรคแต่บางชนิดก็ไม่มี ผู้ใช้ต้องเลือกซื้อให้ตรงกับความต้องการ มีนักศึกษาร้อยละ 19.7 เท่านั้นที่ทราบข้อเท็จจริงนี้

มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 23.1 เท่านั้น ที่ทราบว่า "การใช้ถุงยางอนามัยร่วมกับवास สิ้นเพื่อการหลอ่ล่นจะทำให้ถุงยางอนามัยขาดงายขึ้น" และมีนักศึกษาร้อยละ 42.1 เท่านั้นที่ทราบถึงวิธีการถอดถุงยางอนามัยอย่างถูกวิธี คือ "พยายามหลีกเลี่ยง ไม่ให้มือถูกด้านนอกของถุงยาง โดยใช้กระดาษทิชชูหุ้มก่อนถอด"

นักศึกษาร้อยละ 38.7 คิดว่า "ถุงยางอนามัยทุกยี่ห้อที่วางขายโดยทั่วไป ถ้ายังไม่ถึงวันหมดอายุก็เชื่อได้ว่ามีคุณภาพดี" ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ถุงยางอนามัยอาจเสื่อมคุณภาพก่อนถึงวันหมดอายุได้ถ้าผู้ขายเก็บรักษาไม่ดีพอ

สำหรับคำถามข้อสุดท้าย มีนักศึกษาร้อยละ 91.6 เข้าใจผิดคิดว่า "เวลาจะใช้ถุงยางอนามัยควรรีให้ส่วนปลายถุงยาง (ตรงกระเปาะ) โป่งออกเพื่อรองรับน้ำอสุจิ" ซึ่งตามความเป็นจริง เมื่อเวลาจะสวมใส่ ถ้าส่วนปลายถุงยางโป่งออก ควรใช้มือบีบไล่ลมออกมาก่อน มิฉะนั้นเวลาใช้อาจทำให้ถุงยางอนามัยแตกได้

ตารางที่ 4.8 ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยได้อย่างถูกต้อง

	ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยและการใช้ เพื่อป้องกัน โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์	ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
		ชาย	หญิง	รวม
1	ถุงยางอนามัยทำจากน้ำยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์	67.9%	51.3%	59.6%
2	การไม่สวมถุงยางอนามัยเพียงครั้งเดียว เมื่อมีเพศสัมพันธ์ สามารถติดโรคได้	88.3	89.9	89.1
3	ถุงยางอนามัยมีประสิทธิภาพในการป้องกันโรคเอดส์ได้เต็ม 100 เปอร์เซ็นต์	74.8	69.7	72.2
4	ถุงยางอนามัยในปัจจุบันมีมากกว่า 2 ขนาดให้เลือกใช้ เหมาะสมกับอวัยวะเพศของแต่ละคน	13.5	3.9	8.7
5	ถุงยางอนามัยทุกชนิดมีน้ำยาเคลือบไว้เพื่อมา เชื้อโรค	28.8	10.7	19.7
6	ถุงยางอนามัยจะแตกหรือฉีกขาดได้ถ้าสวมไม่ถูกวิธี	81.7	69.1	75.4
7	เมื่อเกิดการฉีกขาดของถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ ให้นำออกมาเปลี่ยนและสวมอันใหม่ทันที	74.5	55.8	65.1

ตารางที่ 4.8(ต่อ) ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยได้อย่างถูกต้อง

	ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยและการใช้ เพื่อป้องกัน โรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์	ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
		ชาย	หญิง	รวม
8	ท่านคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัยกับคู่อุป เพราะไม่ติดโรค	63.7%	80.1%	71.9%
9	การเลือกซื้อถุงยางอนามัยควรสังเกตเลือกที่มีน้ำหล่อลื่น และไม่เปื่อยยุ่ย	74.2	54.0	64.0
10	ก่อนใช้ถุงยางอนามัยควรสังเกตควรมีรอยร้าวหรือไม่	92.5	91.1	91.8
11	ลักษณะของถุงยางอนามัยที่ดีคือ พิมพ์ วัน เดือน ปี ที่หมดอายุ ไว้ข้างกล่อง และช่องที่บรรจุต้องไม่มีรอยฉีกขาด	97.3	90.8	94.0
12	การใช้ถุงยางอนามัยร่วมกับวาสลีนเพื่อหล่อลื่นจะทำให้ ถุงยางอนามัยขาดง่ายขึ้น	30.0	16.3	23.1
13	วิธีถอดถุงยางอนามัยที่ปลอดภัยที่สุดคือพยายามหลีกเลี่ยง ไม่ให้มือถูกถุงยางโดยใช้กระดาษทิชชูหุ้มก่อนถอด	55.0	29.4	42.1
14	ถุงยางอนามัย ปัจจุบันมีทั้งของชายและหญิง	80.5	72.1	76.3

ตารางที่ 4.8(ต่อ) ร้อยละของนักศึกษาที่ตอบคำถามความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยได้อย่างถูกต้อง

	ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยและการใช้เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	ร้อยละของผู้ที่ตอบถูก		
		ชาย	หญิง	รวม
15	ถุงยางอนามัยของชายใช้ได้เพียงครั้งเดียว เมื่อจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งใหม่ให้เปลี่ยนถุงยางใหม่ทุกครั้ง	96.7%	89.3%	93.0%
16	การสวมใส่ถุงยางอนามัย ควรสวมก่อนเริ่มมีเพศสัมพันธ์ และเมื่ออวัยวะเพศแข็งตัว	93.7	63.5	78.5
17	ถุงยางอนามัย ตามมาตรฐานสากลจะมีอายุใช้งานได้นาน 3 ปี นับตั้งแต่วันผลิต	28.5	11.3	19.9
18	ถุงยางอนามัยทุกยี่ห้อที่มีวางขายทั่วไป ถ้ายังไม่ถึงวันหมดอายุ ก็เชื่อถือได้ว่ามีคุณภาพดี	38.1	39.2	38.7
19	ถุงยางอนามัยที่ใช้แล้วให้ทิ้งลงในถังขยะหรือเผา	80.2	67.7	73.9
20	ส่วนปลายถุงยาง (ตรงกระเปาะ) ควรโป่งออก เพื่อรองรับน้ำอสุจิ	12.9	3.9	8.4

4.6 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

จากแบบสอบถามในส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา ซึ่งถามเฉพาะนักศึกษาชาย มีนักศึกษาบางคนไม่ตอบแบบสอบถาม และบางคนก็ตอบแต่ตอบไม่สมบูรณ์ ตอบเพียงบางข้อ อาจเป็นเพราะเป็นคำถามที่ถามเรื่องส่วนตัวมากเกินไป นักศึกษาจึงไม่อยากตอบ อย่างไรก็ตามจากแบบสอบถามที่สมบูรณ์นำมาวิเคราะห์ได้ผลสรุปดังนี้

ตารางที่ 4.9 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

ตัวแปร	ร้อยละ (จำนวน)
การมีเพศสัมพันธ์	
เคยมี	38.7 (121)
ไม่เคยมี	61.3 (192)
มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับใคร	
เพื่อน	16.5 (19)
คนรัก/แฟน	45.2 (52)
หญิงบริการทางเพศ	33.9 (39)
อื่น	4.3 (5)
การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรัก	
ใช้ทุกครั้ง	17.9 (19)
ใช้บางครั้ง	37.8 (40)
ไม่เคยใช้เลย	44.3 (47)

ตารางที่ 4.9(ต่อ) พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

ตัวแปร	ร้อยละ (จำนวน)
การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ	
เคยมี	22.4 (70)
ไม่เคย	77.6 (242)
การใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ	
ใช้ทุกครั้ง	87.0 (60)
ใช้บางครั้ง	11.6 (8)
ไม่เคยใช้เลย	1.4 (1)
อายุ เมื่อเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก	
ค่าต่ำสุด	12 ปี
ค่าสูงสุด	22 ปี
ค่าเฉลี่ย	16.54 ปี
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.78 ปี

นักศึกษาชายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 61.3) ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ สำหรับผู้ที่ตอบว่า เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรักหรือแฟน เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.2) มีอยู่ร้อยละ 33.9 ที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับหญิงบริการทางเพศ สำหรับคำตอบว่าอื่น ๆ นักศึกษาจะระบุว่า เป็นคนรับใช้หรือลูกจ้างในบ้าน อายุเฉลี่ย เมื่อเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัย คือ 16.54 ปี

สำหรับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยพบว่า เมื่อจะมีเพศสัมพันธ์กับคนรักหรือแฟน นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44.3) จะไม่ใช้ถุงยางอนามัย ตรงกันข้าม หากจะมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ นักศึกษาชายจึงจะใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง (ร้อยละ 87.0)

4.7 ความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ของนักศึกษางานตามตัวแปรอิสระ

รายงานในส่วนนี้จะกล่าวถึงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษ
ในเรื่องต่าง ๆ กับตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขาวิชาที่เรียน ประเภทของมหาวิทยาลัย
และภูมิลำเนาของนักศึกษา โดยการใช้สถิติไค-สแควร์ (Chi-Square)

ตารางที่ 4.10 ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษาจำแนกตามเพศ

ความคิดเห็น	หญิง	ชาย	รวม	ค่า P ของ χ^2
คิดว่าตนเองมีความรู้ เกี่ยวกับ เอดส์และการป้องกันในระดับใด				
เล็กน้อย	2.4	2.1	2.2	0.047*
ปานกลาง	61.1	52.0	56.6	
มาก	36.5	45.9	41.2	
คิดว่าตนเอง เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด				
ไม่มีโอกาสติดเลย	42.4	32.0	37.2	0.000**
เสี่ยงน้อย	51.3	53.2	52.3	
เสี่ยงปานกลาง	6.0	10.6	8.3	
เสี่ยงมาก	0.3	4.2	2.3	
เห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอน เพศศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกคณะ				
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	30.3	37.3	33.8	0.017*
เห็นด้วย	54.6	44.6	49.6	
ไม่แน่ใจ	13.1	13.0	13.0	
ไม่เห็นด้วย	2.1	5.1	3.6	
คิดว่าใครจะ เป็นผู้สอน เรื่อง เพศศึกษา ได้ดีที่สุด				
พ่อแม่	23.7	19.4	21.6	0.003**
ครูอาจารย์	22.5	17.9	20.2	
วิทยากรจากสาธารณสุข	49.7	51.2	50.5	
อื่น ๆ	4.2	11.4	7.8	

n.s. หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พิจารณาจากตารางที่ 4.10 เมื่อถามความคิดเห็นของนักศึกษาว่าตนเองมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับใด จะเห็นว่าในกลุ่มผู้ที่ตอบว่า "มาก" เป็น นักศึกษาชาย มากกว่า นักศึกษาหญิง (ชายร้อยละ 45.9 ; หญิงร้อยละ 36.5) อนึ่งจากผลการทดสอบ ด้วยสถิติไค-สแควร์ พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความรู้ที่ตนเองมีอยู่ มีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.047$) นักศึกษาชาย มีความเชื่อมั่น ว่าตนเองมีความรู้เรื่องเอดส์มากกว่านักศึกษาหญิง

เมื่อถามว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด จะเห็นว่าในกลุ่มผู้ที่ตอบว่า "ไม่มีโอกาสติดเลย" เป็นนักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชายในกลุ่มที่คิดว่าตนเอง "เสี่ยงมาก" จะเป็นนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษานักเรียน จากผลการทดสอบด้วยสถิติ ไค-สแควร์ พบว่า ความเห็นเรื่องความเสี่ยงต่อการติดเอดส์มีความสัมพันธ์กับเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.017 นักศึกษาชายจะตระหนักดีว่าตนเองมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเอดส์มากกว่านักศึกษาหญิง

เมื่อถามว่าเห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอนเพศศึกษาในหลักสูตรมหาวิทยาลัยทุกคณะ ในกลุ่มผู้ที่ตอบว่า "เห็นด้วย" จะเป็นนักศึกษานักเรียนมากกว่านักศึกษาชาย (หญิงร้อยละ 54.6;ชายร้อยละ 44.6) จากผลการทดสอบด้วยสถิติไค-สแควร์พบว่า ความเห็นเรื่องการสอนเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.017$) นักศึกษาหญิงต้องการให้มีการสอนเพศศึกษาในหลักสูตรระดับมหาวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาชาย

เมื่อถามว่า ใครจะเป็นผู้สอนเรื่องเพศศึกษาได้ดีที่สุด ปรากฏว่านักศึกษานักเรียนจะเลือกให้บุคคลใกล้ชิด เช่น พ่อแม่ ครู อาจารย์ เป็นผู้สอน มากกว่านักศึกษาชาย จากผลการทดสอบด้วยสถิติ ไค-สแควร์ พบว่า ความเห็นที่จะเลือกให้ใครเป็นผู้สอนเพศศึกษา มีความสัมพันธ์กับเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.003$)

ตารางที่ 4.11 ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษาจำแนกตามชั้นปี

ความคิดเห็น	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	รวม	ค่า P ของ χ^2
คิดว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับเอดส์และการป้องกันในระดับใด						
เล็กน้อย	2.3	1.6	1.5	3.9	2.2	(ดูที่หมายเหตุ)
ปานกลาง	50.2	65.3	58.4	52.3	56.6	
มาก	47.4	33.2	40.1	43.8	41.2	
คิดว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์อย่างน้อยเพียงใด						
ไม่มีโอกาสติดเลย	41.9	33.0	38.7	34.4	37.2	0.205
เสี่ยงน้อย	48.7	55.5	56.2	53.9	52.3	(n.s.)
เสี่ยงปานกลาง	10.5	8.9	4.4	7.8	8.3	
เสี่ยงมาก	1.9	2.6	0.7	3.9	2.3	
เห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอนเพศศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกคณะ						
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	38.5	24.1	32.1	42.2	33.8	0.062
เห็นด้วย	47.9	55.0	48.2	46.1	49.6	(n.s.)
ไม่แน่ใจ	11.3	15.2	16.8	8.6	13.0	
ไม่เห็นด้วย	2.3	5.8	2.9	3.1	3.6	
คิดว่าใครจะเป็นผู้สอนเรื่องเพศศึกษาได้ดีที่สุด						
พ่อแม่	17.6	25.5	23.0	20.8	21.6	0.658
ครูอาจารย์	20.0	19.7	19.3	22.4	20.2	(n.s.)
วิทยากรจากสาธารณสุข	54.3	46.8	48.1	52.0	50.5	
อื่น ๆ	8.1	8.0	9.6	4.8	7.8	

หมายเหตุ ไม่สามารถทดสอบด้วย ไค-สแควร์ ได้เพราะมี cell ที่มีค่า Expected frequency น้อยกว่า 5 เกินกว่า 20 % ของจำนวน cell ทั้งหมด (อุทุมพร ทองอุไทย;2535:76)

พิจารณาจากตารางที่ 4.11 เมื่อถามความคิดเห็นของนักศึกษาว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับใด จะเห็นว่านักศึกษาในแต่ละชั้นปี มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

เมื่อถามว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด นักศึกษาในแต่ละชั้นปีจะมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าความคิดเห็นเรื่องความเสี่ยงต่อการติดเอดส์ของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับชั้นปีที่เรียน

เมื่อถามว่าเห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอนเพศศึกษาในหลักสูตรมหาวิทยาลัยทุกคณะ นักศึกษาในแต่ละชั้นปีมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์พบว่าความคิดเห็นเรื่องการสอนเพศศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับชั้นปีที่เรียนของนักศึกษา

เมื่อถามว่าใครน่าจะเป็นผู้สอนเรื่องเพศศึกษาได้ดีที่สุด นักศึกษาในแต่ละชั้นปีมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าความเห็นที่จะเลือกให้ใครเป็นผู้สอนเพศศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับชั้นปีที่เรียนของนักศึกษา

ตารางที่ 4.12 ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่เรียน

ความคิดเห็น	ศิลป์	สังคม	วิทย์	รวม	ค่า P ของ χ^2
คิดว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับเอดส์และการป้องกันในระดับใด					
เล็กน้อย	1.0	2.8	2.0	2.2	0.695
ปานกลาง	54.5	58.1	55.5	56.6	(n.s.)
มาก	44.6	39.1	42.5	41.2	
คิดว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด					
ไม่มีโอกาสติดเลย	38.2	38.7	35.0	37.2	0.966
เสี่ยงน้อย	52.0	50.3	54.9	52.3	(n.s.)
เสี่ยงปานกลาง	7.8	8.8	7.7	8.3	
เสี่ยงมาก	2.0	2.2	2.4	2.3	
เห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอนเพศศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกคณะ					
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	27.5	36.3	33.2	33.8	0.093
เห็นด้วย	54.9	47.8	49.8	49.6	(n.s.)
ไม่แน่ใจ	15.7	13.8	10.9	13.0	
ไม่เห็นด้วย	2.0	2.2	6.1	3.6	
คิดว่าใครจะ เป็นผู้สอน เรื่อง เพศศึกษา ได้ดีที่สุด					
พ่อแม่	21.0	20.4	23.3	21.6	0.141
ครูอาจารย์	23.0	20.4	18.8	20.2	(n.s.)
วิทยากรจากสาธารณสุข	42.0	51.6	52.5	50.5	
อื่น ๆ	14.0	7.5	5.4	7.8	

n.s. หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

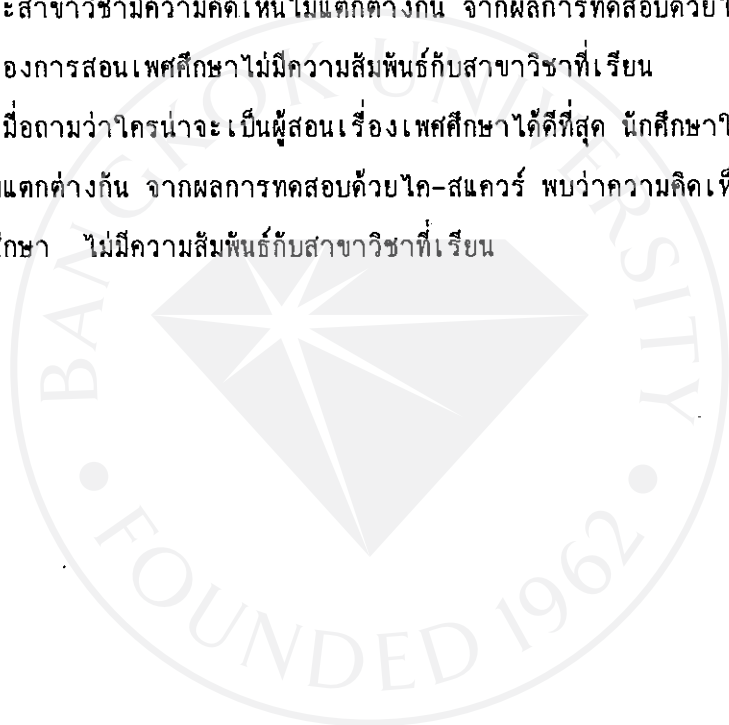
** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พิจารณาตารางที่ 4.12 เมื่อถามความคิดเห็นของนักศึกษาว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับใด จะเห็นว่านักศึกษานในแต่ละสาขาวิชามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความรู้ที่ตนเองมีอยู่ของนักศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เรียน

เมื่อถามว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด นักศึกษานในแต่ละสาขาวิชามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าความคิดเห็นเรื่องความเสี่ยงต่อการติดเอดส์ของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เรียน

เมื่อถามว่าเห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอนเพศศึกษาในหลักสูตรมหาวิทยาลัยทุกคณะ นักศึกษานในแต่ละสาขาวิชามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าความคิดเห็นเรื่องการสอนเพศศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เรียน

เมื่อถามว่าใครน่าจะเป็นผู้สอนเรื่องเพศศึกษาได้ดีที่สุด นักศึกษานในแต่ละสาขาวิชามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าความคิดเห็นที่จะเลือกให้ใครเป็นผู้สอนเพศศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เรียน

ตารางที่ 4.13 ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษาจำแนกตามประเภทของมหาวิทยาลัย

ความคิดเห็น	มหาวิทยาลัย		รวม	ค่า P ของ χ^2
	รัฐบาล	เอกชน		
คิดว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับเอดส์และการป้องกันในระดับใด				
เล็กน้อย	1.0	3.3	2.2	0.085
ปานกลาง	55.7	57.4	56.6	(n.s.)
มาก	43.4	39.3	41.2	
คิดว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด				
ไม่มีโอกาสติดเลย	32.9	41.0	37.2	0.042*
เสี่ยงน้อย	58.1	47.2	52.3	
เสี่ยงปานกลาง	7.4	9.0	8.3	
เสี่ยงมาก	1.6	2.8	2.3	
เห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอนเพศศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกคณะ				
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	32.6	34.8	33.8	0.157
เห็นด้วย	50.6	48.7	49.6	(n.s.)
ไม่แน่ใจ	11.6	14.2	13.0	
ไม่เห็นด้วย	5.2	2.2	3.6	
คิดว่าใครจะเป็นผู้สอนเรื่องเพศศึกษาได้ดีที่สุด				
พ่อแม่	23.5	19.8	21.6	0.246
ครูอาจารย์	19.7	20.7	20.2	(n.s.)
วิทยากรจากสาธารณสุข	47.4	53.2	50.5	
อื่น ๆ	9.4	6.3	7.8	

n.s. หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พิจารณาตารางที่ 4.13 เมื่อถามความคิดเห็นของนักศึกษาว่า คิดว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับใด จะเห็นว่า นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐกับมหาวิทยาลัยเอกชน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความรู้ที่ตนเองมีอยู่ของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของมหาวิทยาลัย(รัฐ VS เอกชน)

เมื่อถาม ว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด ในกลุ่มของผู้ที่ตอบว่า "ไม่มีโอกาสติดเลย" จะเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชนมากกว่า ในขณะที่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ อาจจะเข้าใจ ว่าคนทุกคนมีสิทธิ์ที่จะติดโรคเอดส์ด้วยกันทั้งสิ้น จะมากน้อยอย่างไร ขึ้นอยู่กับการระมัดระวังตน จากผลการทดสอบด้วย ไค-สแควร์ พบว่า ความคิดเห็นเรื่องความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของมหาวิทยาลัยที่เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.042$)

เมื่อถามว่า เห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอนเพศศึกษา ในหลักสูตรระดับมหาวิทยาลัย ทุกคณะ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐ และ เอกชน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบด้วย ไค-สแควร์ พบว่า ความคิดเห็นเรื่องการสอนเพศศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของมหาวิทยาลัยที่เรียน

เมื่อถามว่า ใครน่าจะเป็นผู้สอนเพศศึกษาได้ดีที่สุด นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐ และ เอกชน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบไค-สแควร์ พบว่า ความคิดที่จะเลือกให้ใครเป็นผู้สอนเพศศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของมหาวิทยาลัยที่เรียน

ตารางที่ 4.14 ร้อยละของความคิดเห็นในเรื่องความรู้, ความเสี่ยงต่อโรคเอดส์, เพศศึกษา และผู้สอนเพศศึกษาจำแนกตามภูมิภาคของนักศึกษา

ความคิดเห็น	ก.ท.ม.	ต่างจังหวัด	รวม	ค่า P ของ χ^2
คิดว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับ เอดส์และการป้องกันในระดับใด				
เล็กน้อย	2.7	0.9	2.1	0.311
ปานกลาง	56.6	57.5	56.9	(n.s.)
มาก	40.6	41.6	40.9	
คิดว่าตนเอง เสี่ยงต่อการติดโรค เอดส์มากน้อยเพียงใด				
ไม่มีโอกาสติดเลย	42.1	28.6	37.6	0.006**
เสี่ยงน้อย	47.8	61.4	52.4	
เสี่ยงปานกลาง	8.3	7.7	8.1	
เสี่ยงมาก	1.8	2.3	2.0	
เห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอน เพศศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกคณะ				
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	36.1	29.5	33.9	0.329
เห็นด้วย	47.3	54.1	49.5	(n.s.)
ไม่แน่ใจ	12.8	13.2	12.9	
ไม่เห็นด้วย	3.9	3.2	3.6	
คิดว่าใครจะ เป็นผู้สอน เรื่อง เพศศึกษา ได้ดีที่สุด				
พ่อแม่	21.3	22.6	21.8	0.965
ครูอาจารย์	20.9	19.4	20.4	(n.s.)
วิทยากรจากสาธารณสุข	50.6	50.7	50.6	
อื่น ๆ	7.2	7.4	7.3	

n.s. หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พิจารณาจากตารางที่ 4.14 เมื่อถามความคิดเห็นของนักศึกษา ว่าตนเองมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับใด จะเห็นว่านักศึกษาในกรุงเทพมหานครกับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบไค-สแควร์ พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความรู้ที่ตนเองมีอยู่ของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับภูมิลำเนาของนักศึกษา (กรุงเทพมหานคร VS ต่างจังหวัด)

เมื่อถามว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด ในกลุ่มของผู้ที่ตอบว่า "ไม่มีโอกาสติดเลย" จะเป็นนักศึกษากรุงเทพมากกว่านักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด ส่วนกลุ่มที่เห็นว่า "เสี่ยงน้อย" จะเป็นนักศึกษาจากต่างจังหวัดมากกว่านักศึกษากรุงเทพฯ จากผลการทดสอบไค-สแควร์ พบว่าความคิดเห็นเรื่องความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับภูมิลำเนาของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.006$) นักศึกษากรุงเทพฯยังมีทัศนคติว่า เอดส์เป็นเรื่องไกลตัว ในขณะที่นักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด มีความตื่นตัวกับพิษภัยของโรคนี้มากกว่า

เมื่อถามว่า เห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้มีการสอนเพศศึกษาในหลักสูตรระดับมหาวิทยาลัย ทุกคณะ นักศึกษากรุงเทพฯ กับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จากผลการทดสอบไค-สแควร์ พบว่าความคิดเห็นเรื่องการสอนเพศศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับภูมิลำเนาของนักศึกษา

ตารางที่ 4.15 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษากับตัวแปรอิสระ

ความคิดเห็น	ตัวแปรอิสระ				
	เพศ	ชั้นปี	สาขา	มหาวิทยาลัย	ภูมิลำเนา
ระดับความรู้	*	n.s.	n.s.	n.s.	n.s.
ความเสี่ยง	**	n.s.	n.s.	*	**
เพศศึกษา	*	n.s.	n.s.	n.s.	n.s.
ผู้สอนเพศศึกษา	**	n.s.	n.s.	n.s.	n.s.

n.s. หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความรู้ที่ตนเองมีอยู่มีความสัมพันธ์กับเพศ โดยนักศึกษาชายมีความคิดเห็นที่ตนเองมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์ และการป้องกันในระดับสูง ในขณะที่นักศึกษาหญิง ไม่ค่อยมั่นใจว่าตนเองจะมีความรู้เรื่องนี้มากนัก

ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มีความสัมพันธ์กับเพศ, ประเภทของมหาวิทยาลัย (รัฐ VS เอกชน) และภูมิลำเนาของนักศึกษา โดยนักศึกษาชายจะมีความตระหนักถึงความเสี่ยงของตนเองมากกว่านักศึกษาหญิง นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐตระหนักถึงความเสี่ยงของตนเองมากกว่านักศึกษานามหาวิทยาลัยเอกชน และนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดจะตระหนักถึงความเสี่ยงของตนเองมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร

ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการสอนเพศศึกษา มีความสัมพันธ์กับเพศ โดยนักศึกษาหญิงต้องการให้มีการสอนเพศศึกษา ในหลักสูตรระดับมหาวิทยาลัยทุกคณะ มากกว่านักศึกษาชาย สำหรับความคิดเห็นที่ว่า ใครน่าจะเป็นผู้สอนเพศศึกษาได้ดีที่สุด มีความสัมพันธ์กับเพศ โดยนักศึกษาหญิงเลือกให้บุคคลที่ใกล้ชิดคือ พ่อแม่ ครูอาจารย์เป็นผู้สอน ในขณะที่นักศึกษาชายเลือกให้วิทยากรจากหน่วยงานสาธารณสุขเป็นผู้สอน

บทที่ 5

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้ เรื่อง โรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

รายงานในส่วนนี้จะกล่าวถึงการศึกษาว่าตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขาวิชาที่เรียน มหาวิทยาลัย ภูมิภาค ตัวแปรอิสระตัวใดบ้างจะมีผลหรือมีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย โดยความรู้ทั้ง 2 เรื่องนี้วัดจากคะแนนที่นักศึกษาได้จากการทำแบบทดสอบ การวิเคราะห์ในส่วนนี้จะมี 3 ลักษณะจำแนกตามวิธีการทางสถิติที่ใช้ได้ดังนี้

1. ใช้ตารางแบบไขว้ (Crosstabs) โดยสถิติไค-สแควร์ (Chi-Square)
2. ใช้วิเคราะห์จากค่าเฉลี่ย โดยใช้การทดสอบแบบที (T-Test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (Oneway ANOVA)
3. ใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Regression)

นอกจากนี้จะมีการวิเคราะห์พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ของนักศึกษาชาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression) ด้วย

5.1 การใช้ตารางแบบไขว้วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้ เรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

การวิเคราะห์ในส่วนนี้จะนำคะแนนความรู้ที่ได้จากการทำแบบทดสอบของนักศึกษา มาจัดช่วงเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ กลาง สูง สำหรับเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มคือ จะพิจารณาให้ในแต่ละกลุ่มมีจำนวนนักศึกษาใกล้เคียงกัน ซึ่งช่วงคะแนนของแต่ละกลุ่มเป็นดังนี้

ระดับความรู้	ความรู้ เรื่อง เอดส์	ความรู้ เกี่ยวกับถุงยางอนามัย
ต่ำ	12-31	0-10
กลาง	32-35	11-13
สูง	36-41	14-19

รายละเอียดการวิเคราะห์โดยใช้ตารางแบบไขว้มีดังนี้

5.1.1 การวิเคราะห์ที่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้ เรื่องโรคเอดส์

ตารางที่ 5.1 ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามเพศ

ระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์	หญิง	ชาย	รวม
ต่ำ(12-31)	29.7	23.7	26.7
กลาง(32-35)	42.4	46.2	44.3
สูง(36-41)	27.9	30.0	29.0
รวม	50.3	49.7	100

$$\chi^2 = 3.003$$

$$P = 0.220(\text{n.s.})$$

$$\text{Somers' D} = 0.058$$

จากตารางพบว่าร้อยละของนักศึกษาเพศหญิง และชายมีจำนวนใกล้เคียงกันในทุก
ระดับความรู้ จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าเพศไม่มีอิทธิพลต่อระดับความรู้เรื่อง
โรคเอดส์

หมายเหตุ n.s. หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 5.2 ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามชั้นปีที่เรียน

ระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	รวม
ต่ำ(12-31)	23.9	20.9	36.2	29.7	26.7
กลาง(32-35)	42.7	46.6	44.9	43.0	44.3
สูง(36-41)	33.3	32.5	18.8	27.3	29.0
รวม	31.8	28.5	20.6	19.1	100

$$\chi^2 = 15.718$$

$$P = 0.015*$$

$$\text{Somers' D} = -0.081$$

จากตารางพิจารณาที่ความรู้ระดับ "ต่ำ" จะเห็นว่าร้อยละของกลุ่มนักศึกษาปี 3, ปี 4 (36.2, 29.7) มากกว่าร้อยละของกลุ่มนักศึกษาปี 1, ปี 2 (23.9 กับ 20.9) แต่ถ้าพิจารณาที่ความรู้ระดับ "สูง" จะเห็นว่า ร้อยละของกลุ่มนักศึกษา ปี 1, ปี 2 (33.3, 32.5) มากกว่าร้อยละของนักศึกษาชั้นปี 3, ปี 4 (18.8, 27.3) จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่า ชั้นปีที่เรียนของนักศึกษามีอิทธิพลต่อระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาชั้นปี 3, ปี 4 จะมีความรู้น้อยกว่านักศึกษาชั้นปี 1, ปี 2 และความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์กับชั้นปีที่เรียนนี้ เมื่อวัดด้วยค่า Somers' D พบว่า มีความสัมพันธ์กันเล็กน้อย

ตารางที่ 5.3 ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามสาขาวิชาที่เรียน

ระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์	ศิลปศาสตร์	สังคมศาสตร์	วิทยาศาสตร์	รวม
ต่ำ(12-31)	16.7	30.6	25.8	26.7
กลาง(32-35)	47.1	44.1	43.5	44.3
สูง(36-41)	36.3	25.3	30.6	29.0
รวม	15.2	47.8	37.0	100

$$\chi^2 = 9.572$$

$$P = 0.048*$$

$$\text{Somers'D} = -0.020$$

พิจารณาจากตารางที่ความรู้ระดับ "ต่ำ" ร้อยละของนักศึกษาสายศิลป์น้อยกว่าสายสังคม (16.7 กับ 30.6) แต่ถ้าพิจารณากลุ่มความรู้ "สูง" ร้อยละของนักศึกษาสายสังคมกลับน้อยกว่าสายศิลป์ (25.3 กับ 36.3) จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าสาขาวิชาที่เรียนมีอิทธิพลกับความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาสายศิลป์มีความรู้เรื่องเอดส์ดีกว่าสายสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่องโรคเอดส์ กับสาขาวิชาที่เรียนนี้เมื่อวัดด้วยค่า Somers'D พบว่ามีความสัมพันธ์กันเล็กน้อย

ตารางที่ 5.4 ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามภูมิลำเนา

ระดับความรู้ เรื่องโรค เอดส์	กรุงเทพมหานคร	ต่างจังหวัด	รวม
ต่ำ(12-31)	26.5	27.7	26.9
กลาง(32-35)	44.3	45.0	44.5
สูง(36-41)	29.2	27.3	28.6
รวม	66.6	33.4	100

$$\chi^2 = 0.296$$

$$P = 0.296(\text{n.s.})$$

$$\text{Somers' D} = 0.023$$

จากตารางพบว่าร้อยละของนักศึกษากรุงเทพฯกับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดมีจำนวนใกล้เคียงกันในทุกระดับความรู้ จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่าภูมิลำเนาของนักศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์

ตารางที่ 5.5 ร้อยละของระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์จำแนกตามประเภทของมหาวิทยาลัย

ระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์	รัฐ	เอกชน	รวม
ต่ำ(12-31)	23.2	29.8	26.7
กลาง(32-35)	43.7	44.8	44.3
สูง(36-41)	33.1	25.3	29.0
รวม	46.4	53.6	100

$$\chi^2 = 6.284$$

$$P = 0.043*$$

$$\text{Somers' D} = 0.104$$

จากตารางพิจารณาที่ความรู้ระดับ "ต่ำ" จะเห็นว่าร้อยละของกลุ่มนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐ (23.2) น้อยกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน (29.8) แต่ที่ความรู้ระดับ "สูง" ร้อยละของมหาวิทยาลัยของรัฐ (33.1) สูงกว่าของมหาวิทยาลัยเอกชน (25.3) จากผลการทดสอบไค-สแควร์ พบว่าประเภทของมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลต่อระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐ จะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์มากกว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน และความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้เรื่องโรคเอดส์กับประเภทของมหาวิทยาลัยนี้เมื่อวัดด้วยค่า Somers' D พบว่ามีความสัมพันธ์กันเล็กน้อย

5.1.2 การวิเคราะห์ห่าบัจจยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับดุงขางอนามัย

ตารางที่ 5.6 ร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับดุงขางอนามัยจำแนกตาม เพศ

ระดับความรู้ เรื่องดุงขางอนามัย	หญิง	ชาย	รวม
ต่ำ(0-10)	43.3	21.3	32.4
กลาง(11-13)	35.6	33.3	34.5
สูง(14-19)	21.1	45.3	33.1
รวม	50.3	49.7	100

$$\chi^2 = 55.079$$

$$P = 0.000**$$

$$\text{Somers' D} = 0.311$$

จากตารางพิจารณาที่ความรู้ระดับ "ต่ำ" จะเห็นว่าร้อยละของกลุ่มนักศึกษาหญิง (43.3) มากกว่านักศึกษาชาย (21.3) ในทางกลับกัน ที่ความรู้ระดับ "สูง" ร้อยละของกลุ่มนักศึกษาชาย (45.3) กลับมากกว่านักศึกษาหญิง (21.1) จากผลการทดสอบไค-สแควร์ พบว่าเพศมีอิทธิพลต่อระดับความรู้เกี่ยวกับดุงขางอนามัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับดุงขางอนามัย กับเพศนี้ เมื่อวัดด้วยค่า Somers' D พบว่ามีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง

ตารางที่ 5.7 ร้อยละของระดับความเกี่ยวกับถุงยางอนามัยจำแนกตามชั้นปีที่เรียน

ระดับความรู้ เรื่องถุงยางอนามัย	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	รวม
ต่ำ(0-10)	31.9	30.9	34.8	32.8	32.4
กลาง(11-13)	31.9	34.0	39.1	34.4	34.5
สูง(14-19)	36.2	35.1	26.1	32.8	33.1
รวม	31.8	28.5	20.6	19.1	100

$$\chi^2 = 4.553 \quad P = 0.602(\text{n.s.}) \quad \text{Somers'D} = -0.032$$

จากตารางพบว่าร้อยละของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี มีจำนวนใกล้เคียงกันในทุกระดับความรู้ จากผลการทดสอบด้วย ไค-สแควร์ พบว่าชั้นปีที่เรียนไม่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ตารางที่ 5.8 ร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับดูขงบางอนามัยจำแนกตามสาขาวิชาที่เรียน

ระดับความรู้เรื่องดูขงบางอนามัย	ศิลปศาสตร์	สังคมศาสตร์	วิทยาศาสตร์	รวม
ต่ำ(0-10)	35.3	35.9	26.6	32.4
กลาง(11-13)	34.3	34.7	34.3	34.5
สูง(14-19)	30.4	29.4	39.1	33.1
รวม	15.2	47.8	37.0	100

$$\chi^2 = 8.344$$

$$P = 0.080(n.s.)$$

$$\text{Somers}'D = 0.093$$

จากตารางพิจารณาที่ ความรู้ระดับ "ต่ำ" จะเห็นว่า ร้อยละของนักศึกษาสายวิทย์ (26.6) น้อยกว่าสายศิลป์และสังคม (35.3 และ 35.9) ที่ความรู้ระดับ "สูง" ร้อยละของนักศึกษาสายวิทย์ (39.1) กลับสูงกว่าสายศิลป์และสังคม (30.4 และ 29.4) แสดงว่า นักศึกษาสายวิทย์ มีความรู้เกี่ยวกับดูขงบางอนามัยดีกว่านักศึกษาสายศิลป์ และสายสังคมแต่เมื่อทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่า สาขาวิชาที่เรียนไม่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับดูขงบางอนามัย อย่างไรก็ตามค่า $P = 0.08$ และค่า Somers'D = 0.093 ก็พอจะบอกได้ว่า สาขาวิชาที่เรียนมีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับดูขงบางอนามัยอยู่บ้างแต่ไม่มากพอที่จะพบนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 5.9 ร้อยละของระดับคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยจำแนกตามภูมิลำเนา

ระดับความรู้เรื่องถุงยางอนามัย	กรุงเทพมหานคร	ต่างจังหวัด	รวม
ต่ำ(0-10)	34.0	30.9	33.0
กลาง(11-13)	35.6	31.4	34.2
สูง(14-19)	30.4	37.7	32.8
รวม	66.6	33.4	100 .

$$\chi^2 = 3.622$$

$$P = 0.164(n.s.)$$

$$\text{Somers'D} = -0.070$$

จากตารางพบว่า ร้อยละของนักศึกษาในกรุงเทพฯ กับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด มีจำนวนใกล้เคียงกันในทุกระดับความรู้ จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่า ภูมิลำเนาของนักศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อระดับความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ตารางที่ 5.10 ร้อยละของระดับความรู้ เรื่อง เกี่ยวกับถุงยางอนามัย จำนวนความประ เภท
ของมหาวิทยาลัย

ระดับความรู้ เรื่องถุงยางอนามัย	รัฐ	เอกชน	รวม
ต่ำ(0-10)	31.8	32.9	32.4
กลาง(11-13)	35.0	34.0	34.5
สูง(14-19)	33.1	33.1	33.1
รวม	46.4	53.6	100

$$\chi^2 = 0.110$$

$$P = 0.964(n.s.)$$

$$\text{Somers'D} = 0.0067$$

จากตารางพบว่าร้อยละของนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐและนักศึกษามหาวิทยาลัย
เอกชน มีจำนวนใกล้เคียงกันในทุกระดับความรู้ จากผลการทดสอบด้วยไค-สแควร์ พบว่า
ประ เภทของมหาวิทยาลัยที่เรียนไม่มีอิทธิพลต่อระดับความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ตารางที่ 5.11 สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์

ปัจจัย	เป็นไป ความสมมติฐาน	ไม่เป็นไป ความสมมติฐาน	ค่า P ของ χ^2	ค่า Somers'D
เพศ	-	x	0.220(n.s.)	0.058
ชั้นปี	x	-	0.015**	0.081
สาขาวิชา	x	-	0.048*	0.020
ภูมิภาค	-	x	0.863(n.s.)	0.023
มหาวิทยาลัย	x	-	0.043*	0.104

สรุป จากการวิเคราะห์ด้วย ไค-สแควร์ พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ คือ ชั้นปี สาขาวิชาที่เรียน และประเภทของมหาวิทยาลัย พิจารณาระดับความสัมพันธ์ที่วัดด้วย ค่า Somers'D พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์มากที่สุด คือ ประเภทของมหาวิทยาลัย (ค่า Somers'D = 0.104) รองลงมาคือ สาขาวิชาที่เรียน และชั้นปีที่เรียน ตามลำดับ

ตารางที่ 5.12 สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ปัจจัย	เป็นไป ตามสมมติฐาน	ไม่ เป็นไป ตามสมมติฐาน	ค่า P ของ χ^2	ค่า Somers'D
เพศ	x	-	0.000**	0.311
ชั้นปี	-	x	0.602	0.032
สาขาวิชา	-	x	0.079	0.093
ภูมิลำเนา	-	x	0.164	0.070
มหาวิทยาลัย	-	x	0.946	0.006

สรุป จากการวิเคราะห์ด้วย ไค-สแควร์ พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมีเพียงปัจจัยเดียวคือ เพศ พิจารณาระดับความสัมพันธ์ที่วัดด้วยค่า Somers'D = 0.311 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

5.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความรู้ เรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

การวิเคราะห์ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาว่าคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์ และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ซึ่งจำแนกตามตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ ชั้นปี มหาวิทยาลัย สาขาวิชาที่เรียน และภูมิลำเนาของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยในแต่ละกลุ่มแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้สถิติ t-test สำหรับกรณีที่จำแนกตัวแปรอิสระได้เป็น 2 กลุ่ม และใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (Oneway ANOVA) สำหรับกรณีที่จำแนกตัวแปรอิสระได้มากกว่า 2 กลุ่ม รายละเอียดการวิเคราะห์มีดังนี้

5.2.1 การใช้ t-test วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์

จากการศึกษาว่า ระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงจะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันหรือไม่โดยใช้สถิติ t-test . ปรากฏว่าได้ค่า $P = 0.249$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงจะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาว่า ระหว่างนักศึกษารุงเทพฯกับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด จะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้สถิติ t-test ปรากฏว่าได้ค่า $P = 0.410$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านักศึกษารุงเทพฯกับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด มีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาว่าระหว่างนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐกับมหาวิทยาลัยเอกชนจะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้สถิติ t-test ปรากฏว่าได้ค่า $P = 0.017$ แสดงว่านักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐกับมหาวิทยาลัยเอกชน มีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 5.13 การวิเคราะห์ความรู้ เรื่องโรคเอดส์โดยใช้ t-test

ปัจจัย	จำนวน	Mean	S.D.	t-value	p
เพศ					
ชาย	333	33.2538	4.126	1.15	0.249(n.s.)
หญิง	337	32.8991	3.934		
ภูมิลำเนา					
ก.ท.ม.	438	33.2534	3.698	1.86	0.410(n.s.)
ต่างจังหวัด	220	32.6318	4.650		
มหาวิทยาลัย					
รัฐ	311	33.4759	4.071	-2.39	0.017*
เอกชน	359	32.7326	3.971		

ผลสรุปจากการวิเคราะห์ด้วย t-test พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์มีเพียงอย่างเดียว คือ ประเภทของมหาวิทยาลัย

หมายเหตุ n.s. หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
 ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5.2.2 การใช้ t-test วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

จากการศึกษาว่า ระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงจะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้สถิติ t-test ปรากฏว่าได้ค่า $P = 0.000$ แสดงว่า นักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาว่า ระหว่างนักศึกษารุงเทพฯ กับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดจะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้สถิติ t-test ปรากฏว่าได้ค่า $P = 0.186$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่านักศึกษารุงเทพฯกับนักศึกษาจากต่างจังหวัด มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาว่านักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐกับมหาวิทยาลัยเอกชน จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้สถิติ t-test ปรากฏว่าได้ค่า $P = 0.606$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐกับมหาวิทยาลัยเอกชน มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.14 การวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยโดยผู้ใช้ | t-test

ปัจจัย	จำนวน	Mean	S.D.	t-value	P
เพศ					
ชาย	333	10.5697	3.249	9.23	0.000**
หญิง	337	12.7267	2.784		
ภูมิลำเนา					
ก.ท.ม.	438	11.4886	3.190	-1.32	0.186
ต่างจังหวัด	220	11.8409	3.281		
มหาวิทยาลัย					
รัฐ	311	11.7106	3.151	-0.52	0.606
เอกชน	359	11.5822	3.266		

ผลสรุปจากการวิเคราะห์ด้วย t-test พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมีเพียงอย่างเดียว คือ เพศ

5.2.3 การใช้ Oneway ANOVA วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์

เปรียบเทียบระหว่างสาขาวิชาที่เรียน

เพื่อศึกษาว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันหรือไม่ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

สาขาวิชา	จำนวน	Mean	S.D.
ศิลปศาสตร์	102	34.0294	3.4338
สังคมศาสตร์	320	32.7156	3.9579
วิทยาศาสตร์	248	33.1532	4.2921

ตารางที่ 5.15 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างสาขาวิชา

แหล่งของความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ระหว่างกลุ่ม	2	135.753	67.877	4.216	0.015*
ภายในกลุ่ม	667	10738.211	16.099		
รวม	669	10873.964			

จากผลการทดสอบ Oneway ANOVA พบว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อใช้ Multiple Range Test โดยวิธีการ Least Significant Difference (L.S.D.) วิเคราะห์ต่อไปเพื่อศึกษาว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาใดบ้างจะมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน และสาขาวิชาใดบ้างที่คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

สาขาวิชา	แตกต่างกัน	ไม่แตกต่างกัน
ศิลป์กับสังคม	x	-
ศิลป์กับวิทย์	-	x
สังคมกับวิทย์	-	x

แสดงว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาศิลปศาสตร์กับสังคมศาสตร์ จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

สำหรับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์นั้น พบว่าเป็นนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์เกี่ยวข้องกับสุขภาพ เช่น แพทยศาสตร์ เภสัชศาสตร์ เทคนิคการแพทย์ ทันตแพทย์จากมหาวิทยาลัยรังสิตรวมอยู่ จำนวน 52 คน ซึ่งโดยปกติศึกษากลุ่มนี้น่าจะมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ดีกว่านักศึกษาในกลุ่มอื่น ๆ อยู่แล้ว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาต่อไปอีกว่า ถ้านำนักศึกษา 52 คน ในกลุ่มนี้ออกจากการวิเคราะห์ให้สาขาวิทยาศาสตร์เป็นเพียงวิทยาศาสตร์ด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่วิทยาศาสตร์สุขภาพผลการวิเคราะห์จะเป็นอย่างไร โดยใช้ Oneway ANOVA เช่นกันได้ผลการวิเคราะห์ดังตาราง

สาขาวิชา	จำนวน	Mean	S.D.
ศิลปศาสตร์	102	34.0294	3.4338
สังคมศาสตร์	320	32.7156	3.9579
วิทยาศาสตร์ (ไม่รวมวิทย์สุขภาพ)	196	32.9592	4.2557

ตารางที่ 5.16 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างสาขาวิชา (ไม่รวมวิทย์สุขภาพ)

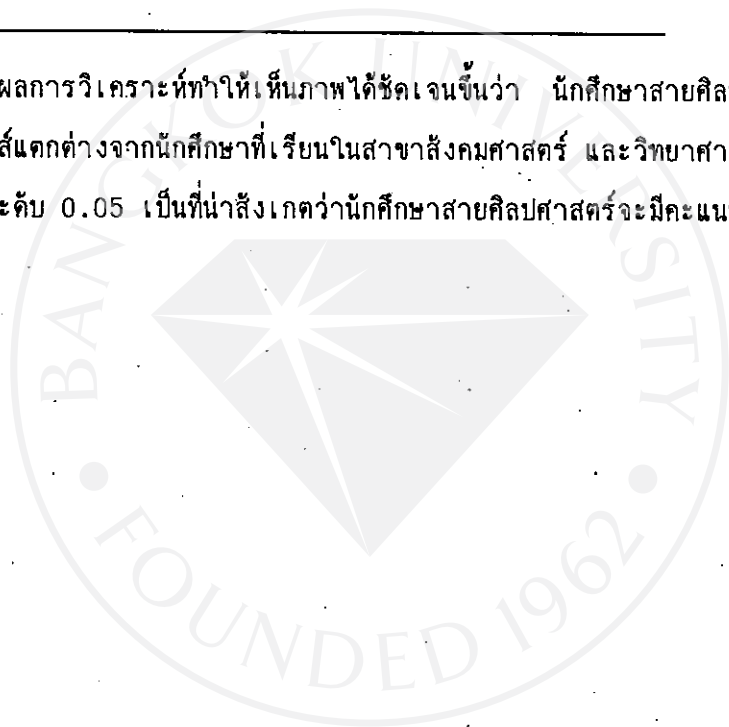
แหล่งของความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ระหว่างกลุ่ม	2	134.235	67.117	4.247	0.015*
ภายในกลุ่ม	165	9717.707	15.804		
รวม	167	9853.942			

แสดงว่านักศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลจากการวิเคราะห์ด้วย L.S.D. เป็นดังนี้

สาขาวิชา	แตกต่างกัน	ไม่แตกต่างกัน
ศิลป์กับสังคม	x	-
ศิลป์กับวิทย์	x	-
สังคมกับวิทย์	-	x

ผลการวิเคราะห์ทำให้เห็นภาพได้ชัดเจนขึ้นว่า นักศึกษาศายศิลป์ศาสตร์จะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนในสาขาสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษาศายศิลป์ศาสตร์จะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าสาขาอื่น ๆ

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างมหาวิทยาลัย

เพื่อศึกษาว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัย 4 แห่งที่ถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันหรือไม่ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

มหาวิทยาลัย	จำนวน	Mean	S.D.
ม.กรุงเทพ	179	32.3743	3.6272
ม.รังสิต	180	33.0889	4.2653
ม.ศ.ว.	155	33.9935	3.7736
ม.เกษตร	156	32.9615	4.2969

ตารางที่ 5.17 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างมหาวิทยาลัย

แหล่งของ ความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ระหว่างกลุ่ม	3	220.702	73.567	4.599	0.003**
ภายในกลุ่ม	666	10653.262	15.996		
รวม	669	10873.964			

จากผลการทดสอบด้วย Oneway ANOVA พบว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยทั้ง 4 แห่งมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อใช้ Multiple Range Test โดยวิธี L.S.D. วิเคราะห์ต่อไปเพื่อศึกษาว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งใดบ้างมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน และมหาวิทยาลัยแห่งใดบ้างมีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

มหาวิทยาลัย	แตกต่าง	ไม่แตกต่าง
ม.กรุงเทพ กับ ม.รังสิต	-	x
ม.กรุงเทพ กับ ม.ศ.ว.	x	-
ม.กรุงเทพ กับ ม.เกษตร	-	x
ม.รังสิต กับ ม.ศ.ว.	x	-
ม.รังสิต กับ ม.เกษตร	-	x
ม.เกษตร กับ ม.ศ.ว.	x	-

นักศึกษาจาก ม.ศ.ว. จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างจาก มหาวิทยาลัยอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 ส่วนมหาวิทยาลัยอื่น ๆ คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษาจาก ม.ศ.ว. จะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ามหาวิทยาลัยอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างชั้นปี

เพื่อศึกษาว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 จะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันหรือไม่ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ชั้นปีที่	จำนวน	Mean	S.D.
1	213	33.3756	4.0978
2	191	33.7068	3.6314
3	138	32.3333	3.6153
4	128	32.4453	4.6918

ตารางที่ 5.18 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างชั้นปี

แหล่งของความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	p
ระหว่างกลุ่ม	3	222.146	74.049	4.630	0.003**
ภายในกลุ่ม	666	10651.818	15.994		
รวม	669	10873.964			

ผลการทดสอบ Oneway ANOVA พบว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกัน จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการวิเคราะห์ด้วย L.S.D. ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้ผลดังนี้

ชั้นปี	แตกต่าง	ไม่แตกต่าง
ปี 1 กับ ปี 2	-	x
ปี 1 กับ ปี 3	x	-
ปี 1 กับ ปี 4	x	-
ปี 2 กับ ปี 3	x	-
ปี 2 กับ ปี 4	x	-
ปี 3 กับ ปี 4	-	x

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับปีที่ 2 จะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่แตกต่างกันส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 4 จะมีความรู้เรื่องเอดส์ไม่แตกต่างกันด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่าจะมีการแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มชั้นปีที่ 1,2 กับกลุ่มชั้นปีที่ 3,4 โดยกลุ่มชั้นปีที่ 1,2 จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์มากกว่ากลุ่มชั้นปีที่ 3,4

หลังจากที่ได้ใช้ t-test . วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างนักศึกษากรุงเทพฯ กับนักศึกษาจากต่างจังหวัด(ดูที่หน้า 67) แล้วผู้วิจัยยังสนใจที่จะศึกษาต่อไปอีกว่า นักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดในภาคต่าง ๆ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกันหรือไม่ จึงใช้ Oneway ANOVA วิเคราะห์ ปรากฏผลดังนี้

ภาค	จำนวน	Mean	S.D.
กลาง (ไม่รวมก.ท.ม.)	89	33.1573	4.5350
ตะวันออกเฉียงเหนือ	50	31.6200	5.4432
เหนือ	32	32.0938	4.9732
ใต้	49	33.0612	3.5731

ตารางที่ 5.19 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เรื่องโรคเอดส์ระหว่างภาค

แหล่งของ ความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ระหว่างกลุ่ม	3	94.064	31.355	1.459	0.227(n.s.)
ภายในกลุ่ม	216	4641.113	21.487		
รวม	219	4735.177			

จากผลการทดสอบ Oneway ANOVA พบว่านักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดในภาคต่าง ๆ มีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่แตกต่างกัน

5.2.4 การใช้ Oneway ANOVA วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับ ถุงยางอนามัย

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสาขาวิชา

เพื่อศึกษาว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันหรือไม่ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

สาขาวิชา	จำนวน	Mean	S.D.
ศิลปศาสตร์	102	11.3922	2.7795
สังคมศาสตร์	320	11.4125	3.2249
วิทยาศาสตร์	248	12.0403	3.3304

ตารางที่ 5.20 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เกี่ยวกับ
ถุงยางอนามัยระหว่างสาขาวิชา

แหล่งของ ความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ระหว่างกลุ่ม	2	62.569	31.285	3.052	0.048*
ภายในกลุ่ม	667	6837.461	10.251		
รวม	669	6900.030			

จากผลการทดสอบ Oneway ANOVA พบว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการวิเคราะห์ด้วย L.S.D. ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ปรากฏผลดังนี้

สาขาวิชา	แตกต่างกัน	ไม่แตกต่าง
ศิลป์กับสังคม	-	x
ศิลป์กับวิทย์	-	x
สังคมกับวิทย์	x	-

แสดงว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาสังคมศาสตร์กับวิทยาศาสตร์ จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสาขาวิทยาศาสตร์จะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าสาขาสังคมศาสตร์

ตามเหตุผลที่ได้กล่าวไว้แล้วในหน้า 71 ผู้วิจัยจึงแยกกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจากการวิเคราะห์ ปรากฏผลการวิเคราะห์ดังนี้

สาขาวิชา	จำนวน	Mean	S.D.
ศิลปศาสตร์	102	11.3922	2.7795
สังคมศาสตร์	320	11.4125	3.2249
วิทยาศาสตร์	196	11.7551	3.3207
(ไม่รวมวิทย์สุขภาพ)			

ตารางที่ 5.21 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เกี่ยวกับ
 ดุขยางอนามัยระหว่างสาขาวิชา (ไม่รวมวิทย์สุขภาพ)

แหล่งของ	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ความแปรปรวน					
ระหว่างกลุ่ม	2	16.196	8.098	0.797	0.451(n.s.)
ภายในกลุ่ม	165	6248.109	10.160		
รวม	167	6264.304			

แสดงว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน จะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับ
 ดุขยางอนามัยไม่แตกต่างกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพมีคะแนนเฉลี่ยความ
 รู้เกี่ยวกับดุขยางอนามัยสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ มาก (ค่าเฉลี่ย = 13.1154 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 3.1725) แต่ผู้วิจัยไม่ได้ทำการวิเคราะห์ Oneway ANOVA ด้วยข้อจำกัดที่กลุ่มตัวอย่างสาขา
 วิทยาศาสตร์สุขภาพมีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ มาก (52 คน)

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างมหาวิทยาลัย

เพื่อศึกษาว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัย 4 แห่งที่ถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจะมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันหรือไม่ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

มหาวิทยาลัย	จำนวน	Mean	S.D.
ม.กรุงเทพ	179	11.2682	3.0493
ม.รังสิต	180	11.8944	3.4487
ม.ศ.ว.	155	11.9161	2.7867
ม.เกษตร	156	11.5064	3.4725

ตารางที่ 5.22 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยระหว่างมหาวิทยาลัย

แหล่งของ ความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ระหว่างกลุ่ม	3	51.004	17.001	1.653	0.176(n.s.)
ภายในกลุ่ม	666	6849.026	10.284		
รวม	669	6900.030			

จากผลการทดสอบด้วย Oneway ANOVA พบว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยทั้ง 4 แห่งมีคะแนนเฉลี่ยของความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยไม่แตกต่างกัน

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างชั้นปี

เพื่อศึกษาว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 จะมีคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยแตกต่างกันหรือไม่ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ชั้นปีที่	จำนวน	Mean	S.D.
1	213	11.9014	3.0242
2	191	11.5969	3.3150
3	138	11.3261	3.2062
4	128	11.6172	3.3629

ตารางที่ 5.23 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เปรียบ เทียบความแตกต่างความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยระหว่างชั้นปี

แหล่งของ ความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ระหว่างกลุ่ม	3	28.574	9.526	0.923	0.429(n.s.)
ภายในกลุ่ม	666	6871.456	10.318		
รวม	669	6900.030			

จากผลการทดสอบด้วย Oneway ANOVA พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยไม่แตกต่างกัน

หลังจากที่ได้ใช้ t-test | วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับ
 ดุลงยางอนามัยระหว่างนักศึกษากรุงเทพฯ กับนักศึกษาจากต่างจังหวัด(ดูที่หน้า 69)แล้ว ผู้วิจัยยัง
 สนใจที่จะศึกษาต่อไปอีกว่า นักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดในภาคต่าง ๆ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่อง
 ดุลงยางอนามัยแตกต่างกันหรือไม่ จึงใช้ Oneway ANOVA วิเคราะห์ ปรากฏผลดังนี้

ภาค	จำนวน	Mean	S.D.
กลาง (ไม่รวมก.ท.ม.)	89	11.7416	3.2527
ตะวันออกเฉียงเหนือ	50	11.4000	3.3197
เหนือ	32	11.6875	3.7282
ใต้	49	12.9510	2.9510

ตารางที่ 5.24 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เปรียบเทียบความแตกต่างความรู้เกี่ยวกับ
 ดุลงยางอนามัยระหว่างภาค

แหล่งของ ความแปรปรวน	d.f.	S.S.	M.S.	F-ratio	P
ระหว่างกลุ่ม	3	37.501	12.500	1.164	0.395(n.s.)
ภายในกลุ่ม	216	2319.931	21.487		
รวม	219	2357.432			

แสดงว่านักศึกษาที่มาจากจังหวัดในภาคต่าง ๆ ของประเทศมีคะแนนเฉลี่ยความรู้
 เกี่ยวกับดุลงยางอนามัยไม่แตกต่างกัน

5.3 การใช้การถดถอยพหุแบบขั้นตอนวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์ และคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

เพื่อศึกษาว่าตัวแปรอิสระ ได้แก่ อายุ เพศ ชั้นปี ประเภทของมหาวิทยาลัย สาขาวิชาที่เรียน ภูมิภาค ภูมิภาค ตัวแปรอิสระตัวใดบ้างที่จะมีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์ และคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ในส่วนนี้จะใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Regression) โดยแยกวิเคราะห์ทีละเรื่องดังนี้

5.3.1 วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์

กำหนดตัวแปรในการวิเคราะห์ดังนี้คือ

ตัวแปรตาม

AIDS = คะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์ที่ได้จากการทำแบบทดสอบ

ตัวแปรอิสระ

SEX = เพศ

ถ้า SEX = 1 หมายถึงเพศชาย

SEX = 0 หมายถึงเพศหญิง

AGE = อายุ

CLASSYR = ชั้นปี

ART = สาขาศิลปศาสตร์

ถ้า ART = 1 หมายถึงเรียนสาขาศิลปศาสตร์

ถ้า ART = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนสาขาศิลปศาสตร์

SOC = สาขาสังคมศาสตร์

ถ้า SOC = 1 หมายถึงเรียนสาขาสังคมศาสตร์

ถ้า SOC = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนสาขาสังคมศาสตร์

SCIE = สาขาวิทยาศาสตร์

ถ้า SCIE = 1 หมายถึงเรียนสาขาวิทยาศาสตร์

ถ้า SCIE = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนสาขาวิทยาศาสตร์

- UNIV = ประเภทของมหาวิทยาลัย
 ถ้า UNIV = 1 หมายถึงเรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐ
 ถ้า UNIV = 0 หมายถึงเรียนในมหาวิทยาลัยของเอกชน
- PROV = ภูมิภาคที่จบมัธยมปลาย
 ถ้า PROV = 1 หมายถึงจบมัธยมปลายในกรุงเทพมหานคร
 ถ้า PROV = 0 หมายถึงจบมัธยมปลายจากต่างจังหวัด

ผลการวิเคราะห์โดยใช้ตัวแปรดังกล่าวเป็นดังนี้

ตารางที่ 5.25 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์
 ความรู้เรื่องโรคเอดส์

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ความรู้เรื่องเอดส์(AIDS)	33.037	4.051
เพศ(SEX)	0.494	0.500
อายุ(AGE)	19.828	1.622
ชั้นปี(CLASSYR)	2.282	1.126
สาขาศิลปศาสตร์(ART)	0.151	0.358
สาขาสังคมศาสตร์(SOC)	0.479	0.500
สาขาวิทยาศาสตร์(SCIE)	0.370	0.483
มหาวิทยาลัย(UNIV)	0.470	0.499
ภูมิภาค(PROV)	0.666	0.472

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 20 ปี ได้
 คะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์เฉลี่ย 33 มีนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนมากกว่านักศึกษา
มหาวิทยาลัยของรัฐ และส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่เรียนจบชั้นมัธยมปลายในกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 5.26 เมตริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์
ความรู้ เรื่องโรคเอดส์

ตัวแปร	SEX	AGE	CLASSYR	ART	SOC	SCIE	UNIV	PROV
AIDS	.045	-.081	-.109	.096	-.086	.017	.102	.073
SEX		.169	.013	-.135	-.080	.183	-.001	-.089
AGE			.686	-.047	0.034	.000	-.145	-.093
CLASSYR				-.038	0.085	-.060	-.206	-.004
ART					-.404	-.323	.073	.064
SOC						-.735	-.357	.038
SCIE							.316	-.086
UNIV								-.008

คะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับเพศ สาขาศิลปศาสตร์
สาขาวิทยาศาสตร์ ประเภทของมหาวิทยาลัย ภูมิภาคที่จบชั้นมัธยมปลาย และมีความ
สัมพันธ์ในทางลบกับอายุ ชั้นปี สาขาสังคมศาสตร์ อัตราความสัมพันธ์ทั้งหมดอยู่ในระดับต่ำและ
ต่ำมาก

ตารางที่ 5.27 การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอนของคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย	T
ชั้นปี	-0.380863	-2.732
สาขาศิลปศาสตร์	1.042122	2.378

$R^2 = 0.02044$, $SSE = 10527.44$, $F = 6.813$, $Sig F = 0.0012$

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งสิ้น 8 ตัว ตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตามมีเพียง 2 ตัว คือชั้นปีที่เรียนและสาขาศิลปศาสตร์ โดยชั้นปีมีผลในเชิงลบและสาขาศิลปศาสตร์มีผลในเชิงบวก ตัวแปรอิสระ 2 ตัวนี้ สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามได้เพียงร้อยละ 2 เท่านั้น และสมการที่ได้จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.001

สรุป จากการวิเคราะห์โดยการถดถอยพหุแบบขั้นตอนพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์ คือ ชั้นปี นักศึกษาที่เรียนชั้นปีสูง ๆ จะได้คะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์น้อยกว่านักศึกษารุ่นน้อง และนักศึกษาที่เรียนในสาขาศิลปศาสตร์ จะได้คะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์สูงกว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาอื่น

5.3.2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ตัวแปรตาม

COND = คะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยที่ได้จากการทำแบบทดสอบ

ตัวแปรอิสระ กำหนดเหมือนในหัวข้อ 5.3.1 (หน้า 85)

ผลการวิเคราะห์โดยใช้ตัวแปรดังกล่าวเป็นดังนี้

ตารางที่ 5.28 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย(COND)	11.599	3.224
เพศ(SEX)	0.494	0.500
อายุ(AGE)	19.828	1.622
ชั้นปี(CLASSYR)	2.282	1.126
สาขาศิลปศาสตร์(ART)	0.151	0.358
สาขาสังคมศาสตร์(SOC)	0.479	0.500
สาขาวิทยาศาสตร์(SCIE)	0.370	0.438
มหาวิทยาลัย(UNIV)	0.470	0.499
ภูมิลำเนา(PROV)	0.666	0.472

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 20 ปี ได้คะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยเฉลี่ย 11 มีนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงในจำนวนที่ใกล้เคียงกันส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เอกชนมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐและส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่เรียนจบชั้นมัธยมปลายในกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 5.29 เมตริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับลุงขางอนามัย

ตัวแปร	SEX	AGE	CLASSYR	ART	SOC	SCIE	UNIV	PROV
COND	.339	.033	-.043	-.035	-.067	.095	.032	-.050
SEX		.169	.013	-.135	-.080	.183	-.001	-.089
AGE			.686	-.047	0.034	.000	-.145	-.093
CLASSYR				-.038	0.085	-.060	-.206	-.004
ART					-.404	-.323	.073	.064
SOC						-.735	-.357	.038
SCIE							.316	-.086
UNIV								-.008

คะแนนความรู้เกี่ยวกับลุงขางอนามัยมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับ เพศ อายุ สาขาวิทยาศาสตร์ ประเภทของมหาวิทยาลัย และมีความสัมพันธ์ในทางลบกับ ชั้นปี สาขาศิลปศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์ และภูมิลาเนาที่จบชั้นมัธยมปลายของนักศึกษา ซึ่งอัตราความสัมพันธ์ทั้งหมดอยู่ในระดับต่ำมาก

ตารางที่ 5.30 การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอนของคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย	T
เพศ	2.182619	9.206
$R^2 = 0.11471$, $SSE = 6028.408$, $F = 84.744$, $Sig.F = 0.000$		

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งสิ้น 8 ตัว ตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตามมีเพียงตัวแปรเดียวคือ เพศ และมีความสัมพันธ์ในเชิงบวก ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามได้เพียงร้อยละ 11 สมการที่ได้จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.000

สรุป จากการวิเคราะห์โดยการถดถอยพหุแบบขั้นตอนพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมีเพียงอย่างเดียว คือ เพศ นักศึกษาชายจะได้คะแนนความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยสูงกว่านักศึกษาหญิง

5.4 การวิเคราะห์พฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

ในส่วนนี้จะเป็นการใช้การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสต์ (Logistic Regression) วิเคราะห์ว่าปัจจัยอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย โดยแยกเป็น 2 ประเด็นคือ

1. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ เคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย
2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ เคยมี/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ

เทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยโลจิสต์ตัวแปรตามจะมีลักษณะการเกิดได้ 2 ทางที่เรียกว่า Binary Choice Model วิเคราะห์ในรูป Probability Function คือโอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์นั้นกับโอกาสที่จะไม่เกิดเหตุการณ์นั้น ซึ่งมีการกำหนดให้ตัวแปรตามมีค่าเป็น 0 กับ 1 การประมาณค่าตัวแปรตามใช้วิธีการประมาณแบบความเป็นไปได้สูงสุด (Maximum Likelihood Estimation) การวิเคราะห์แยกเป็น 2 ประเด็นคือ

5.4.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ เคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

แบบจำลองในการศึกษาคั้งนี้ต้องการคาดคะเนว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่จะมีอิทธิพลต่อการ เคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย โดยตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ตัวแปรตาม

SEXRE = การมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา

ถ้า SEXRE = 1 หมายถึงเคยมีเพศสัมพันธ์

ถ้า SEXRE = 0 หมายถึงไม่เคยมีเพศสัมพันธ์

ตัวแปรอิสระ

AGE = อายุ

CLASSYR = ชั้นปี

ART = สาขาศิลปศาสตร์

ถ้า ART = 1 หมายถึงเรียนสาขาศิลปศาสตร์

ถ้า ART = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนสาขาศิลปศาสตร์

- SOC = สาขาสังคมศาสตร์
 ถ้า SOC = 1 หมายถึงเรียนสาขาสังคมศาสตร์
 ถ้า SOC = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนสาขาสังคมศาสตร์
- SCIE = สาขาวิทยาศาสตร์
 ถ้า SCIE = 1 หมายถึงเรียนสาขาวิทยาศาสตร์
 ถ้า SCIE = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนสาขาวิทยาศาสตร์
- UNIV = ประเภทของมหาวิทยาลัย
 ถ้า UNIV = 1 หมายถึงเรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐ
 ถ้า UNIV = 0 หมายถึงเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน
- PROV = ภูมิภาคที่จบมัธยมปลาย
 ถ้า PROV = 1 หมายถึงจบมัธยมปลายในกรุงเทพมหานคร
 ถ้า PROV = 0 หมายถึงจบมัธยมปลายจากต่างจังหวัด
- KNOWL = ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์
 ถ้า KNOWL = 1 หมายถึงเคยได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์จากโรงเรียนเดิม
 ถ้า KNOWL = 0 หมายถึงไม่เคยได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์จากโรงเรียนเดิม
- RISK = ความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์
 ถ้า RISK = 1 หมายถึงคิดว่าตนเองมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์
 ถ้า RISK = 0 หมายถึงคิดว่าตนเองไม่มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์

ผลการวิเคราะห์โดยใช้ตัวแปรดังกล่าวเป็นดังนี้

	Chi-Square	d.f.	Significance
- 2 Log Likelihood	373.433	293	.0010
Model Chi-square	26.910	8	.0007
Improvement	26.910	8	.0007
Goodness of Fit	303.321	293	.3267

แสดงว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาผลการทำนายพบว่า ทำนายได้ถูกต้องร้อยละ 67.55 ดังแสดงในตาราง

		Predicted		Percent Correct
		0	1	
Observed	0	166	22	88.30%
	1	76	38	33.33%
		Overall		67.55%

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระที่กล่าวถึงข้างต้นมีความสัมพันธ์กันดังตาราง

Variables in the Equation							
Variable	B	S.E.	Wald	df	Sig	R	Exp(B)
AGE	.1977	.0908	4.7367	1	.0295	.0827	1.2186
CLASSYR	-.0591	.1374	.1851	1	.6670	.0000	.9426
ART	.5792	.4212	1.8909	1	.1691	.0000	1.7845
SOC	-.0524	.2841	.0340	1	.8536	.0000	.9489
PROV	-.3466	.2626	1.7411	1	.1870	.0000	.7071
UNIV	-.8691	.2703	10.3395	1	.0013	-.1443	.4193
KNOWL	.0644	.6332	.0103	1	.9190	.0000	1.0665
RISK	.3595	.2790	1.6601	1	.1976	.0000	1.4326
Constant	-4.1014	1.9180	4.5729	1	.0325		

จากตารางพบว่าตัวแปรอายุ และประเภทของมหาวิทยาลัย (รัฐ vs เอกชน) มีผลต่อการเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.0295 และ 0.0013 ตามลำดับ พิจารณาจากค่าความสัมพันธ์จะเห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างอายุ และการเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ มีทิศทางเป็นบวก แสดงว่านักศึกษาที่มีอายุมาก โอกาสที่จะเคยมีเพศสัมพันธ์ก็มากกว่านักศึกษาที่มีอายุน้อย และเมื่อพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่าง การเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา กับประเภทของมหาวิทยาลัยที่เรียน พบว่าความสัมพันธ์มีทิศทางเป็นลบ หมายความว่า นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชนมีโอกาสที่จะ เคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐ

5.4.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ เคย/ไม่เคย มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ

แบบจำลองในการศึกษาครั้งนี้ต้องการคาดคะเนว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่จะมีอิทธิพลต่อการเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศของนักศึกษาชาย

ตัวแปรตาม

POSTI = การเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ

ถ้า POSTI = 1 หมายถึง

ถ้า POSTI = 0 หมายถึง

ตัวแปรอิสระ

AGE = อายุ

CLASSYR = ชั้นปี

FAGE = อายุเมื่อเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

ART = สาขาศิลปศาสตร์

ถ้า ART = 1 หมายถึงเรียนสาขาศิลปศาสตร์

ถ้า ART = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนสาขาศิลปศาสตร์

SOC = สาขาสังคมศาสตร์

ถ้า SOC = 1 หมายถึงเรียนสาขาสังคมศาสตร์

ถ้า SOC = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนสาขาสังคมศาสตร์

SCIE = สาขาวิทยาศาสตร์

ถ้า SCIE = 1 หมายถึงเรียนสาขาวิทยาศาสตร์

ถ้า SCIE = 0 หมายถึงไม่ได้เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์

- UNIV = มหาวิทยาลัย
 ถ้า UNIV = 1 หมายถึงเรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐ
 ถ้า UNIV = 0 หมายถึงเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน
- PROV = ภูมิภาคที่จบมัธยมปลาย
 ถ้า PROV = 1 หมายถึงจบมัธยมปลายในกรุงเทพมหานคร
 ถ้า PROV = 0 หมายถึงจบมัธยมปลายจากต่างจังหวัด
- KNOWL = ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์
 ถ้า KNOWL = 1 หมายถึงเคยได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากโรงเรียนเดิม
 ถ้า KNOWL = 0 หมายถึงไม่เคยได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากโรงเรียนเดิม
- RISK = ความคิดว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์
 ถ้า RISK = 1 หมายถึงคิดว่าตนเองเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์
 ถ้า RISK = 0 หมายถึงคิดว่าตนเองไม่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์

ผลการวิเคราะห์โดยใช้ตัวแปรดังกล่าวเป็นดังนี้

	Chi-Square	d.f.	Significance
- 2 Log Likelihood	123.628	90	.0108
Model Chi-square	13.035	9	.1610
Improvement	13.035	9	.1610
Goodness of Fit	101.939	90	.1834

แสดงว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาผลการทำนายพบว่า ทำนายได้ถูกต้องร้อยละ 71 ดังแสดงในตาราง

Observed	predicted		Percent Correct
	0	1	
0	24	19	55.81%
1	10	47	82.46%
	Overall		71.00%

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามทีกล่าวถึงข้างต้นมีความสัมพันธ์กันดังตาราง

Variables in the Equation							
Variable	B	S.E.	Wald	df	Sig	R	Exp(B)
AGE	.2731	.1645	2.7547	1	.0970	.0743	1.3140
FAGE	.0105	.1356	.0060	1	.9383	.0000	1.0105
CLASSYR	.1405	.2611	.2895	1	.5905	.0000	1.1508
UNIV	.3982	.5018	.6299	1	.4274	.0000	1.4892
ART	.0882	.6921	.0162	1	.8986	.0000	1.0922
SOC	-.3008	.5134	.3432	1	.5580	.0000	.7403
PROV	.3726	.4769	.6104	1	.4346	.0000	1.4515
KNOWL	1.0619	1.1540	.8466	1	.3575	.0000	2.8917
RISK	.7701	.5060	2.3160	1	.1280	.0481	2.1599
Constant	-7.5870	3.7609	4.0696	1	.0437		

จากตารางพบว่าตัวแปรอิสระทั้ง 10 ตัว ไม่มีตัวแปรอิสระตัวใดเลยที่จะมีผลต่อการเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศของนักศึกษาชาย

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวจะไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ในทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญต่อตัวแปรตามคือการเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ แต่เครื่องหมายของสัมประสิทธิ์ก็พอจะบอกทิศทางของความสัมพันธ์ได้ ดังนี้

อายุ : ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศมีทิศทางเป็นบวก แสดงว่ายิ่งนักศึกษาชายมีอายุมากขึ้น โอกาสที่จะ เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศก็มากขึ้นด้วย

ความเสี่ยง : ความสัมพันธ์ระหว่างความเสี่ยงกับการเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศมีทิศทางเป็นบวก แสดงว่านักศึกษาที่ เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการย่อมรู้สึกว่าคุณเองมีความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์

ทั้งนี้ความสัมพันธ์ดังกล่าวทั้ง 2 กรณีจะอยู่ในระดับต่ำแต่ผู้วิจัยก็นำผลการวิเคราะห์นี้มาเสนอไว้เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สนใจได้นำไปศึกษาวิจัยต่อ

บทที่ 6

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์และความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยของนักศึกษา นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยยังสนใจศึกษาถึงเรื่องของสื่อในการประชาสัมพันธ์เรื่องโรคเอดส์ ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

สำหรับประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติ ชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เฉพาะสถาบันที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นสถาบันที่มีการสอนครบ 3 สาขาวิชา คือ สาขาศิลปศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีสถาบันที่อยู่ในกรอบการวิจัย รวม 14 แห่ง โดยอาศัยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) สุ่มสถาบันมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (วิทยาเขตประสานมิตร และบางเขน) มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยรังสิต สุ่มตัวอย่างได้นักศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 670 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูลทำในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2537 โดยใช้แบบสอบถามที่ให้ผู้ตอบด้วยตนเอง (Self-Administered Questionnaire) ซึ่งในแบบสอบถามจะมีส่วนของข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักศึกษา ความคิดเห็นในเรื่องต่างๆของนักศึกษา แบบทดสอบความรู้เรื่องโรคเอดส์ และแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย ส่วนสุดท้ายของแบบสอบถามจะเป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งให้ตอบเฉพาะนักศึกษาชาย

การเก็บข้อมูลใช้วิธีการส่งและรับแบบสอบถาม โดยผ่านทางอาจารย์ผู้สอนวิชาต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 แห่ง โดยผู้วิจัยพยายามให้มีการกระจายแบบสอบถามไปตามคณะ และชั้นปีต่าง ๆ อย่างทั่วถึงเพื่อให้ตัวอย่างที่ได้มาเป็นตัวแทนที่ดีของประชากร ต้องมีการเก็บข้อมูลหลายรอบจนกว่าจะได้จำนวนตัวอย่างครบตามที่กำหนดไว้

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ version 4 หาค่าสถิติพื้นฐานเช่น ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และมีการวิเคราะห์ด้วยสถิติแบบต่าง ๆ ได้แก่ Chi-Square , t-test Oneway ANOVA, Stepwise Regression และ Logistic Regression ซึ่งพอจะสรุปผลได้ดังนี้

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างมีนักศึกษาชายและหญิงในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยทั้ง 4 แห่ง ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษานิสิตในสาขาสังคมศาสตร์ รองลงมาเป็นสาขาวิทยาศาสตร์ และสาขาศิลปศาสตร์ ตามลำดับ (ร้อยละ 47.8, 37.0 และ 15.2 ตามลำดับ)

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 เรียงตามลำดับได้ดังนี้คือ ชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 31.8, ชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 28.5, ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 20.6 และชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 19.1

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เรียนจบชั้นมัธยมปลายจากสถาบันการศึกษาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร (ร้อยละ 66.6) ที่มาจากต่างจังหวัดมีเพียงร้อยละ 33.4 มีนักศึกษาที่เคยได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากสถาบันการศึกษาเดิมก่อนเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยถึงร้อยละ 95

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 20 ปี

6.1.2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.6) คิดว่าตนเองมีความรู้เรื่องโรคเอดส์อยู่ในระดับปานกลาง

นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 52.3) คิดว่าตนเองมีความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์อยู่ในระดับที่เสี่ยงน้อยมาก และที่คิดว่าตนเองไม่มีโอกาสติดโรคเอดส์เลยมีอยู่ถึงร้อยละ 37.2

มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 28.4 ที่ตอบว่ามีการสอนเพศศึกษาในคณะที่ตนเรียนอยู่ขณะนี้ อีกร้อยละ 71.6 ตอบว่าไม่มี เมื่อถามว่าเห็นด้วยหรือไม่ถ้าจะให้มีการสอนเพศศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย มีผู้ตอบว่าเห็นด้วยร้อยละ 49.6 ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด และมีผู้ตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่งถึงร้อยละ 33.8 มีนักศึกษาเป็นส่วนน้อยที่ไม่เห็นด้วย

สำหรับผู้ที่นักศึกษาเห็นว่าจะทำให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่นักศึกษาได้ดีที่สุด คือ วิทยากรจากหน่วยงานสาธารณสุข มีผู้เลือกตอบร้อยละ 50.5

6.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษากับตัวแปรอิสระ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์

ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความรู้เรื่องโรคเอดส์ที่ตนเองมีอยู่ มีความสัมพันธ์กับเพศ โดยนักศึกษาชายคิดว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์มาก ในขณะที่นักศึกษาหญิงไม่ค่อยมั่นใจว่าตนเองมีความรู้เรื่องโรคเอดส์มากนัก (ดูตารางที่ 4.10 หน้า 42)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์

ความคิดเห็นในเรื่องความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ มีความสัมพันธ์กับเพศ โดย นักศึกษาชายจะมีความตระหนักถึงความเสี่ยงของตนเองมากกว่านักศึกษาหญิง อาจเป็นเพราะ ความคิดที่ว่าโรคเอดส์ติดต่อได้ทางเพศสัมพันธ์เป็นส่วนใหญ่ ถ้าหากไม่มีเพศสัมพันธ์กับใครก็ไม่ ต้องเสี่ยงต่อการติดเอดส์ จึงทำให้นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่คิดว่าตนไม่เสี่ยงต่อการติดเอดส์ (คู ตารางที่ 4.10 หน้า 42)

ความคิดเห็นในเรื่องความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ มีความสัมพันธ์กับประเภทของ มหาวิทยาลัย (รัฐ VS เอกชน) นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐตระหนักถึงความเสี่ยงต่อการติด โรคเอดส์มากกว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชน(คูตารางที่ 4.13 หน้า 48)

ความคิดเห็นในเรื่องความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ มีความสัมพันธ์กับภูมิลำเนาของ นักศึกษา โดยนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดจะตระหนักถึงความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากกว่า นักศึกษาในกรุงเทพมหานคร(คูตารางที่ 4.14 หน้า 50)

ความคิดเห็นเรื่องเพศศึกษา

นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีการสอนเรื่องเพศศึกษา นักศึกษาหญิงมีความต้องการ ให้มีการสอนเพศศึกษามากกว่านักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง ยังต้องการให้บุคคลที่ใกล้ชิด เช่น พ่อแม่ ครูอาจารย์ เป็นผู้สอน ในขณะที่นักศึกษาชายต้องการให้วิทยากรจากหน่วยงานสาธารณสุข เป็นผู้สอนเรื่องเพศศึกษา(คูตารางที่ 4.10 หน้า 42)

6.1.4 สื่อประชาสัมพันธ์

สื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่แพร่หลายที่สุดใน กลุ่มนักศึกษา คือ โทรทัศน์ รองลงมาเป็นวิทยุ และหนังสือพิมพ์ ตามลำดับ

สื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้ และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่นักศึกษา เห็นว่าเหมาะสมที่สุดคือ โทรทัศน์ รองลงมาเป็น วิทยุ และหนังสือพิมพ์ ตามลำดับ

จะเห็นว่าความเหมาะสมของสื่อประชาสัมพันธ์ในความคิดเห็นของนักศึกษากับความ แพร่หลายของสื่อประชาสัมพันธ์ในปัจจุบันมีการเรียงลำดับที่สอดคล้องกัน แสดงให้เห็นว่านโยบาย ในการเลือกใช้สื่อประชาสัมพันธ์เรื่องโรคเอดส์ของหน่วยงานต่าง ๆ ในขณะนี้เหมาะสมที่อยู่แล้ว

6.1.5 ความรู้เรื่องโรคเอดส์ของนักศึกษา

จากแบบทดสอบความรู้เรื่องโรคเอดส์ ซึ่งมีคะแนนเต็ม 42 คะแนน ปรากฏว่า นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ย 33.08 ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่จะตอบได้ถูกต้องว่าเชื้อเอดส์มีการติดต่อ ได้ทางใดบ้าง ยกเว้นเรื่องการติดต่อทางน้ำลาย ยังมีนักศึกษาร้อยละ 36.1 ที่เข้าใจผิดคิดว่า เชื้อเอดส์นี้ติดต่อได้ทางน้ำลาย

นักศึกษาส่วนใหญ่ มีความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องกิจกรรมที่มีโอกาสที่จะทำให้เกิดเชื้อเอชไอวี ยกเว้นเรื่องการใช้ถุงยางร่วมกับคนอื่น มีนักศึกษาร้อยละ 68.4 ไม่ทราบว่าสามารถใช้ถุงยางร่วมกับผู้อื่นก็อาจทำให้เกิดเชื้อเอชไอวีได้ และที่สำคัญคือมีนักศึกษาถึงร้อยละ 71.3 ที่เข้าใจผิดคิดว่าการบริจาคเลือดทำให้เกิดเชื้อเอชไอวีได้

นักศึกษาส่วนใหญ่ยังคงมีความเข้าใจว่า เชื้อเอชไอวีแพร่ระบาดอยู่เฉพาะในกลุ่มผู้ชายบริการทางเพศ และกลุ่มผู้ติดยาเสพติดชนิดฉีดเข้าเส้น มีนักศึกษาอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ทราบว่า ขณะนี้เอชไอวีมีการระบาดมากในประชาชนทั่วไป ซึ่งรวมถึงกลุ่มแม่บ้านและกลุ่มวัยรุ่นแล้ว มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 34.8 เท่านั้นที่ทราบว่า กลุ่มแม่บ้านมีอัตราการติดเชื้อเอชไอวีสูงและนักศึกษาเพียงร้อยละ 68.5 ทราบว่ากลุ่มวัยรุ่น ก็มีอัตราการติดเชื้อเอชไอวีสูงด้วยเช่นกัน

มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 66.9 เท่านั้นที่ทราบว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวีในระยะแรกจะไม่สามารถมีอาการภายนอกร่างกายให้สังเกตเห็นได้

สำหรับคำถามข้อที่นักศึกษาตอบผิดกันมาก คือ คำถามข้อ 15, 16, 17 และ 18 ซึ่งมีข้อความดังนี้

ข้อ.15 ถามว่า "เชื้อเอชไอวีจะตรวจพบได้เมื่อได้รับเชื้อไปแล้วประมาณ 1 สัปดาห์" ข้อความนี้ผิด ที่ถูกต้องคือ เชื้อเอชไอวีจะตรวจพบได้เมื่อได้รับเชื้อไปแล้วประมาณ 4-6 สัปดาห์ มีนักศึกษาตอบถูกร้อยละ 37.2

ข้อ.16 ถามว่า "เชื้อเอชไอวี เมื่อออกมาภายนอกร่างกายคน จะมีชีวิตอยู่ได้นานนับเป็นสัปดาห์" ความจริง เชื้อเอชไอวีเมื่อออกมาภายนอกร่างกายคนจะมีชีวิตอยู่ได้นานเป็นชั่วโมงหรือเป็นวันเท่านั้นขึ้นอยู่กับอุณหภูมิ ความชื้น สภาวะกรดด่าง มีนักศึกษาตอบถูกร้อยละ 57.5

ข้อ.17 ถามว่า "เชื้อเอชไอวี สามารถอาศัยอยู่ในร่างกายของสัตว์ทั่ว ๆ ไป เช่น สุนัข แมว วัว ควาย ได้" ความจริงเชืชนิดนี้ไม่สามารถอาศัยอยู่ในร่างกายของสัตว์ทั่ว ๆ ไป เช่น สุนัข แมว วัว ควายได้ มีนักศึกษาตอบถูกร้อยละ 33.6

ข้อ.18 ถามว่า "น้ำยาทำความสะอาดตามบ้านหรือสบู่ แม้จะไม่ใช่น้ำยาฆ่าเชื้อเอชไอวีโดยตรง แต่ก็สามารถทำลายเชื้อเอชไอวีให้ลดจำนวนลงได้" ข้อความนี้ถูกต้องมีนักศึกษาตอบถูกร้อยละ 37.8

6.1.6 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องถุงยางอนามัยของนักศึกษา

จากแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องถุงยางอนามัย ซึ่งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ปรากฏว่านักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ย 11.64 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษายังไม่มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับถุงยางอนามัยเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาหญิงแทบจะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย สำหรับคำถามข้อที่นำหีบยกมาพิจารณามีดังนี้คือ

ข้อ. 4 "ดูยางอนามัยในปัจจุบันมีมากกว่า 2 ขนาดให้เลือกใช้ได้เหมาะสมกับอวัยวะเพศของแต่ละคน" ข้อความนี้ผิด มีนักศึกษาที่ตอบถูกร้อยละ 8.7

ข้อ. 5 "ดูยางอนามัยทุกชนิด มีน้ำยาเคลือบไว้เพื่อมาเช็ดโรค" ข้อความนี้ผิด มีนักศึกษาที่ตอบคำถามข้อนี้ถูกร้อยละ 19.7

ข้อ. 12 "การใช้ดูยางอนามัยร่วมกับวาสลีนเพื่อหล่อลื่น จะทำให้ดูยางอนามัยขาดง่ายขึ้น" ข้อความนี้ถูกต้อง มีนักศึกษาตอบถูกเพียงร้อยละ 23.1

ข้อ. 13 "วิธีถอดดูยางอนามัยที่ปลอดภัยที่สุด คือ พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้มือดูยางงาโยยใช้กระดาษทิชชูหุ้มก่อนถอด" ข้อความนี้ถูกต้อง มีผู้ที่ตอบถูกเพียงร้อยละ 42.1

ข้อ. 17 "ดูยางอนามัย ตามมาตรฐานสากล จะมีอายุการใช้งานได้นาน 3 ปี นับตั้งแต่วันผลิต" ข้อความนี้ถูกต้อง มีนักศึกษาที่ตอบถูกร้อยละ 19.9 เท่านั้น

ข้อ. 20 "ส่วนปลายดูยาง (ตรงกระเปาะ) ควรโป่งออกเพื่อรองรับน้ำอสุจิ" ข้อความนี้ผิด มีนักศึกษาตอบถูกเพียงร้อยละ 8.4 เท่านั้น

6.1.7 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

นักศึกษาชายส่วนใหญ่(ร้อยละ 61.3) ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ในกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว จะเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 17 ปี โดยจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับแฟน หรือคนรัก นักศึกษาส่วนใหญ่(ร้อยละ 77.6) ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ สำหรับพฤติกรรมการใช้ดูยางอนามัย พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะไม่ใช้ดูยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรัก แต่ถ้ามีเพศสัมพันธ์กับพวกหญิงบริการทางเพศจึงจะใช้ดูยางอนามัย

จากการวิเคราะห์ด้วยการถดถอยพหุแบบโลจิส พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเคย/ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย คืออายุและประเภทของมหาวิทยาลัยที่นักศึกษาเรียน โดยนักศึกษาที่มีอายุมากขึ้น โอกาสที่จะเคยมีเพศสัมพันธ์ก็มากขึ้น และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชน มีโอกาสที่จะเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐ

6.1.8 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์

จากการใช้สถิติวิธีต่าง ๆ วิเคราะห์หาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ของนักศึกษา สรุปผลได้ดังนี้

วิเคราะห์ด้วยไค-สแควร์ พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์มีดังนี้ คือ

ชั้นปีที่เรียน : นักศึกษาชั้นปีที่ 1,2 จะมีความรู้มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3,4

(ดูตารางที่ 5.2 หน้า 55)

สาขาวิชาที่เรียน : นักศึกษสาขาวิชาศิลปศาสตร์จะมีความรู้มากกว่าสาขาสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์ (ดูตารางที่ 5.3 หน้า 56)

ประเภทของมหาวิทยาลัย : นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐจะมีความรู้มากกว่านักศึกษาจาก มหาวิทยาลัยเอกชน (ดูตารางที่ 5.5 หน้า 58)

เมื่อพิจารณาจากค่า Somers' D พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์มากที่สุดคือประเภทของมหาวิทยาลัย (รัฐ vs เอกชน) รองลงมาคือ สาขาวิชาที่เรียน และชั้นปีที่เรียน (ดูตารางที่ 5.11 หน้า 64)

วิเคราะห์จากค่าเฉลี่ย โดย t-test พบว่านักศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐจะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างจากนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน (ดูตารางที่ 5.13 หน้า 67)

วิเคราะห์จากค่าเฉลี่ย โดย Oneway ANOVA พบว่า

ก) นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกัน (ดูตารางที่ 5.15 หน้า 70) โดยนักศึกษสาขาศิลปศาสตร์จะมีความรู้เรื่องเอดส์มากกว่าสาขาอื่น ๆ

ข) นักศึกษาที่มาจากมหาวิทยาลัยทั้ง 4 แห่งในกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกัน (ดูตารางที่ 5.17 หน้า 74) โดยนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจะมีความรู้เรื่องเอดส์มากกว่าสถาบันอื่น

ค) นักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกันจะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์แตกต่างกัน (ดูตารางที่ 5.18 หน้า 76) โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับปีที่ 2 จะมีความรู้ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 กับปีที่ 4 มีความรู้ไม่แตกต่างกัน จะมีลักษณะการแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มชั้นปีที่ 1, 2 กับกลุ่มชั้นปีที่ 3, 4 โดยกลุ่มชั้นปีที่ 1, 2 จะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์มากกว่าชั้นปีที่ 3, 4 (ดูที่หน้า 77)

วิเคราะห์จากการถดถอยพหุแบบขั้นตอน พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ที่สำคัญอันดับแรก คือ ชั้นปี โดยชั้นปีที่สูงขึ้นจะมีคะแนนความรู้ต่ำลง ปัจจัยที่สำคัญอันดับรองลงมาคือสาขาวิชาที่เรียน โดยนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาศิลปศาสตร์ จะมีคะแนนความรู้เรื่องเอดส์สูงกว่าสาขาอื่น ๆ

สำหรับตัวแปรอิสระอื่น ๆ ได้แก่ เพศ อายุ การเคย/ไม่เคยได้รับความรู้เรื่องโรคเอดส์จากสถาบันการศึกษาเดิมมาก่อน และภูมิภาค/นาเดิม ไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์ (ดูตารางที่ 5.27 หน้า 88)

6.1.9 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

จากการใช้สถิติวิธีต่าง ๆ วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยของนักศึกษา สรุปผลได้ดังนี้

วิเคราะห์ด้วย ไค-สแควร์ พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมีเพียงอย่างเดียวคือ เพศ (ดูตารางที่ 5.6 หน้า 59)

วิเคราะห์จากค่าเฉลี่ยโดย t-test พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมีเพียงอย่างเดียวคือ เพศ เช่นกัน (ดูตารางที่ 5.14 หน้า 69)

วิเคราะห์จากค่าเฉลี่ยโดย Oneway ANOVA พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย คือ สาขาวิชาที่เรียน (ดูตารางที่ 5.20 หน้า 79) โดยสาขาวิทยาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยสูงกว่าสาขาสังคมศาสตร์

วิเคราะห์จากการถดถอยพหุแบบขั้นตอน พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมีเพียงอย่างเดียว คือ เพศ สำหรับตัวแปรอิสระอื่น ๆ ได้แก่ อายุ ชั้นปี สาขาวิชาที่เรียน ประเภทของมหาวิทยาลัย ภูมิภาค การเคย/ไม่เคยได้รับความรู้จากสถาบันการศึกษาเดิม มาก่อน ไม่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ (ดูตารางที่ 5.30 หน้า 91)

6.2 อภิปรายผล

ความคิดเห็นของนักศึกษา

นักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าตนเองมีความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์อยู่ในระดับที่เสี่ยงน้อยมาก และคิดว่าตนเองไม่มีโอกาสติดโรคเอดส์เลยมีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งประเด็นนี้นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง เพราะถ้านักศึกษาคิดว่าตนเองยังอยู่ห่างไกลจากโรคเอดส์มากจะทำให้ขาดการระมัดระวังตน ถ้านักศึกษาได้มีความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างแท้จริงคงจะตระหนักดีว่าทุกคนมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ด้วยกันทั้งสิ้น หนทางที่จะปลอดภัยจากโรคนี้คือ การระมัดระวังตน

มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 28.4 ที่ตอบว่ามีการสอนเพศศึกษาในขณะที่ตนเรียนอยู่ขณะนี้ อีกร้อยละ 71.6 ตอบว่าไม่มี ซึ่งในจำนวนร้อยละ 28.4 ที่ตอบว่ามีนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาต่อไปแล้วพบว่า เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยรังสิต ที่เรียนในคณะที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์สุขภาพ เช่น แพทยศาสตร์ เภสัช เทคนิคการแพทย์ ซึ่งโดยเนื้อหาในหลักสูตรก็เกี่ยวข้องับเรื่องของโรคเอดส์ซึ่งเชื่อมโยงไปถึงเรื่องเพศศึกษาอยู่แล้ว ตามความคิดของผู้วิจัยเห็นว่า ถึงแม้นักศึกษาจะไม่ได้เรียนในคณะที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์สุขภาพโดยตรง ก็ควรจะได้มีการสอดแทรกความรู้เรื่องเพศศึกษาเข้าไปในหลักสูตรบ้าง โดยเน้นหนักที่ พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์เป็นประเด็นสำคัญ ซึ่งความคิดเห็นนี้ก็สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อถามว่าเห็นด้วยหรือไม่ ถ้าจะให้มีการสอนเพศศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย มีผู้ตอบว่าเห็นด้วยครึ่งหนึ่งของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด (ร้อยละ 49.6) และมีผู้ตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่งถึงร้อยละ 33.8 มีนักศึกษาเป็นจำนวนน้อยที่ไม่เห็นด้วย

สำหรับผู้ที่นักศึกษาเห็นว่าจะทำหน้าที่สอนเพศศึกษาได้ดีที่สุด คือ วิทยากรจากหน่วยงานสาธารณสุข ซึ่งคงจะเป็นลักษณะของคนในกลุ่มปัญญาชนที่คิดว่า หากจะให้ใครมาสอนเรื่องอะไร คนคนนั้นควรมีความรู้จริงในเรื่องนั้น ๆ

สื่อประชาสัมพันธ์

สื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่แพร่หลายที่สุดในกลุ่มนักศึกษา คือ โทรทัศน์ รองลงมาเป็นวิทยุ และหนังสือพิมพ์ ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่าอันดับความแพร่หลายของสื่อในกลุ่มนักศึกษาที่แสดงไว้นี้ สอดคล้องกับอันดับการเลือกที่ได้จากงานวิจัยเรื่อง "ความรู้ การรับข้อมูลข่าวสาร และพฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์" (วรชัย ทองไทย และอรพินทร์ พิทักษ์มหาเกตุ , 2537:29) ซึ่งประชากรเป้าหมายในงานวิจัยดังกล่าวเป็นกลุ่มประชาชนทั่วไป ที่มีอายุระหว่าง 15 - 49 ปี ผลการวิจัยพบว่าสื่อที่แพร่หลายเป็นอันดับ 1, 2 และ 3 คือ สื่อโทรทัศน์ วิทยุ และหนังสือพิมพ์ตามลำดับ แสดงว่า สื่อประชาสัมพันธ์ที่แพร่หลายในกลุ่มศึกษาก็ไม่ได้แตกต่างไปจากสื่อที่แพร่หลายในกลุ่มประชาชนทั่วไป

สื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้ และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่นักศึกษาเห็นว่า เหมาะสม ที่สุดคือ โทรทัศน์ รองลงมาเป็น วิทยุ และหนังสือพิมพ์ ตามลำดับ

จะเห็นว่า ความเหมาะสมของสื่อประชาสัมพันธ์ในความคิดเห็นของนักศึกษากับความแพร่หลายของสื่อประชาสัมพันธ์ในปัจจุบันมีการเรียงลำดับที่สอดคล้องกัน แสดงให้เห็นว่านโยบายในการเลือกใช้สื่อประชาสัมพันธ์ เรื่องโรคเอดส์ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เหมาะสมดีอยู่แล้วตามความคิดของนักศึกษา

ความรู้เรื่องโรคเอดส์ของนักศึกษา

สำหรับแบบทดสอบความรู้เรื่องโรคเอดส์ ของนักศึกษานั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ ตอบคำถามได้ถูกต้อง แต่ยังคงมีความเข้าใจผิดในบางเรื่อง เช่น การติดต่อของเชื้อเอดส์ทางน้ำลายมีนักศึกษาที่เข้าใจผิดคิดว่า เชื้อเอดส์นี้ติดต่อได้ทางน้ำลายคงเป็น เพราะเกิดการสับสนเนื่องจากในขณะนี้ข่าวเรื่องการตรวจเอดส์จากน้ำลายได้ ซึ่งทำให้ประชาชนทั่วไปเข้าใจผิดว่าน้ำลายเป็นสิ่งแพร่เชื้อเอดส์ที่สำคัญมากเท่ากับเลือด โดยแท้จริงการตรวจเลือดหรือน้ำลายโดยทั่วไป หมายถึงการตรวจหาร่องรอยของการได้รับเชื้อมาก่อนเท่านั้น (พ.ญ.ประคอง, 2537:3)

นักศึกษาส่วนใหญ่ มีความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องกิจกรรมที่มีโอกาสที่จะทำให้ติดเชื้อเอดส์ ยกเว้นเรื่องการใช้แปรงสีฟันร่วมกับคนอื่น มีนักศึกษาเป็นจำนวนมากไม่ทราบว่าการใช้แปรงสีฟันร่วมกับผู้อื่นก็อาจทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้ และที่สำคัญคือมีนักศึกษาถึงร้อยละ 71.3 ที่เข้าใจผิดคิดว่า การบริจาคเลือดทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้ ความเข้าใจผิดเรื่องนี้อาจทำให้ประชาชนไม่ยอมไปบริจาคเลือด ซึ่งจะเป็นปัญหาโยงใยไปถึงสวัสดิภาพของผู้ป่วยที่ต้องการเลือดด้วย

นักศึกษาส่วนใหญ่ยังคงมีความเข้าใจว่า เชื้อเอคส์แพร่ระบาดโดยเฉพาะในกลุ่มผู้ชาย บริการทางเพศ และกลุ่มผู้ติดยาเสพติดชนิดฉีดเข้าเส้น มีนักศึกษาอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ทราบว่าขณะนี้เอคส์มีการระบาดมากในประชาชนทั่วไป ซึ่งรวมถึงกลุ่มแม่บ้านและกลุ่มวัยรุ่นแล้ว

มีนักศึกษาอีกเป็นจำนวนมากที่เข้าใจผิดคิดว่าคนที่ติดเชื้อเอคส์ในระยะแรกจะปรากฏอาการภายนอกร่างกายให้สังเกตเห็นได้ซึ่งความคิดแบบนี้ก็เป็นอันตรายสำหรับนักศึกษามากเพราะผู้ที่แพร่เชื้อเอคส์ได้มากที่สุดในปัจจุบัน คือคนติดเชื้อที่ยังไม่มีอาการแสดงภายนอกเลยแต่สามารถแพร่เชื้อได้ ฉะนั้นทุกคนควรแน่ใจว่าผู้ที่ตนจะมีเพศสัมพันธ์ด้วยนั้นต้องปลอดเอคส์ (พ.ญ. ประคอง, 2537:3)

สำหรับคำถามข้อที่นักศึกษาตอบผิดกันมากคือ คำถามข้อ 15, 16, 17 และ 18 ซึ่งมีข้อความดังนี้

ข้อ. 15 ถามว่า "เชื้อเอคส์จะตรวจพบได้เมื่อได้รับเชื้อไปแล้วประมาณ 1 สัปดาห์" ข้อความนี้ผิด ที่ถูกต้องคือ เชื้อเอคส์จะตรวจพบได้เมื่อได้รับเชื้อไปแล้วประมาณ 4-6 สัปดาห์

ข้อ. 16 ถามว่า "เชื้อเอคส์เมื่อออกมาภายนอกร่างกายคนจะมีชีวิตอยู่ได้นานนับเป็นสัปดาห์" ความจริงเชื้อเอคส์เมื่อออกมาภายนอกร่างกายคนจะมีชีวิตอยู่ได้นานเป็นชั่วโมงหรือเป็นวันเท่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอุณหภูมิ ความชื้น และ สภาวะกรดต่าง

ข้อ. 17 ถามว่า "เชื้อเอคส์สามารถอาศัยอยู่ในร่างกายของสัตว์ทั่ว ๆ ไป เช่น สุนัข แมว วัว ควายได้" ความจริงเชืชนิดนี้ไม่สามารถอาศัยอยู่ในร่างกายของสัตว์ทั่ว ๆ ไป เช่น สุนัข แมว วัว ควายได้

ข้อ. 18 ถามว่า "นัชายทำความสะอาดตามบ้านหรือสบู่มากจะไม่ให้นายามาเชื้อเอคส์โดยตรง แต่ก็สามารถทำลายเชื้อเอคส์ให้ลดจำนวนลงได้" ข้อความนี้ถูกต้อง

คำถามทั้ง 4 ข้อนี้เป็นคำถามที่ค่อนข้างยาก ผู้ที่จะทราบข้อเท็จจริงนี้คงต้องเป็นผู้ที่สนใจติดตามหาความรู้เรื่องโรคเอคส์ แต่ผู้วิจัยเห็นว่ากลุ่มประชากรในงานวิจัยนี้เป็นนักศึกษาเป็นกลุ่มผู้ที่มีความรู้สูง ในอนาคตคนกลุ่มนี้จะพัฒนาไปเป็นผู้ที่มีศักยภาพในการชี้นำสังคมสามารถชี้แนะคนที่อยู่รอบ ๆ ตัวเขาได้ ผู้วิจัยจึงนำคำถามทั้ง 4 ข้อนี้มาใช้ด้วย

คำถามทั้ง 4 ข้อนี้เป็นเรื่องของการชี้นำให้เห็นถึงการอยู่ร่วมในสังคมโดยไม่รังเกียจผู้ติดเชื้อเอคส์ ให้โอกาสพวกเขาได้อยู่ร่วมบ้านเดียวกัน อยู่ในที่ทำงานเดียวกัน เพราะเชื้อเอคส์นั้นตายง่ายเมื่อออกมาจากร่างกายมนุษย์ หรือโดนน้ำยาทำความสะอาดก็ตายแล้ว และสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ ก็ไม่เป็นพาหะนำโรคด้วย

ทุกวันนี้ ประชาชนคนไทยมีความรู้ในเรื่องการติดต่อของโรคเอคส์อยู่ในระดับดีมาก รู้ว่าติดต่อได้ทางใดอย่างไร แต่อีกสิ่งหนึ่งที่ทุกคนควรตระหนักคือ "เราควรช่วยกันต้านเอคส์ ไม่

ใช้ต่อต้านผู้คิดเอคส์" ประเทศไทยมีคนที่ดีเชื่อเอคส์อยู่เป็นจำนวนมาก คนเหล่านี้ได้รับความอยุติธรรมจากสังคม เราน่าจะให้โอกาสพวกเขาอยู่ร่วมในสังคมเดียวกับเราด้วย

ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

สำหรับแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องถุงยางอนามัย มีนักศึกษาตอบผิดเป็นจำนวนมาก แสดงว่า นักศึกษายังไม่มีความรู้เรื่องเกี่ยวกับถุงยางอนามัยเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาหญิงแทบจะ ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย สำหรับคำถามข้อที่นำหีบยกมาพิจารณาผิดนี้คือ

ข้อ. 4 "ถุงยางอนามัยในปัจจุบันมีมากกว่า 2 ขนาดให้เลือกใช้ได้เหมาะสมกับอวัยวะเพศของแต่ละคน" มีนักศึกษาที่ตอบถูกร้อยละ 8.7 ซึ่งข้อเท็จจริงก็คือ "ถุงยางอนามัยที่มีขายกันตามร้านขายยาโดยทั่ว ๆ ไปในประเทศไทย จะมี 2 ขนาดให้ผู้ซื้อเลือกคือ ขนาด 49 ม.ม. และขนาด 52 ม.ม. ขนาดที่ใช้กันโดยทั่ว ๆ ไป คือ ขนาด 49 ม.ม. แต่อย่างไรก็ตามจะมีถุงยางอนามัยที่มีผู้นำเข้ามาขายโดยไม่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพที่เรียกกันว่าถุงยางอนามัยเถื่อนซึ่งถุงยางอนามัยในส่วนนี้จะทำให้เลือกมากกว่า 2 ขนาด ซึ่งตรงจุดนี้อาจทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนจึงตอบว่าไม่แน่ใจ

ข้อ. 5 "ถุงยางอนามัยทุกชนิดมีน้ำยาเคลือบไว้เพื่อฆ่าเชื้อโรค" ข้อความนี้ผิด ถุงยางอนามัยบางชนิดทำไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการวางแผนครอบครัว จึงไม่จำเป็นต้องมีน้ำยามาฆ่าเชื้อโรคเคลือบไว้ ถุงยางอนามัยประเภท feather light ก็จะไม่มีการเคลือบน้ำยามาฆ่าเชื้อโรคเช่นกัน ดังนั้นถ้านักศึกษาจะซื้อถุงยางอนามัยควรสังเกตดูด้วยว่า เป็นชนิดที่มีน้ำยามาฆ่าเชื้อโรค

ข้อ. 12 "การใช้ถุงยางอนามัยร่วมกับवासลินเพื่อหล่อลื่นจะทำให้ถุงยางอนามัยขาดง่ายขึ้น" ข้อความนี้ถูกต้องแต่มักมีนักศึกษาเป็นจำนวนมากตอบว่า "ไม่แน่ใจ" อาจเป็นเพราะนักศึกษาเคยได้ยินแต่ชื่อเค-วาช เยลลี่ในหนังสือเผยแพร่ความรู้ เรื่องโรคเอดส์ที่หน่วยงานต่างๆทำออกเผยแพร่

ข้อ. 13 "วิธีถอดถุงยางอนามัยที่ปลอดภัยที่สุด คือ พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้มือถูกถุงยางโดยใช้กระดาษทิชชูหุ้มก่อนถอด" ข้อความนี้ถูกต้อง เพราะนักศึกษาควรล้างมือก่อนว่าด้านนอกของถุงยางอนามัยอาจมีเชื้อโรคติดอยู่ ดังนั้นควรพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้มือถูกด้านนอกของถุงยางอนามัยโดยใช้กระดาษทิชชูหุ้มก่อนถอดนักศึกษาส่วนใหญ่ก็ตอบว่าไม่แน่ใจ

ข้อ. 17 "ถุงยางอนามัย ตามมาตรฐานสากลจะมีอายุการใช้งานได้นาน 3 ปีนับตั้งแต่วันผลิต" ข้อความนี้ถูกต้องในทางปฏิบัติ เวลาเลือกซื้อถุงยางอนามัยผู้ซื้อควรดูว่ายังไม่หมดอายุตามวันที่ ที่ระบุไว้ข้างของก็เพียงพอแล้ว ผู้วิจัยเพียงแต่อยากทราบว่านักศึกษารู้ละเอียดเพียงใด

ข้อ. 20 "ส่วนปลายถุงยาง (ตรงกระเปาะ) ควรโป่งออกเพื่อรองรับน้ำอสุจิ" ข้อความนี้ผิด ตามความเป็นจริงก็คือก่อนที่จะสวมถุงยางอนามัยควรรีมือบีบไล่ลมตรงปลายถุงยางออกก่อน มิฉะนั้นอาจทำให้ถุงยางแตกขณะมีเพศสัมพันธ์ได้

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์

จากการใช้สถิติวิธีต่าง ๆ วิเคราะห์หาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์ของนักศึกษา สรุปผลได้ดังนี้คือ

- ชั้นปีที่เรียน : นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2 จะมีความรู้มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3, 4
- สาขาวิชาที่เรียน : นักศึกษาสาขาวิชาศิลปศาสตร์จะมีความรู้มากกว่าสาขาสังคมศาสตร์ และสาขาวิทยาศาสตร์
- ประเภทของมหาวิทยาลัย : นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐมีความรู้มากกว่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชน

สำหรับตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ เพศ อายุ การเคย/ไม่เคยได้รับความรู้จากสถาบันการศึกษาเดิมมาก่อน และภูมิลำเนาเดิม ไม่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์

สาเหตุของการที่นักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้นกลับมีความรู้เรื่องโรคเอดส์น้อยลงอาจเนื่องมาจากการที่กรมสามัญศึกษาได้เริ่มแผนการให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ในสถานศึกษามาตั้งแต่ปี 2529 แต่ด้วยความที่บุคคลากร ครูอาจารย์ ยังไม่พร้อม ผลจึงยังไม่ปรากฏออกมาเป็นรูปธรรมให้เห็นในระยะแรก ๆ ต่อเมื่อเวลาผ่านไปนานเข้ามีการพัฒนา และปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้นนักเรียนในรุ่นหลัง ๆ จึงมีความรู้ดีกว่าในรุ่นแรก ๆ

สาเหตุของการที่นักศึกษาในสาขาศิลปศาสตร์มีความรู้เรื่องโรคเอดส์มากกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ อาจเป็นเพราะโดยหลักสูตรของสาขาวิชานี้จะไม่ต้องเรียนหนักเหมือนสาขาวิชาอื่น ทำให้นักศึกษาในสาขานี้มีเวลาที่จะสนใจสิ่งอื่น ๆ รอบ ๆ ตัวด้วย

ส่วนสาเหตุที่นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐมีความรู้เรื่องเอดส์ดีกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน อาจเป็นเพราะโดยธรรมชาติ และสภาพแวดล้อมแล้ว นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐส่วนใหญ่มักจะเป็นผู้ที่เฝ้าหาความรู้มากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนที่สนใจเฉพาะเรื่องของตัวเอง โดยจะสังเกตได้จากการตอบแบบสอบถามข้อที่มีคำตอบอื่น ๆ ให้นักศึกษาเติมข้อความจะมีนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นจำนวนมากแสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะไว้อย่างน่าสนใจ ในขณะที่นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชนไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ เลย

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

จากการใช้สถิติวิเคราะห์ทั้ง 3 แบบคือวิเคราะห์ด้วยไค-สแควร์ วิเคราะห์จากค่าเฉลี่ย และวิเคราะห์จากการถดถอยพหุแบบขั้นตอน ปรากฏผลการวิเคราะห์เป็นอย่างไรเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมีเพียงประการเดียวคือ เพศ โดยนักศึกษาชายมีความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยมากกว่านักศึกษาหญิง

สำหรับตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ อายุ ชั้นปี ประเภทของมหาวิทยาลัย การเคย/ไม่เคยได้รับความรู้จากสถาบันการศึกษาเดิมมาก่อน และภูมิสำเนาไม่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย

พฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย

จากการสอบถามพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชายพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ และอายุมีชยฐานเมื่อเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (17 ปี) จะสูงกว่ากลุ่มชายวัยรุ่นในชุมชนแออัด ซึ่งมีอายุมีชยฐานเมื่อเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเท่ากับ 16 ปี (อุไรวรรณ คณิงสุขเกษม, 2537:4) ผู้หญิงคนแรกที่นักศึกษาชายส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ด้วยไม่ใช่หญิงบริการทางเพศ แต่เป็นคนรัก/แฟน และยังพบว่าถ้าหากจะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก/แฟน นักศึกษาชายจะไม่ใช้ถุงยางอนามัยด้วย จุดนี้เป็นประเด็นที่น่าเป็นห่วงมากสำหรับนักศึกษาหญิง เพราะถ้านักศึกษาชายเป็นแฟน/คนรักของคนมีเชื้อเอชไอวีในร่างกายตนเองก็มีสิทธิ์ที่จะติดเอชไอวี ในขณะที่ตนเองก็ไม่ได้เรียนรู้ที่จะป้องกันตนเองและไม่มีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับถุงยางอนามัย

ข้อเสนอแนะ

1. การใช้โทรทัศน์เป็นสื่อประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายทั่ว ๆ ไป รวมถึงกลุ่มนักศึกษาด้วย และเป็นวิธีการที่เหมาะสมดีแล้ว ในความคิดของนักศึกษา ดังนั้นจึงควรใช้แนวนโยบายนี้ต่อไป ควรมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยทางโทรทัศน์ด้วย และขอให้มีการรณรงค์อย่างต่อเนื่อง ควรพยายามเปลี่ยนแนวความคิดของคนไทยใหม่ แต่เดิมการพูดถึงถุงยางอนามัยคือการไม่สุภาพ เป็นเรื่องตลกสกปรก เลอะเทอะ ควรใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ที่ดำเนินการสอดคล้องกับนิสัยคนไทย ที่ชอบความสนุกสนาน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ต้องพยายามไม่ให้ดูเป็นเรื่องขบขันทางเพศ เพื่อให้คนไทยเกิดการยอมรับว่าถุงยางอนามัยเป็นอุปกรณ์เพื่อสุขอนามัย เช่นเดียวกับ กระดาษชำระ หรือแม้แต่ ฝ้ายอนามัย ซึ่งในสมัยก่อนก็ไม่ได้มีการโฆษณาทางโทรทัศน์กันมากมายเหมือนเช่นในปัจจุบัน

2. นักศึกษามีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับผิวเผิน ควรมีการให้ความรู้ในรายละเอียดเชิงเหตุผลที่จะอธิบายความสัมพันธ์ ความเกี่ยวข้องของการแพร่เชื้อ รับเชื้อ ถ้านักศึกษาทราบรายละเอียดที่เป็นเหตุเป็นผล จะทำให้เกิดการเรียนรู้ว่าคนที่มีความเชื่อเอดส์ก็สามารถอยู่ร่วมสังคมกับคนปกติได้ ปัญหาเรื่องการตั้งข้อรังเกียจผู้ติดเชื้อเอดส์อย่างไร้เหตุผลก็จะหมดไปอีกทั้งทำให้นักศึกษาเกิดความตระหนักว่าตนเองก็มีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ แต่จะเสี่ยงมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับการระมัดระวังตน และเมื่อนักศึกษามีความรู้ที่เป็นเหตุเป็นผลนี้แล้ว ก็สามารถนำความรู้ไปชี้แนะคนที่อยู่รอบ ๆ ตัวได้ รูปแบบวิธีการให้ความรู้ในระดับลึกนี้คงต้องเป็นลักษณะของการบรรยาย หรือ การสนทนาพูดคุยเป็นกลุ่ม ๆ ในลักษณะเพื่อนแนะนำเพื่อน

หนึ่งจากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนสาขาศิลปศาสตร์เป็นนักศึกษาที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์มากกว่าสาขาอื่น ๆ ดังนั้นจึงน่าจะมีการนำนักศึกษาในกลุ่มนี้มาฝึกให้เป็นวิทยากรนำกลุ่มสนทนาเพื่อเผยแพร่ความรู้เรื่องเอดส์ในระดับที่ลึกซึ้งได้

3. นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยน้อยมาก โดยเฉพาะนักศึกษาหญิง ควรมีการกระตุ้นเตือนให้นักศึกษาหญิงเห็นความสำคัญ และสนใจเรื่องเกี่ยวกับถุงยางอนามัยบ้าง อย่าคิดว่า เป็นเรื่องไกลตัว ผู้หญิงมักจะถูกครอบงำด้วยทัศนคติที่ว่า ผู้หญิงต้องไว้เคียงสามีในเรื่องเพศ ความไว้เคียงสามีในเรื่องเพศ ทำให้ผู้มีเสน่ห์ในสายตาผู้ชาย ความคิดแบบนี้ทำให้ผู้หญิงปฏิเสธวิธีการคุมกำเนิด ปฏิเสธถุงยางอนามัย ผู้หญิงควรเปลี่ยนวิธีคิดเสียใหม่ว่า เรื่องถุงยางอนามัยเป็น ความรู้ที่ต้องศึกษาไว้เพื่อความปลอดภัยของตนเองไม่วันนี้ก็วันหน้า

4. ค่านิยมเรื่องการเที่ยวโสเภณีของนักศึกษา เริ่มจะหมดไปแล้วอาจเป็นเพราะกลัวการติดเอดส์ แต่นักศึกษาชายกลับหันมามีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักศึกษาหญิงด้วยกัน (มติชน, 7 ก.พ. 38:32) ดังนั้นจึงควรได้มีการสร้างแนวคิดให้นักศึกษาชายตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อผลที่จะตามมาไม่ว่าจะเป็นปัญหาการตั้งครรภ์ ปัญหาการทำแท้ง หรือแม้แต่ปัญหาการติดโรค ควรมีการสร้างค่านิยมใหม่ให้วัยรุ่นไทย ผู้ชายเลิกนิยมการมีแฟนหรือคู่นอนหลายคน ผู้หญิงก็ให้รู้จักรักษาวนสวงวนตัวไม่เอาอย่างวัฒนธรรมตะวันตก

บรรณานุกรม

- เขมิกา ยามะริต และคณะ. "ทัศนคติต่อความรู้เรื่องเพศ และเพศศึกษาของนักเรียนและครู
โรงเรียนมัธยมศึกษา" วารสารวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ 6 (มีนาคม 2535): 33-49.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. "เขวชนไทย 2531" รายงานการวิจัย สถาบันประชากรศาสตร์:
มกราคม 2532.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์สามเจริญการพิมพ์, 2534.
- ประคอง และ วิชาญ วิทยาคัย. "บทบาทของสื่อมวลชนในการรณรงค์ต่อต้านเอดส์" ข่าวสาร
โรคเอดส์ 7 (พฤษภาคม 2537): 1-3.
- ไม่ปรากฏนามผู้เขียน. "ภัยเอดส์...เมื่อใบไม้ร่วงที่ล้านนา." สารคดี. 11:122
(เมษายน 2538): 119.
- ไม่ปรากฏนามผู้เขียน. มติชนรายวัน. (7 กุมภาพันธ์ 2538): 32.
- ไม่ปรากฏนามผู้เขียน. ไทยรัฐ. (18 กรกฎาคม 2537): 5.
- ไม่ปรากฏนามผู้เขียน. ไทยรัฐ. (24 พฤษภาคม 2538): 19.
- เขวรัตน์ ปรปักษ์ขาม. "พัฒนาการแนวคิดในการดูแลผู้ติดเชื้อและผู้ป่วยโรคเอดส์ในประเทศไทย"
วารสารสาธารณสุขมูลฐานและการพัฒนา 7 (มกราคม - มีนาคม 2537): 9-27.
- วรชัย ทองไทย และ อรพินทร์ พิทักษ์มหาเกตุ. "ความรู้ การรับข้อมูลข่าวสารและพฤติกรรม
เกี่ยวกับโรคเอดส์" รายงานการวิจัย สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
มีนาคม 2537.
- วัฒนา เต่าทอง. "เด็ก สตรี โรคเอดส์ และการศึกษา". สารพัฒนาหลักสูตร. 10 (ตุลาคม -
ธันวาคม 2533): 45-50.
- สถาพร มานัสสฤติย์ ถามตอบปัญหาโรคเอดส์ (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
อักษรสมัย, 2534.
- สาธารณสุข, กระทรวง. คู่มือการปฏิบัติงานเรื่องแนวทางการดำเนินงานป้องกันและควบคุม
โรคเอดส์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: กรมควบคุมโรคติดต่อ. 2533.
- สาธารณสุข, กระทรวง. แนวทางส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัย. โครงการวางแผนครอบครัว.
มปป.
- สาธารณสุข, กระทรวง. รู้ทันเอดส์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: กรมควบคุมโรคติดต่อ.
2533.

- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. เทคนิคการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ และพฤติกรรมศาสตร์. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2537
- สุรเศรษฐ์ บุญเกตุ. "ความรู้ การจัดการเรียนการสอนเรื่องโรคเอดส์ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5" วารสารวิจัยทางการศึกษา (2:2537).
- สมพร จันทร์ศรี. "ดูขงงามน้ามัยกับการป้องกันโรคเอดส์". วารสารการบริโภค. 1 (สิงหาคม 2536):84-98.
- อุทุมพร (ทองอุไทย)จามรมาน. ไคสแควร์ (Chi-Square):การทดสอบทางสถิติ. กรุงเทพฯ ๑:ห้างหุ้นส่วนจำกัดพันธ์พิบลิชชิง, 2535.
- อุไรวรรณ คณิงสุขเกษม. "พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายในชุมชนแออัด" รายงานการประชุมสัมมนาโครงการวิจัยทางพฤติกรรมเพื่อป้องกันโรคเอดส์ในประเทศไทย จัดโดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล วันที่ 2 สิงหาคม 2537.
- Di Clemente, Ralph J, Zorn Jim, and Temoshok Lydia. "Adolescents and AIDS : A Survey of Knowledge, Attitudes and Beliefs about AIDS in San Francisco". American Journal of Public Health. 76 (December 1986):1443-1444.

แบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ชาย
 หญิง

2. ปัจจุบันท่านอายุปี
 ศึกษาอยู่ชั้นปีที่.....
 คณะ.....
 มหาวิทยาลัย.....

3. ท่านเรียนจบชั้นมัธยมปลาย (หรืออาชีวศึกษา) จากสถานศึกษาในจังหวัด.....

4. ท่านเคยได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์จากสถานศึกษาเดิมในข้อ 3. หรือไม่
 เคย ไม่เคย

5. ปัจจุบันท่านได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์จากสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทใด
มากที่สุด (โปรดตอบเพียง 3 อันดับ โดย 1 หมายถึงมากที่สุด)
 () โทรทัศน์
 () วิทยุ
 () หนังสือพิมพ์รายวัน
 () นิตยสาร
 () แผ่นพับ/แผ่นปลิว
 () เอกสาร/หนังสือในห้องสมุด
 () การบรรยายพิเศษจากวิทยากรนอกชั้นเรียน
 () อื่น ๆ (ระบุ).....

6. สื่อในการประชาสัมพันธ์ประเภทใดที่ท่านเห็นว่าสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับโรค
เอดส์ได้เหมาะสมที่สุดในกลุ่มนักศึกษา

(โปรดตอบเพียง 3 อันดับโดย 1 หมายถึงเหมาะสมที่สุด)

- () โทรทัศน์
 () วิทยุ
 () หนังสือพิมพ์รายวัน
 () นิตยสาร
 () แผ่นพับ/แผ่นปลิว
 () เอกสาร/หนังสือในห้องสมุด
 () การบรรยายพิเศษจากวิทยากรนอกชั้นเรียน
 () อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ท่านคิดว่าท่านมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์และการป้องกันในระดับใด

เล็กน้อย ปานกลาง มาก

8. ท่านคิดว่าท่านเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด

ไม่มีโอกาสติดเลย
 เสี่ยงน้อย
 เสี่ยงปานกลาง
 เสี่ยงมาก

9. คณะที่ท่านเรียนอยู่ในปัจจุบัน มีการสอนเพศศึกษาหรือไม่

มี ไม่มี

10. ถ้าจะมีการสอนวิชาเพศศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกคณะ ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร

เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 เห็นด้วย
 ไม่น่าใจ
 ไม่เห็นด้วย
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

11. ท่านคิดว่าใครควรเป็นผู้ที่สอนเรื่องเพศศึกษาได้ดีที่สุด

พ่อแม่
 ครูอาจารย์
 วิทยากรจากหน่วยงานสาธารณสุข
 อื่นๆ(ระบุ).....

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เรื่องโรคเอดส์

1. เชื้อเอดส์ติดต่อได้ทางใดบ้าง	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
1.1 เลือด			
1.2 น้ำอสุจิ			
1.3 น้ำเมือกในช่องคลอด			
1.4 ปัสสาวะ, อุจจาระ			
1.5 เหงื่อ			
1.6 น้ำลาย			
1.7 น้ำมูก			
1.8 ลมหายใจ			
1.9 บาดแผล			

2. กิจกรรมต่อไปนี้ แต่ละกิจกรรมมีโอกาสที่จะทำให้เกิดเชื้อเอดส์ได้	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
2.1 ร่วมเพศกับเพศเดียวกัน			
2.2 ร่วมเพศกับต่างเพศ			
2.3 ฉีดยาเสพติดโดยใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน			
2.4 รับเลือด			
2.5 บริจาคเลือด			
2.6 กอด/ถูกเนื้อต้องตัว			
2.7 ถูกยุง/แมลงกัด			
2.8 กินอาหารร่วมกับคนอื่น			
2.9 ใช้เสื้อผ้าร่วมกับคนอื่น			
2.10 ใช้ห้องน้ำร่วมกับคนอื่น			
2.11 ว่ายนํ้าในสระว่ายนํ้าที่ใช้ร่วมกับคนอื่น			
2.12 ใช้อ่างอาบน้ำร่วมกับคนอื่น			
2.13 ใช้ใบมีดโกน/กรรไกรตัดเล็บร่วมกับคนอื่น			
2.14 ใช้แปรงสีฟันร่วมกับคนอื่น			

3. กลุ่มบุคคลที่มีอัตราการติดเชื้อเอชไอวีสูงในปัจจุบัน	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
3.1 หญิงบริการ/โสเภณี 3.2 ผู้ติดยาเสพติดชนิดฉีดเข้าเส้น 3.3 กลุ่มแม่บ้าน 3.4 กลุ่มวัยรุ่น			
4. เอชไอวีคือภาวะของร่างกายที่ขาดภูมิคุ้มกันหรือขาดการป้องกันตนเอง 5. ภูมิคุ้มกันของร่างกายที่ขาดหายไปหรือบกพร่องนี้เกิดจากการทำลายของเชื้อไวรัสที่ชื่อ HIV 6. ปัจจุบันยังไม่มียารักษาโรคที่จะเข้าไปขัดขวางหรือทำลายเชื้อไวรัสชนิดนี้ได้ 7. ผู้ที่เป็นเอชไอวีมีการติดเชื้อแทรกซ้อนหรือโรคติดเชื้อฉวยโอกาสมากมาย ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ค่อยพบกันบ่อยในคนปกติ. 8. ขณะนี้ประเทศไทยกำลังอยู่ในระหว่างการศึกษาทดลองผลของวัคซีนเอชไอวี 9. ผู้หญิงที่ติดเชื้อเอชไอวีระยะตั้งครรภ์สามารถแพร่เชื้อเอชไอวีไปสู่ทารกในครรภ์ได้ 10. เอชไอวีอาจเกิดขึ้นได้กับคนทุกเพศทุกวัย 11. เกย์ทุกคนเป็นโรคเอชไอวี 12. ผู้ติดเชื้อเอชไอวีในระยะแรกสามารถสังเกตเห็นได้จากอาการภายนอกที่ร่างกาย 13. เอชไอวีสามารถหลีกเลี่ยงได้ด้วยการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ 14. เชื้อเอชไอวีสามารถตรวจพบได้จากเลือด ด้วยวิธีการตรวจที่ง่ายและรวดเร็ว 15. เชื้อเอชไอวีจะตรวจพบได้เมื่อได้รับเชื้อไปแล้วประมาณ 1 สัปดาห์			

		ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
16	เมื่อเชื้อเอคส์ออกมาภายนอกร่างกายคนจะสามารถมีชีวิตอยู่ได้นานนับเป็นสัปดาห์			
17	เชื้อเอคส์สามารถอาศัยอยู่ในร่างกายของสัตว์ทั่วไปๆ เช่น สุนัข แมว วัว ควาย ได้			
18	น้ำยาทำความสะอาดตามบ้านหรือสบู่แม้จะไม่ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อเอคส์โดยตรง แต่ก็สามารถทำลายเชื้อโรคที่ลดจำนวนลงได้			

ส่วนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยและการใช้ เพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

		ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
1	ถุงยางอนามัยทำจากน้ำยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์			
2	การไม่สวมถุงยางอนามัยเพียงครั้งเดียวเมื่อมีเพศสัมพันธ์สามารถติดโรคได้			
3	ถุงยางอนามัยมีประสิทธิภาพในการป้องกันโรคเอคส์ได้เต็ม 100 เปอร์เซ็นต์			
4	ถุงยางอนามัยในปัจจุบันมีมากกว่า 2 ขนาดให้เลือกใช้ได้เหมาะสมกับอวัยวะเพศของแต่ละคน			
5	ถุงยางอนามัยทุกชนิดมีน้ำยาเคลือบไว้เพื่อฆ่าเชื้อโรค			
6	ถุงยางอนามัยจะแตกหรือฉีกขาดได้ถ้าสวมไม่ถูกวิธี			
7	เมื่อเกิดการฉีกขาดของถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ให้นำออกมาเปลี่ยนและสวมอันใหม่ทันที			
8	ท่านคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนเพราะไม่ติดโรค			

	ใช่	ไม่ใช่	ไม่แน่ใจ
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			
20			

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้เพศสัมพันธ์ (ตอบ เฉพาะนักศึกษาชาย)

1. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนหรือไม่

ไม่เคย

เคย

ครั้งแรกเมื่ออายุ ปี

กับใคร เพื่อน

คนรัก

หญิงบริการทางเพศ

อื่นๆ (ระบุ)

2. กรณีที่ท่านมีเพศสัมพันธ์กับแฟน/คนรัก ในระหว่างท่านมีการใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่

ใช้ทุกครั้ง

ใช้บางครั้ง

ไม่เคยใช้เลย

ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กันเลย

3. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศหรือไม่

เคย

ไม่เคย

4. กรณีที่ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ ท่านใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่

ใช้ทุกครั้ง

ใช้บางครั้ง

ไม่เคยใช้เลย